

Дашиъл Хамет

Прокълната кръв

Първа част РОДЪТ ДЕЙН

1. ОСЕМТЕ ДИАМАНТА

Това, което блестеше в тревата на пет-шест крачки от боядисаната в синьо тухлена стена, наистина се оказа диамант. Беше малък, не повече от четвърт карат. Пуснах го в джоба си и се заех да претърсвам поляната възможно най-старателно, макар че все пак не запълзах на четири крака. Бях преровил един-два квадратни метра, когато входната врата на семейство Легет се отвори. На най-горното широко каменно стъпало застана някаква жена и ме загледа отвисоко с добронамерено любопитство. Беше моя възраст – около четирийсетгодишна, с тъмноруса коса, приятно кръгло лице и розови бузи с трапчинки. Облечена бе в бяла домашна роба на светлолилави цветчета. Спрях да ровичкам из тревата, приближих се до нея и попитах:

– Вкъщи ли си е мистър Легет?

– Да. – Гласът ѝ бе спокоен като лицето ѝ. – При него ли сте дошли?

Отговорих положително. Тя ми се усмихна.

– И вие ли сте детектив?

Признах си. Тя ме отведе в една стая на втория етаж, издържана в зелени, оранжеви и кафяви тонове, настани ме в тапицирано с плътна коприна кресло и отиде да извика мъжа си от лабораторията. Докато чаках, огледах стаята и прецених, че килимът в убит оранжев цвят, върху който бях стъпил, по всяка вероятност наистина бе ориенталски и много стар, че мебелите от орехово дърво не са били струговани на машина, а японските гравюри по стените едва ли са били подбрани от някоя целомъдрена девица. Едгар Легет влезе в стаята с думите:

– Извинете, че ви накарах да чакате, но чак сега можах да се откъсна от работата. Научихте ли нещо?

Гласът му бе неочаквано груб, стържещ, макар че държането му беше дружелюбно. На вид беше четирийсет и няколко годишен, мургав, мускулест, строен, среден на ръст, с изправена стойка. Щеше да е направо хубав, ако тъмното му лице не бе дълбоко набраздено от остри бръчки на челото и от ноздрите до ъгълчетата на устата. Къдравата му,

доста дълга коса се виеше над и около широкото му набраздено чело. Червеникавокафявите очи изглеждаха необикновено бляскави зад очилата с рогови рамки. Носът му бе дълъг, тънък, леко орлов. Устните – тънки, някак си остри, подвижни над малката кокалеста брадичка. Черният костюм беше с елегантна кройка и изрядно поддържан.

– Още не – отвърнах на въпроса му. – Аз не съм полицай, а частен детектив – от агенция „Континентал“. Наети сме от застрахователната компания и едва сега започвам разследването.

– Застрахователната компания ли?

Той, изглежда, се изненада, защото повдигна черните си вежди над тъмните дъги на очилата.

– Аха. Не ви ли...

– А, да, разбира се. – Прекъсна ме с усмивка, като махна леко с ръка – дълга, тясна, с надебелени връхчета на пръстите, грозна като повечето ръце, с които много се работи. – Разбира се, не може да не са били застраховани. Не се сетих. Диамантите не бяха мои, както сигурно знаете. Бяха на Холстед.

– „Холстед и Бошан“? От застрахователната компания почти нищо не ми казаха. За оценка ли ви ги бяха дали?

– Не, използвах ги за едни опити. Холстед знаеше, че работя със стъкло – оцветявам го, нанасям му разноцветни петна или го боядисвам, след като е било произведено, – и го заинтригува възможността да се приложи този процес върху диаманти, най-вече, за да се подобри цветът на камъните, да се премахнат жълтеникавите и кафеникави оттенъци, а сините да се подчертаят. Помоли ме да опитам и преди пет седмици ми даде диамантите, за да започна работа. Бяха осем на брой и нито един не бе кой знае колко ценен. Най-големият тежеше малко повече от половин карат, някои по четвърт и с изключение на два всички бяха с лоши цветове. Това са камъните, които откраднах.

– Значи опитите ви излязоха безуспешни? – попитах аз.

– Откровено казано, не постигнах никакъв напредък. Работата е твърде деликатна, а материалът – прекалено твърдоглав.

– Къде ги държахте?

– Обикновено ги оставях ей така, на видно място – разбира се, винаги в лабораторията, – но от няколко дни стояха затворени в шкафа. Откак приключих с последните безуспешни опити.

– А кой знаеше за опитите ви?

– Всички – не беше необходимо да ги пазя в тайна.

– От шкафа ли ги откраднах?

– Да. Тази сутрин намерихме входната врата отворена, чекмеджето на шкафа разбито, а диамантите бяха изчезнали. Полицията откри следи по кухненската врата. А ние снощи нищо не чухме. Друго откраднатото няма.

– Когато слязох долу тази сутрин – обади се мисис Легет от прага на стаята, – входната врата беше открената. Качих се и събудих Едгар. Претърсихме къщата и видяхме, че диамантите са изчезнали. Полицията е на мнение, че човекът, когото видях, трябва да е бил крадецът.

– Попитах кой е този човек.

– Това беше снощи, някъде към полунощ. Когато отворих прозореца на спалнята, преди да си легна, на ъгъла видях един мъж. Не мога да твърдя дори и сега, че във външния му вид имаше нещо особено. Стоеше, и сякаш чакаше някого. Гледаше насам, но и през ум не ми мина, че наблюдава къщата. Видя ми се над четирийсетгодишен, доста нисък и пълен – горе-долу с вашата фигура, – но с щръкнали черни мустаци и много бледо лице. Шапката и палтото му бяха тъмни – кафяви, струва ми се. Според полицията това е същият мъж, когото и Габриел е видяла.

– Кой?

– Дъщеря ми Габриел – поясни тя. – Като се прибирала късно една вечер – мисля, че в събота, – видяла един мъж и ѝ се сторило, че излязъл от нашата врата. Но не била сигурна и повече не се сетила за него, докато не стана кражбата.

– Бих искал да поговоря с нея. У дома ли си е? – Мисис Легет отиде да я повика. Аз се обърнах към мъжа ѝ: – Диамантите монтирани ли бяха?

– Не, разбира се, не бяха монтирани. Държах ги в малки пликчета, на които пишеше „Холстед и Бошан“. Всеки в отделен плик, а с молив бях отбелязал номера и теглото на камъка. Пликовете също изчезнаха.

Мисис Легет се върна заедно с дъщеря си – около двайсетгодишно момиче с бяла копринена рокля без ръкави. Беше средно на ръст и изглеждаше по-слабо, отколкото бе всъщност. Косата му беше къдрава като на бащата и не по-дълга от неговата, но доста по-светлокестенява. Брадичката му бе остра, а кожата – изключително бяла и гладка. Единствено зеленокафявите очи бяха големи – челото, устата и зъбите ми се видяха забележително дребни. Станах, за да ѝ бъда представен, и я попитах за мъжа, когото бе видяла.

– Не съм убедена, че е излязъл оттук – отвърна тя. – Нито дори, че е вървял по ливадата отпред. – Говореше намусено, сякаш не обичаше да ѝ задават въпроси. – Само останах с това впечатление, а всъщност го

видях, на улицата.

– Как изглеждаше?

– Не мога да ви кажа. Беше тъмно. Аз бях в колата, а той вървеше по улицата. Не го разгледах. По фигура приличаше на вас. Ако питате мен, може да сте били и вие.

– Да, но не съм бил аз. В събота вечерта ли стана това?

– Да. По-точно сутринта.

– По кое време?

– Някъде около три часа или дори по-късно – нетърпеливо отвърна момичето.

– Сама ли бяхте?

– Не бих казала.

Попитах с кого и най-сетне изкопчих името му – Ерик Колинсън я бил докарал с колата си. Помолих да ми каже къде да го намеря. Тя се навъси, поколеба се и накрая отговори, че работел във фирмата на борсовите посредници „Спиър, Камп и Дъфи“. След това заяви, че главата я цепела от болка и се надявала да я извиня, тъй като едва ли съм имал повече въпроси. И без да дочака отговора ми, напусна стаята. Когато се обърна, забелязах, че ушите ѝ нямаха мека част, а горе бяха странно заострени.

– Какво ще кажете за прислугата? – попитах мисис Легет.

– Имаме само една прислужничка – Мини Хърши. Тя е негърка. Не нощува тук и съм убедена, че не е забъркана в тая история. Вече близо две години работи при нас и мога да гарантирам, че е честно момиче.

Казах, че бих искал да поговоря с нея, и мисис Легет я повика. Беше дребна, жилеста мулатка, с прави черни коси и индиански черти на лицето. Много учтиво и упорито твърдеше, че няма нищо общо с кражбата на диамантите, а за самия обир научила, като дошла рано сутринта. Даде ми адреса си – в негърския квартал на Сан Франциско.

Качих се заедно с Легет и жена му горе в лабораторията – просторно помещение, което заемаше почти целия трети етаж. На бялата стена между прозорците висяха диаграми. Дъсченият под беше гол. По-голямата част от стаята беше заета от рентгенов апарат или нещо подобно, четири-пет по-малки машини, широк умивалник, огромна маса, покрита с поцинкована ламарина, няколко по-малки масички с порцеланови плотове, долапи, етажерки със стъклария и какво ли не още. Шкафът, от който бяха задигнати диамантите, беше стоманен, боядисан в зелено, с шест чекмеджета с обща заключалка. Второто от горе на долу, в което са били диамантите, зееше отворено. Ръбът му бе нащърбен – там,

където между него и рамката е бил пхнат лост или длето и е било насилено. Останалите бяха заключени. Легет ми обясни, че насилственото отваряне на отделението с диамантите заклешило ключалката и сега трябвало да повика майстор, за да отвори останалите пет.

Слязохме долу и прекосихме някаква стая, която мулатката тъкмо чистеше с прахосмукачка. Оттам влязохме в кухнята. Задната врата и рамката ѝ носеха същите следи, както и шкафът – явно е бил използван един и същ инструмент. Като приключих с огледа, извадих диаманта от джоба си и го показах на Легетови.

– Този от откраднатите ли е?

Той го пое с два пръста от дланта ми, вдигна го към светлината, обърна го, за да разгледа и двете му страни, и рече:

– Да. Познах го по ей това мътно петънце. Къде го намерихте?

– Отвън в тревата.

– Аха, значи в бързината нашият крадец е изтървал част от плячката.

Казах, че се съмнявам в това. Легет събра вежди зад очилата си, изгледа ме с присвити очи и попита рязко:

– А вие какво мислите?

– Според мен нарочно е бил поставен там. Прекалено много е знаел вашият крадец. Знаел е към кое чекмедже да се насочи. Не си е губил времето другаде. Ние, детективите, почти винаги казваме, че работата е била свършена от вътрешен човек, защото ни е най-лесно да открием жертва на самото местопрестъпление. Но в случая наистина не виждам друго обяснение.

На прага се появи Мини – все така с прахосмукачката в ръка, – ревно и взе да твърди през сълзи, че тя била честно момиче и никой нямал право да я обвинява в каквото и да било, че ако сме искали, да сме претърсели къщата ѝ, но как смеем, само защото била цветнокожа и така нататък, и така нататък. Повечето от думите ѝ останаха неразбрани, защото прахосмукачката продължаваше да бръмчи в ръката ѝ, а и тя хълцаше, докато говореше. Сълзи се стичаха по бузите ѝ. Мисис, Легет се приближи до нея, потупа я по рамото и рече:

– Хайде, хайде. Не плачи, Мини. Знаем, че нямаш нищо общо с тази работа. Всички знаем. Хайде, недей.

След малко момичето спря да плаче и се качи на горния етаж.

Легет бе седнал на ръба на кухненската маса.

– Подозирате някой от къщата ли? – попита.

– Или някой, който е бил тук.

– Кого?

– Засега никого.

– Това значи всички – всички ние, нали? – усмихна се той и ми показа бели зъби, дребни почти колкото на дъщеря му.

– Хайде да огледаме поляната отпред – предложих аз. – Ако открием още диаманти, тогава ще призная, че съм сбъркал и че никой от къщата не е замесен.

На път за външната врата срещнахме Мини Хърши в бежово палто и с виолетова шапка, която идваше да каже довиждане на господарката си. Със сълзи в гласа тя заобяснява, че нямало да работи там, където я подозирали, че краде. Била честна като всички останали, дори повече, и имала също толкова право да бъде уважавана, затова ако не можела да си получи заслуженото в един дом, щяла да опита в друг, защото знаела места, където хората нямало да я обвиняват, че краде, след като им е работила две дълги години, без да вземе без позволение и филийка хляб. Мисис Легет започна да я увещава, да я моли, да ѝ се кара, да ѝ заповядва, но нищо не помагаше. Мулатката бе решила твърдо и си тръгна. Мисис Легет ме погледна и като се опита да докара строго изражение на приятното си лице, ми каза с много укор:

– Видяхте ли какво направихте!

Казах, че много съжалявам, и двамата с мъжа ѝ излязохме да огледаме поляната. Не намерихме повече диаманти.

2. ДЪЛГОНОСИЯТ

Около два часа разпитвах из квартала и се опитвах да науча нещо за мъжа, когото мисис и мис Легет бяха видели. Не ми провървя с него, затова пък научих, че е имало и друг. Някоя си мисис Пристли – бледа, възрастна жена, която почти не можеше да се движи и която живееше през три къщи от семейство Легет – първа спомена за него. Нощем често не можела да заспи и седяла до прозореца. На два пъти го зърнала. Млад – както ѝ се сторило – и вървял, с протегната напред глава. Уличното осветление било твърде слабо, за да може да опише светъл ли е, тъмен ли е и с какви дрехи е бил облечен. За пръв път го видяла преди една седмица. Пет-шест пъти минал напред-назад по отсрещния тротоар в промеждутъци от петнайсет-двайсет минути и все гледал насам, където са къщите на мисис Пристли и на семейство Легет. Първия път минал между единайсет и дванайсет часа, а последния път приближавало един.

Няколко нощи по-късно, в събота, го видяла отново, само че този път не се разхождал, а бил застанал на долния ъгъл и гледал нагоре към улицата. Наближавало полунощ. След половин час си тръгнал и тя повече не го видяла.

Мисис Пристли познаваше членовете на семейство Легет по лице, но почти нищо не знаеше за тях, освен че дъщерята минавала за малко буйничка. Изглеждали свестни, но били твърде затворени. Той се нанесял в къщата през 1921 година – сам, ако не се смята икономката му, някоя си мисис Бег. Както подразбрала мисис Пристли, сега тя работела в Бъркли у едно семейство на име Фриймандър. Мисис Легет и Габриел дошли да живеят с мистър Легет едва през 1923 година.

Предишната нощ мисис Пристли не гледала през прозореца си и затова не забелязала мъжа, когото мисис Легет бе видяла на ъгъла.

Един друг съсед – Уорън Дейли, който живееше на отсрещната страна на улицата, близо до ъгъла, където мисис Пристли зърнала мъжа – изненадал същия мъж във вестибюла си, когато заключвал външната врата в неделя през нощта. Дейли не си беше у дома, когато наминах да поговоря с него, но жена му – след като ми разказа всичко това – му се обади по телефона и ми връчи слушалката. Дейли ми каза, че мъжът стоял във вестибюла и или се криел, или наблюдавал някого на същата улица. Веднага щом Дейли отворил вратата, мъжът избягал, без да обърне внимание на въпроса: „Какво правите тук?“ Дейли ми го описа като трийсет и две-три годишен; Доста добре облечен, с тъмен костюм, с дълъг, тънък и остър нос.

Това бе всичко, което можах да измъкна от съседите. Оттам се запътих към кантората на „Спиър, Камл и Дъфи“ на Монтгомъри Стрийт и поисках среща с Ерик Колинсън.

Беше млад мъж, рус, висок, широкоплещест, загорял от слънцето, издокаран, с хубавото, не особено интелигентно лице на човек, който разбира от поло, лов, пилотаж или нещо от този род, ако не и от два такива спорта едновременно, но почти си няма представа от нищо друго. Седнахме на тапицирано с кожа канапе в приемната, която сега, след работно време, бе празна, ако не броим момчето, пишещо някакви цифри върху черната дъска. Разказах на Колинсън за кражбата и го попитах за мъжа, когото двамата с мис Легет били видели в събота през нощта.

– Доколкото можах да видя, във външния му вид нямаше нищо особено. Беше много тъмно. Нисък и набит. Мислите ли, че той ги е откраднал?

– От дома на Легет ли излезе? – попитах.

– Най-малкото идваше откъм моравата, дето е пред къщата. Видя ми се нервен – затова си помислих, че сигурно си е пъхал носа, където не му е мястото. Исках да отида при него и да го попитам какви ги върши, но Габи не ми позволи. Можело да се окаже приятел на баща й. А вие попитахте ли го? Той си пада по странните типове.

– Не беше ли малко прекалено късно за гости? – Той избегна погледа ми, затова попитах: – Колко беше часът?

– Полунощ, доколкото си спомням.

– Полунощ?

– Така се казва. Часът, когато мъртвите излизат от гробовете си и призраци плъпват по света.

– А мис Легет каза, че било след три часа.

– Ето, виждате ли! – възкликна той победоносно, сякаш ми е доказал нещо, за което сме спорили. – Тя е сляпа като къртица, а отказва да сложи очила, за да не й навредят на красотата. Постоянно прави такива грешки. И бридж играе ужасно, защото двойките ги взема за аса. Трябва да е било дванайсет и петнайсет, а тя е объркала стрелките на часовника.

Аз поцъкках съчувствено с език, благодарих му и се запътих към магазина на „Холстед и Бошан“ на Гиъри Стрийт. Уот Холстед се оказва любезен, блед, плешив, дебел мъж с уморени очи. Яката на ризата явно го стягаше. Казах му с какво се занимавам и го попитах доколко познава Легет.

– Той е желан клиент, а знам също така, че е и много голям учен. Защо питате?

– Ами тази негова кражба не е много убедителна – поне в някои отношения.

– О, грешите. Искам да кажа – грешите, ако допускате, че човек от неговия калибър ще се забърка в подобна история. Слуга – да, това е възможно, често се случва, нали така? Но не и Легет. Той е учен с име. Постигнал е забележителни резултати с цветовете, а освен това притежава значително състояние, освен, ако нашият финансов отдел не е бил дезинформиран. Не твърдя, че е богат в съвременния смисъл на думата, но има твърде много пари, за да извърши такава кражба, а между нас казано, случайно ми е известно, че понастоящем има повече от десет хиляди долара в Националната банка „Симанс“. А осемте диаманта не струваха повече от хиляда – хиляда и двеста, триста долара.

– На цени на дребно, разбира се. В такъв случай на вас са ви стрували пет-шестстотин долара.

Той се усмихна.

– По-точно седемстотин и петдесет.

– Как стана така, че му ги дадохте?

– Той е наш клиент, както ви казах, и бях дочул, че е постигнал успехи със стъкло. Помислих си, че ще е направо чудесно, ако същият метод може да се приложи и към диамантите. Фицтивън – от него именно научих за опитите на Легет – се отнесе скептично, но аз прецених, че си заслужава да опитаме – и все още съм на това мнение, – затова убедих Легет да започне работа.

Фицтивън ми се стори познато име.

– Кой Фицтивън имате предвид?

– Оуън, писателят. Познавате ли го?

– Да, но не знаех, че е тук, на Западното крайбрежие. Доста нещо сме изпили заедно. Знаете ли адреса му?

Холстед го потърси в телефонния указател и ми го даде. Апартамент в Ноб Хил.

От бижутерияния магазин се отправих към квартала, където живееше Мини Хърши. Обитателите му бяха предимно цветнокожи, поради което надеждите да получа шо-годе вярна информация бяха два пъти по-слаби от всеки друг път. Онова, което успях да изкопча от тях, беше горе-долу следното: Мини пристигнала в Сан Франциско от Уинчестър, щата Вирджиния, преди четири или пет години, а през последните пет-шест месеца живеела с някой си Райноу Тингли, също цветнокож. Един ми каза, че малкото име на Райноу било Ед, друг – Бил, но всички бяха единомисленици, че е млад, едър, чернокож и лесно ще го позная по белега на брадичката. Също така научих, че живеел на гърба на Мини и от печалбите си на билиард; че не бил лошо момче, освен когато се ядоса, а тогава ставал нещо страшно; и че мога да го зърна всяка вечер – само че по-раничко – или в бръснарницата на Мак Заека, или в магазинчето за цигари на Гърбър Големия Крак.

Взех адресите на бръснарницата и магазинчето, върнах се в центъра и отидох право в полицията. Стаята на дежурните беше празна. Прекоших коридора и попитах лейтенант Дъф дали някой се занимава със случая Легет.

– Провери при О'Гар.

Влязох в общата стая и докато търсех О'Гар, се питах какво отношение може да има той, сержант от отдела за убийства, към моя случай. Не открих пито него, нито партньора му Пат Реди. Изпуших една цигара, опитах се да отгатна кой е бил убит, след което реших да се обадя по

телефона на Легет.

– Идвала ли е полиция, откак си тръгнах? – попитах, като чух дрезгавия му глас.

– Не, но преди малко се обадиха от участъка и помолиха жена ми и дъщеря ми да отидат на един адрес на Голдън Гейт Авеню да видят дали ще могат да опознаят някакъв труп. Тръгнаха преди десетина минути. Аз останах тук, тъй като не съм виждал предполагаемия крадец.

– Къде именно на Голдън Гейт Авеню?

Той обаче не помнеше номера. Затова пък знаеше къде се намира къщата – на ъгъла с Ван Нес Авеню.

Благодарих и се запътих натам. Пред входа на така описания неговия блок стоеше на пост униформен полицай. Попитах го дали О'Гар е горе.

– Да, в апартамент триста и девет – отвърна той.

Качих се с раздрънкания асансьор. Когато слязох на третия етаж, сблъсках се лице в лице с мисис Легет и дъщеря ѝ, които тъкмо си тръгваха.

– Надявам се, сега вече ще повярвате, че Мини няма нищо общо с тази работа – каза мисис Легет с упрек в гласа.

– Да не би полицията да е открила вашия непознат?

– Да.

Обърнах се към Габриел Легет:

– Ерик Колинсън ми каза, че било едва полунощ или няколко минути след това, когато сте пристигнали пред вашия дом в събота вечерта.

– Ерик е магаре – рече тя раздражено и мина покрай мен, за да влезе в асансьора.

Майка ѝ я последва, като я сгълча меко:

– Недей така, мила.

Тръгнах по коридора към една от стайте, където Пат Реди разговаряше на прага с двама репортери. Поздравих, промъкнах се между тях в малкото антренце и влязох в доста бедно обзаведена стая, където на сгъваемо легло лежеше мъртвец. Фелс от полицейското бюро за идентифициране вдигна поглед от лупата, която държеше, кимна ми и продължи да изучава ъгълчето на масата. О'Гар промуши глава и рамене през отворения прозорец и изръмжа:

– Пак ли с теб ще си имаме работа?

Беше едър, грубоват мъж на около петдесет години, който обичаше да носи черни шапки с широки периферии, като на шерифите в уестърните. В островърхата му глава обаче имаше много здрав разум и с него

се работеше добре.

Погледнах към трупа – около четирийсетгодишен мъж, с едро бледо лице, къса, прошарена коса, проскубани тъмни мустаци и набити крайници. Точно над пъпа му имаше рана от куршум и втора отляво на гърдите.

– Това е мъж – каза О'Гар, докато го завивах отново с одеялото. – Той е мъртъв.

– Друго какво научи? – попитах.

– По всичко изглежда, че той и още някакъв тип са задигнали диамантите, след което другият е решил да не ги дели на две. Пликовете са тук – извади ги О'Гар от джоба си и ги побутна с пръст, – но диамантите ги няма – преди малко са слезли по аварийната стълба заедно с втория крадец. Забелязали са го, като се е измъквал, но минал напреки през задната уличка и повече не са го видели. Висок, с дълъг нос. А този – посочи с пликовете леглото – живее тук от една седмица. Името му е Луис Ъптън, а етикетите по дрехите му са нийоркски. Не ни е известен. Никой в тази дупка не го е виждал в компания. Не са виждали и дългия нос.

Влезе Пат Реди. Беше едър, жизнерадостен младеж, а липсата на опит се компенсираше изцяло или почти от умствените му способности. Разказах на двамата е О'Гар какво съм научил до този момент.

– Значи дългоносият и този тук са следили къщата на Легет на сме-ни? – предположи Реди.

– Така изглежда – отвърнах аз, – но има замесен и вътрешен човек. Колко са пликовете, О'Гар?

– Седем.

– Значи липсва пликът на подхвърления диамант.

– А какво ще кажеш за мулатката? – попита Реди.

– Довечера ще се срещна с мъжа, с когото живее – отвърнах. – А вие защо не опитате да се свържете с Ню Йорк и да научите нещо за този Ъптън?

– Дадено – обеща О'Гар.

3. НЕЩО ЧЕРНО

В къщата в Ноб Хил, чийто адрес ми даде Холстед, казах името си на телефониста и помолих да го съобщи на Фицтивън. Помнех го като дълъг, слаб, трийсет и две годишен мъж със заспали сиви очи, широка,

често засмяна уста, винаги небрежно облечен; правеше се на по-мързелив, отколкото беше всъщност. Предпочиташе да приказва, вместо да върши нещо, и разполагаше с много точна информация и оригинални идеи по всеки въпрос, за който станеше дума, стига да не беше нещо обикновено. Бях се запознал с него преди пет години в Ню Йорк, където разследвах случай с цяла верига от мними медиуми, които бяха измъкнали от една богата вдовица сто хиляди долара. Фицтивън ровеше из същия боклук за литературен материал. Така се запознахме и продължихме със съвместни усилия. Аз спечелих повече от съюза ни, тъй като той беше запознат подробно с бизнеса, експлоатиращ призраците, така че с негова помощ приключих работата си само за една-две седмици. Цели два месеца след това, докато напуснах Ню Йорк, бяхме големи приятели.

– Мистър Фицтивън каза да се качите – обади се телефонистът.

Апартаментът му беше на шестия етаж. Когато излязох от асансьора, той ме чакаше на прага.

– Боже господи – каза, като протегна слабата си ръка. – Нима си ти!

– Аз и никой друг.

Никак не се беше променил. Влязохме в една стая, където имаше пет-шест библиотеки и четири маси, така че почти нямаше място за нещо друго. Навсякъде бяха разхвърляни списания и книги на разни езици, хартии, изрезки от вестници и списания, коректури – също както едно време в нюйоркския му апартамент. Седнахме, криво-ляво намерихме къде да вметим краката си и си разказахме в общи линии какво ни се бе случило, откакто се бяхме разделили. Показа се, че вече близо година живеел в Сан Франциско, освен през уикендите и двата месеца, които прекарал уединен сред природата, за да довърши някакъв роман. А аз вече пета година живеех в Сан Франциско. Каза, че градът му харесвал, но нямало да се противопостави на такова движение, чиято цел би била да се върне Западното крайбрежие на индианците.

– Как върви писането? – попитах.

Той ме изгледа пронизващо.

– Не си ли чел новите ми книги?

– Не. Откъде накъде?

– Просто в гласа ти долових собственическа нотка, като у хората, дето си купуват книги за един-два долара и смятат, че в цената влиза и авторът. Рядко ми се случва да я чуя, не бих казал, че съм свикнал. Господи! Помниш ли, че веднъж ти подарих пълно събрание на съчиненията си?

Фицтивън си падаше по самоиронията.

– Помня. Но не ти се разсърдих. Беше пъян.

– Да, напих се с шери – у Елза Дън. Помниш ли я? Тя тогава ни показа последната си картина и ти заяви, че не била много лоша. Божичко, като си спомня как побесня Елза! Ти го изрече така спокойно и искрено, сякаш ѝ правеше най-големия комплимент. Спомняш ли си? Тя ни изгони и двамата, но ние бяхме успели да се накъркаме с шерито ѝ. Само че ти не беше дотам пъян, та да приемеш книгите ми.

– Страх ме беше да не взема да ги прочета и да ги разбера – обясних аз. – Току-виж, си се засегнал.

Влезе млад китаец и ни поднесе студено бяло вино.

– Още ли преследваш нещастните злосторници? – попита Фицтивън.

– Аха. Така попаднах на следите ти. Холстед ми каза, че познаваш Едгар Легет.

Дремливите му сиви очи изведнъж блеснаха. Той се изправи леко и попита:

– Да не е забъркал нещо?

– Защо мислиш така?

– Нищо не мисля. Само попитах. – Той отново се отпусна в стола си, но блясъкът остана в погледа му. – Хайде, изплюй камъчето. Не се опитвай да хитруваш с мен, синко. Не те бива за тази работа. Опитай и ще видиш – нищо няма да излезе. Хайде, казвай – какво е оплескал Легет?

– Няма да стане така работата – възпротивих се аз. – Ти си писател. Нямам ти доверие – може да използват разказа ми за основа на твоя и да го разкрасиш. Първо да чуя ти какво имаш да кажеш, за да не извъртиш фактите и да ги нагодиш към твоята история. Откога го познаваш?

– Запознахме се скоро след пристигането ми в Сан Франциско. Стори ми се много интересен. В него има нето загадъчно, нещо потайно и подканящо... Той например е аскет – нито пуши, нито пие, храни се оскъдно, спи, доколкото ми е известно, само три или четири часа на нощ, но душевно, или духовно, е чувствен, бих казал, до декадентска степен, ако това ти говори нещо. Ти винаги си твърдял, че имам ненормален интерес към фантастичното. Но него ако видиш! Избрал си е приятели – впрочем не, приятели той почти няма, да ги наречем познати, – които са страхотни оригинали: Макар с неговите безумни скулптури, дето не могат дори да се нарекат скулптури, а са по-скоро ограничени пространствени полета; Денбар Кърт с неговия алгебраизъм; Холдорнови и тяхната

секта, наречена „Светият Граал“; шурата Лора Джойнс; Фарнам...

– И ти самият – вмъкнах аз – с твоите обяснения и описания, които нито обясняват, нито описват. Надявам се, не допускаш, че думите ти ми говорят нещо.

– Сега вече си спомних какво представляваш – винаги си бил такъв. – Той се усмихна широко и прокара тънки пръсти през червеникавата си коса. – Докато се опитам да намеря по-прости думи, като за теб, разкажи какво се е случило.

Попитах го дали познава Ерик Колинсън. Отговори ми положително. Знаел само, че бил сгоден за Габриел Легет, че баща му бил богат търговец на дървен материал, че Ерик бил завършил Принстънския университет, сега бил борсов посредник, играел хандбал и бил свястно момче.

– Възможно е – рекох, – но ме излъга.

– Виждаш ли какво си ченге! – поклати глава Фицтивън и се усмихна широко. – Сигурно си попаднал на някой друг, който се е представил за него. Нашият средновековен рицар никога не лъже, пък и за да излъжеш, трябва да имаш въображение. Сигурно... Един момент! Да не би въпросът ти да се е отнасял до някоя жена? – Аз кимнах. – Тогава си прав – увери ме Фицтивън. – Моля да ме извиниш. Средновековният рицар винаги лъже, когато става дума за жена дори ако това е излишно и ѝ причинява безброй неприятности. Това е основен принцип на рицарството и е свързан, доколкото съм чувал, със запазването на нейната чест или нещо такова. Коя беше жената?

– Габриел Легет – отвърнах аз и му разказах всичко, което знаех за семейство Легет за диамантите, за мъртвия на Голдън Гейт Авеню.

Докато говорех, лицето му придобиваше все по-разочарован израз.

– Но това е плоско и скучно – оплака се той, когато свърших. – Тъкмо се бях настроил да мисля за Легет в стила на Дюма, и ти ми сервираш комична мелодрама ала О, Хенри. Подведе ме с твоите жалки диаманти. Обаче – очите му отново светнаха – за начало не е толкоз зле. Престъпник или не, в него има мая за повече от едно дребно мошеничество за няколко застраховани диаманта.

– Ти какво, да не искаш да го изкараш от калибъра на големите престъпни умове? Прекалено много вестници четеш. За кого го вземаш? За крал на контрабандистите? Или шеф на международен престъпен синдикат? Търговец на бели робини? Глава на мрежа за пласиране на наркотици? Или крал на фалшификаторите?

– Не ставай идиот – скара ми се той. – Легет е умен и в него има

нещо... черно. Нещо, за което избягва да мисли, но не бива да забравя. Вече ти казах, че е ненаситен за всичко, което е странно като мисъл, а същевременно е студен като риба, но студенината му е една такава... горчиво-суха. Той е невротичен тип, който поддържа тялото си във форма, чувствително и готово... – за какво, питам? – докато в същото време упоява ума си с какви ли не налудничави идеи. И през цялото време остава хладен и разумен. Ако човек има минало, което се стреми да забрави, най-лесно е да замъгли ума си чрез тялото, чрез чувственост, ако не чрез наркотици. Но да предположим, че миналото му не е мъртво, че този човек трябва да се поддържа във форма, за да се справи с него, ако то се появи в настоящето. В такъв случай най-разумно би било направо да упои ума си, а тялото си да остави силно и добре подготвено.

– Какво знаеш за това минало?

Фицтивън поклати глава.

– Ако не знам нищо – а това е така, – вината не е моя. Сам ще се убедиш в най-скоро време колко е трудно да се изкопчи нещо от това семейство.

– Опитвал ли си?

– Естествено. Нали съм писател. Работата ми е да надничам в душите, в онова, което става в тях. Неговата душа ме привлича и съм много засегнат, задето още не ми се е изповядал. Знаеш ли, съмнявам се, че името му е Легет. Та той е французин. Веднъж ми каза, че е родом от Атланта, но и на външен вид е французин, и по начина на мислене, и във всяко едно отношение – само дето не си го признава.

– А какво ще кажеш за другите членове на семейството? Габриел не е с всичкия си, нали?

– И аз това се питам. – Писателят ме изгледа с любопитство. – Това небрежно подмятане ли е или твое искрено мнение?

– Не знам. Много е особена, човек не се чувствава удобно в нейно присъствие. Освен това ушите ѝ са като на животно, почти няма чело, очите ѝ постоянно се менят от зелено към кафяво и пак към зелено, без да се установят на някакъв цвят. Какво успя да разузнаеш за нея, с твоето душе?

– Как смееш ти, който си печелиш хляба чрез душе, да се присвиваш на моя интерес към хората и на опитите ми да го задоволя?

– Разликата е голяма – възразих. – Целта на моето душе е да пъкна хората в затвора и за това ми плащат, макар че не толкоз, колкото би трябвало.

– Не виждам никаква разлика. Целта на моето душе е да пъкна

хората в книгите си, за което също ми плащат, макар че не толкова, колкото би трябвало.

– И каква полза?

– Знае ли някой? Каква полза има пък от пъхането им в затвора?

– Облекчава се задръстването. Колкото повече народ затвориш, толкова по-малко проблеми ще имат големите градове с тяхното интензивно движение. Та какво знаеш за тази Габриел?

– Мрази баща си. А той я обожава.

– Защо го мрази?

– Не знам. Може би, защото той я обожава.

– Но това е безсмислено – оплаках се аз. – Стига с тези писателски номера. А мисис Легет?

– Предполагам, че не си ял нищо, сготвено от нея. Иначе не би хранил съмнения спрямо тази жена. Само една ведре, здравомислеща глава може да постигне нейните кулинарни успехи. Често съм се питал какво ли мисли за тези странни същества, дъщеря си и съпруга си, макар да допускам, че просто ги приема, без да си дава сметка колко са необикновени.

– Всичко това е много интересно, но все още не си ми казал нищо определено.

– Така е – съгласи се той. – Но това, момчето ми, е всичко. Казах ти и каквото знам, и каквото си представя въображението ми. Точно там е работата – след цяла година старание аз не научих нищо за Легет. Това не е ли достатъчно – предвид любопитството ми и умението ми да го задоволявам, – за да те убедя, че той крие нещо, и то много умело?

– Така ли? Не знам. Знам само, че изгубих сума ти време, без да науча нещо, въз основа на което да напъхам някого в затвора. Какво ще кажеш да вечеряме утре заедно? Или вдругиден?

– Вдругиден. В седем часа удобно ли ти е?

Казах, че ще мина да го взема, и си тръгнах. Пет часът минаваше. Не бях обядвал, затова се отбих да хапна в „Бланко“ и се отправих към негърския квартал да хвърля едно око на Райноу Тингли. Открих го в магазинчето за цигари на Гърбър Големия Крак. Въртеше в устата си тлъста пура и разказваше нещо на другите негри – общо четирима на брой:

– ...Та му викам: „Хей, чернилке, не се чуваш кво дрънкаш“, и тъкмо да го сбарам, изведнъж гледам – честен кръст! – от него ни следа, само отпечатьци от стъпки по трутуара, на два метра една от друга по посока право вкъщи!

Огледах го изпитателно, докато си купувах пакет цигари. Беше шоколадов на цвят, нямаше трийсет години, близо метър и осемдесет висок и най-малко сто кила тежък, с огромни изцъклени очи, чието бяло бе възжълто, широк сплескан нос, големи синкави бърни и синкави венци, а от долната му устна се спускаше неравен черен белег и се губеше под яката на ризата на синьо-бели райета. Дрехите му бяха нови и си им личеше; носеше ги спортно. Гласът му бе дълбок, басов, а когато се засмя заедно със слушателите си, стъклата на витрините задрънчаха.

Продължиха да се смеят, докато излизах от магазинчето, чух как смехът секна зад гърба ми, устоях на изкушението да се обърна назад и се запътих към къщата, където живееха двамата с Мини. Бях на половин пряка от квартирата, когато ме настигна и се изравни с мен. Изминахме седем крачки един до друг, без да проговорим. Накрая той се обади:

– Ти ли си разпитвал за мен?

Киселата миризма на евтино италианско вино, която ме лъхна, бе толкова гъста, че с нож да я режеш. Помислих, преди да отговоря:

– Да.

– Че кво общо имаш с мен? – попита, но не заядливо, а като човек, който просто се интересува. От къщата на Мини на отсрещния тротоар излезе Габриел Легет, с кафяво палто и кафяво-жълта шапка, и тръгна на юг, без да се обърне към нас. Вървеше забързано, прехапала долната си устна. Хвърлих едно око на негъра. Той ме гледаше. С нищо не се издаде, че е видял девойката или че видът и му говори нещо.

– Нали нямаш какво да криеш? – попитах. – Тогава какво ти пука кой пита за теб?

– Все пак редно е да дойдеш при мен, щом като те интересувам. Ти ли си онзи, зарад когото са уволнили Мини?

– Не я уволниха. Тя сама напусна.

– Мини не е длъжна да понася каквото и да било от никого! Тя...

– Да отидем да поговорим с нея – предложих аз и го поведох към отсрещната страна на улицата.

При входната врата той ме изпревари, тръгна пред мен нагоре по стълбите, после по тъмен коридор и спря пред някаква врата, която отвори с един от двайсетте, ако не и повече ключове, които висяха на връзката му. Мини Хърши, издокарана в пембено кимоно с гарнитура от жълти щраусови пера, които приличаха на увехнала папрат, излезе от спалнята и ни пресрещна в дневната. Като ме видя, очите ѝ се ококориха.

– Нали познаваш джентълмена, Мини? – рече Райноу.

– Да – отвърна момичето.

– Не трябваше да напускаш Легетови по този начин – казах. – Никой не мисли, че имаш нещо общо с диамантите. За какво идва мис Легет?

– Никаква мис Легет не е идвала – заяви тя. – Не зная за какво говорите.

– Излезе от къщата тъкмо като наближихме.

– А! Мис Легет! Стори ми се, че казахте мисис Легет. Извинете. Да, сър. Мис Габриел наистина беше тук. Искаше да разбере дали ще се върна при тях. Тя има страшно високо мнение за мен, вярно ви казвам!

– И наистина трябва да се върнеш – рекох. – Глупаво беше, дето напусна така.

Райноу извади пурата от устата си и взе да сочи момичето със запаления край.

– Манала си се оттам и ще си стоиш настрана! – забумтя гласът му. – Не си длъжна от никого нищо да търпиш! – Бръкна в джоба на панталона си, измъкна тлъста пачка банкноти, тупна я на масата и продължи да боботи: – За кво ти е да се трепеш за хората?

Каза го на момичето, но всъщност гледаше мен, широко ухилен, а златните му зъби блеснаха на фона на синьолилавите му венци. Мини го изгледа презрително и рече:

– Стига си плямпал, пияницо! – После пак се обърна към мен с изопнато от напрежение кафяво лице, изгаряща от желание да й повярвам. – Райноу спечели парите на зарове, мистър – каза много настойчиво. – Да пукна, ако лъжа.

– На никого не му влиза в работата откъде са ми парите – заяви негърът. – Имам ги, и туйто. Имам... – Той остави пурата на ръба на масата, взе пачката, наслюнчи палец, голям колкото пета, с език не по-малък от изтривалка пред врата, и започна да брои банкнота по банкнота, като ги оставяше на масата: – Двайсет... трийсет... осемдесет... сто... сто и десет... двеста и десет... триста и десет... триста и трийсет... триста трийсет и пет... четиристотин трийсет и пет... петстотин трийсет и пет... петстотин осемдесет и пет... шестстотин и пет... шестстотин и десет... шестстотин и дваайсет... седемстотин и дваайсет... седемстотин и седемдесет... осемстотин и дваайсет... осемстотин и трийсет... осемстотин и четирийсет... деветстотин и четирийсет... деветстотин и шейсет... деветстотин и седемдесет... деветстотин и седемдесет и пет... деветстотин деветдесет и пет... хиляда и петнайсет... хиляда и дваайсет... хиляда и седемдесет. Ако някой иска да знае колко са, да заповяда:

хиляда и седемдесет долара. А ако някой иска да разбере откъде ги имам, може да му кажа, може и да не му кажа. Зависи дали ще съм на кеф.

– Спечели ги на зарове, мистър – повтори Мини. – Ей там в клуба „Щастливи дни“. Да пукна, ако лъжа!

– Може да е вярно – рече Райноу, все така широко ухилен. – Ами ако не е?

– Не ме бива да решавам ребуси – рекох и след като отново посъветвах Мини да се върне при Легетови, напуснах апартамента. Момичето затвори след мен.

Докато вървах по коридора, чух я да се кара на Райноу и в слуха ми отекна гърленият му, басов смях. Върнах се в центъра, влязох в една дрогерия, отворих телефонния указател на Бъркли, намерих само един Фриймандър и позвъних. Мисис Бег се оказа там и се съгласи да се срещне с мен, ако пристигна със следващия ферибот.

Къщата на Фриймандър беше встрани от пътя, който се виеше нагоре по хълма към Калифорнийския университет. Мисис Бег беше мършава, с едър кокал, речичка, почти бяла коса, прилепнала към изпъкналия ѝ череп, пронизателни сиви очи и груби, работни ръце. Намусена и строга, тя не обичаше да извърта, така че пристъпихме към целта без предварително въртене и сучене. Разказах ѝ за обира и споделих мнението си, че на крадеца е била оказана помощ – най-малкото със сведения – от някой, който е бил добре запознат с Легетови и къщата им.

– Мисис Пристли ми каза, че сте работили като икономка при Легет, и изказа предположението, че можете да ми помогнете.

Мисис Бег се усъмни, че ще може да ми помогне с нещо, което да оправдае разкарването ми чак от града, но като честна жена, която няма какво да крие, щяла да се постарее. Щом започна обаче, нямаше спирание и за малко да ми проглуши ушите. Като оставим настрана несъщественото, ето какво научих: била наета от Легет като икономка през пролетта на 1921 година с посредничеството на бюро „Работна сила“. Отначало си имала и помощничка – едно младо момиче, – но нямало работа за двама души, затова предложила на мистър Легет да освободи втората прислужничка. Легет не бил капризен, а и по-голямата част от времето прекарвал на горния етаж в лабораторията си и в малката като килия спалня. Останалата част от къщата използвал само когато канел гости. Мисис Бег никак не харесвала приятелите му, но доколкото разбрах, възраженията ѝ се отнасяха предимно до приказките им, които били „да си запушиш ушите“. Едгар Легет бил много свестен човек, обаче толкоз

потаен, че направо я изнервял. Било ѝ забранено да се качва на третия етаж, а вратата на лабораторията винаги била заключена. Веднъж в месеца идвал да я почисти някакъв японец, а Легет не го изпуснал от очи. Е, сигурно имал много научни тайни, а може би и опасни химикали, в които не му се искало хората да си пъхат носа, но въпреки това я изнервял. Нищо не ѝ било известно за личните и семейни работи на работодателя ѝ, но си знаела мястото и не му задавала въпроси. През август 1923 година – спомни си, че сутринта валяло – в къщата пристигнали една жена и петнайсетгодишно момиче с ужасно много куфари. Пуснала ги да влязат и жената попитала къде е мистър Легет. Мисис Бег се качила в лабораторията да му каже и той слязъл. През живота си не била виждала по-изненадан мъж. Пребледнял като платно и имала чувството, че ще се строполи на пода, така се разтреперал. Не разбрала какво си казали тримата, защото плямпали на чужд език, макар че много добре говорели английски, особено оная Габриел, когато я прихванели и започнела да ругае. Мисис Бег ги оставила и отишла да си гледа работата. След малко в кухнята влязъл Легет и ѝ казал, че гостите му били мисис Дейн, снаха му, и дъщеря ѝ, които не бил виждал от десет години и че щели да останат да живеят при него. По-късно мисис Дейн споменала пред мисис Бег, че били англичанки, но от няколко години живеели в Ню Йорк. Мисис Дейн била симпатична, разумна жена и отлична домакиня, но „оная“ Габриел била същинско чудовище. Мисис Бег наричаше момичето само „оная Габриел“. Домакинските способности на мисис Дейн направили присъствието на икономката излишно. Много щедро се отнесли към нея, каза ми тя, помогнали ѝ да си намери нова служба и на тръгване ѝ дали голямо възнаграждение. Оттогава не ги била виждала, но тъй като следяла съобщенията за женитби и раждания, както и некролозите, публикувани в сутрешните вестници, една седмица след заминаването си прочела, че Едгар Легет и Алис Дейн били сключили граждански брак.

4. ТАЙНСТВЕНИТЕ ХАРПЪРОВИ

Когато на другата сутрин в девет часа пристигнах в агенцията, заварих Ерик Колинсън да ме чака в приемната. Загорялото му лице бе посивяло, изгубило розовия си оттенък, и бе забравил да намаже косата си с брилянтин. Щом ме видя, скочи и ме пресрещна.

– Знаете ли нещо за мис Легет? – попита направо. – Снощи не се прибрала и още не се е върнала у дома. Баща ѝ се прави, че знае къде е,

но аз съм сигурен, че и представа си няма. Каза ми да не се тревожа. Как да не се тревожа? Знаете ли нещо за нея?

Казах, че не знам, но съм я видял да излиза предната вечер от къщата на Мини Хърши. Дадох му адреса на мулатката и го посъветвах да пита нея. Той си нахлупи шапката и с бързи крачки напусна приемната. Свързах се с О'Гар и го попитах дали има отговор от Ню Йорк.

– Ъхъ – рече. – Ъптън – така му е името – е бил от вашето братя, частно ченге. Имал си собствена агенция до 1923-та, когато двамата с някой си Хари Рупърт били напъхани в пандиза, защото се опитали да подкупят съдебни заседатели. Как се справи с черния?

– Право да ти кажа, не знам. Този Райноу Тингли разнася из джобовете си над хиляда долара. Мини твърди, че ги бил спечелил на зарове. Може и така да е – за диамантите на Легет не би получил и половината. Ще проверите ли каква е работата? Твърди, че ги е спечелил в клуба „Щастливи дни“.

О'Гар обеща да направи каквото може и затвори. Изпратих телеграма до филиала ни в Ню Йорк с молба да разучат нещо повече за Ъптън и Рупърт, след което се отправих към Градския съвет и изрових папката с разрешенията за сключване на граждански бракове за периода от август до септември 1923 година. Молбата, която търсех, беше с дата 26 август. В нея Едгар Легет заявяваше, че бил роден на 6 март 1883 година в Атланта, щата Джорджия, и че това бил неговият втори брак. Алис Дейн пишеше в молбата, че била родена в Лондон, Англия, на 22 октомври 1888 година и че това бил неин първи брак.

Когато се върнах в агенцията, Ерик Колинсън пак ме чакаше с още по-разрошена руса коса.

– Видях се с Мини – развика се възбудено още щом ме видя. – Но тя нищо не можа да ми каже. Габи била снощи при нея, за да я моли да се върне на работа, но нищо друго не знаела. Обаче... обаче на пръста ѝ видях смарагдовия пръстен на Габи – сигурен съм!

– Попитахте ли я за това?

– Кого? Мини ли? Не. Как може! Това би било... вие сам знаете.

– Така е – съгласих се аз и си спомних думите на Фицтивън за средновековния рицар. – Трябва винаги да сме вежливи. А защо ме излъгахте за часа, в който сте се прибрали с мис Легет онази нощ?

От смущение лицето му стана по-привлекателно и още по-интелигентно.

– Да, глупаво беше – запелтечи той. – Но аз... вие знаете... помислих си, че вие... боях се, че...

Така доникъде нямаше да стигнем.

– Решихте, че часът е твърде късен и има опасност да си помисля нещо лошо за нея, така ли? – изказах предположение.

– Да.

Отървах се от него и отидох в стаята на дежурните, където Мики Линан – едър, отпуснат, червендалест, и Ал Мейсън – слаб, мургав, мазен, се надлъгваха как едно време по тях били стреляли и всеки се изкарваше по-изплашен от другия. Разказах им, каквото знаех за делото Легет – ако това можеше да се нарече знаене – и изпратих Ал да държи под око къщата на Легет, а Мики – да провери какво правят Мини и Райноу.

Когато един час по-късно натиснах звънеца на къщата, отвори ми мисис Легет. Приятното ѝ лице бе посърнало. Влязохме в зелено-оранжево-шоколадовата стая. След малко се появи и мъжът ѝ. Казах им какво бе научил О'Гар за Ъптън и че съм телеграфирал в Ню Йорк за допълнителни сведения за Рупърт.

– Някои от съседите ви са забелязали в квартала човек, който не е бил Ъптън и който по описание много напомня мъжа, спуснал се по аварийната стълба от стаята на убития Ъптън. Така че искам да разберем как изглежда Рупърт.

Докато говорех, не откъсвах поглед от лицето на Легет. Той не трепна. Неговите блестящи червеникаво-кафяви очи изразяваха интерес и нищо друго.

– Мис Легет у дома ли си е? – попитах.

– Не – отвърна той.

– Кога ще се върне?

– Едва ли ще се прибере в близките няколко дни. Не е в града.

– А къде мога да я намеря? – обърнах се към мисис Легет. – Искам да ѝ задам няколко въпроса.

Тя избягваше очите ми, гледаше съпруга си.

– Не знаем със сигурност – отговори той на въпроса ми с метален глас. – Дойдоха едни нейни приятели от Лос Анджелис – семейство Харпър – и я поканиха на екскурзия в планината. Не знам по кой път са тръгнали и се съмнявам, че имаха представа къде точно отиват.

Зададох няколко въпроса относно семейство Харпър. Оказа се, че Легет почти нищо не знае за тях. Малкото име на жената било Кармъл, а мъжа наричали Бъд, обаче той не знаеше със сигурност дали името му е Франк или Уолтър. Не знаеше и адреса им в Лос Анджелис. Спомни си, че имали къща някъде в Пасадина, но не беше сигурен, защото бил

чувал, че щели да я продадат или поне възнамерявали. Докато ми дрънкаше всички тези глупости, жена му не откъсваше очи от пода и само два пъти му хвърли мълниеносни, умоляващи погледи.

– Да знаете още нещо за тях? – обърнах се към нея.

– Не – едва отрони тя и метна още един поглед към мъжа си, който не ѝ обърна внимание, а продължи да ме наблюдава втрещено.

– Кога тръгнаха? – продължих да разпитвам.

– Рано сутринта – отвърна Легет. – Бяха отседнали в някакъв хотел – не знам кой, – а Габриел прекара нощта с тях, за да могат да потеглят рано.

Писна ми да слушам за Харпърови.

– Някой от вас знае ли нещо за Ъптън? Имал ли е вземане-даване с него преди тази история?

– Не – отвърна той.

Имах още въпроси, но отговорите, които получавах, бяха безсмислени, затова станах да си вървя. Изкуших се да му кажа какво мисля за него, но каква полза? Той също стана, усмихна се вежливо и рече:

– Съжалявам, че със своята небрежност причиних на застрахователната компания толкова неприятности. Бих искал да ви попитам следното: смятате ли, че е редно да поема отговорността за загубата на диамантите и да заплатя стойността им?

– Така както се очертава историята – отвърнах, – мисля, че е редно. Но това няма да прекрати разследването.

Мисис Легет бързо вдигна носна кърпичка към устата си.

– Благодаря – каза той с небрежно вежлив глас. – Ще си помисля по въпроса.

На път за агенцията се отбих при Фицтивън и останах при него около половин час. Каза, че пишел статия за „Психопатологичен преглед“ – сигурно греша, но беше нещо подобно, – в която заклеимявал хипотезата за несъзнателното или подсъзнателното начало като заблуда, клопка за невежите и оръдие в ръцете на шарлатаните, празнота в свода на психологията, която пречела или поне се опитвала да попречи на истинския учен да прогони разните манияци, като например психоаналитиците и бихейвиористите и така нататък. Десет минути ме занимава с този проблем, но най-накрая слезе на земята с думите:

– А ти докъде стигна с неуловимите диаманти?

– Ами горе-долу – отвърнах аз и му разказах какво бях научил и извършил до този момент.

– Да, чудесно си оплескал всичко – поздравя ме той, когато

свърших.

– Ще стане и по-зле – предрекох. – Много ми се иска да поговоря насаме с мисис Легет. Поне десет минути. Ако го няма мъжа ѝ, мисля, че бих постигнал някакъв напредък с нея. Ти би ли могъл да измъкнеш нещо? Ще ми се да разбере защо е офейкала Габриел, дори и да не науча къде.

– Ще опитам – отзова се с готовност Фицтивън. – Какво ще кажеш, ако намина покрай тях утре следобед – да им поискам една книга? Например „Розовият кръст“ на Уейт ще свърши работа. Те знаят, че се интересувам от тези въпроси. Той сигурно ще работи в лабораторията и аз ще забраня да го безпокоят. Ще пристъпя към въпроса съвсем небрежно, но нищо чудно да измъкна нещо от нея.

– Благодаря. Значи до утре вечер.

По-голямата част от следобеда излагах черно на бяло онова, което бях научил, плюс предположенията си и се опитвах да ги подреда и свържа по някакъв начин. На два пъти ми звъня Ерик Колинсън да ме пита дали съм научил нещо за Габриел. Нито Мики Линан, нито Ал Мейсън се обадиха да докладват. В шест часа приключих е работата.

5. ГАБРИЕЛ

Следващият ден ми донесе новини. Рано сутринта получих телеграма от ньюоркския ни филиал. Разшифрована, тя гласеше:

ЛУИС ЪПТЪН БИВШ СОБСТВЕНИК ДЕТЕКТИВСКА АГЕНЦИЯ ТУК СТОП АРЕСТУВАН ПЪРВИ СЕПТЕМВРИ ХИЛЯДА ДЕВЕТСТОТИН ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ЗА ПОДКУПВАНЕ ДВАМА СЪДЕБНИ ЗАСЕДАТЕЛИ ВЪВ ВРЪЗКА С ДЕЛОТО ПО УБИЙСТВОТО НА СЕКСТЪН СТОП ОПИТАЛ ДА СЕ ОТЪРВЕ КАТО СТОВАРИ ВИНАТА ВЪРХУ ХАРИ РУПЪРТ ДЕТЕКТИВ В НЕГОВАТА АГЕНЦИЯ СТОП ДВАМАТА ОСЪДЕНИ СТОП ОСВОБОДЕНИ ОТ СИНГ-СИНП НА ШЕСТИ ФЕВРУАРИ ТАЗИ ГОДИНА СТОП РУПЪРТ ЗАПЛАШВАЛ ДА УБИЕ ЪПТЪН СТОП РУПЪРТ ТРИЙСЕТ И ДВЕ ГОДИШЕН ВИСОК МЕТЪР СЕДЕМДЕСЕТ И СЕДЕМ ТЕЖИ СЕДЕМДЕСЕТ И ПЕТ КИЛОГРАМА КЕСТЕНЯВА КОСА КАФЯВИ ОЧИ ЖЪЛТЕНИКАВ ТЕН СЛАБО ЛИЦЕ ДЪЛЪГ ТЪНЪК НОС ХОДИ ПРИВЕДЕН НАПРЕД С

ИЗДАДЕНА БРАДИЧКА СТОП ИЗПРАЩАМЕ СНИМКИ
ПОЩАТА

Вече нямаше съмнение, че Рупърт бе същият мъж, когото мисис Пристли и Дейли бяха видели и който бе убил Ъптън. Обади ми се О'Гар.

– Онзи, твоят Райноу Тингли, е бил спипан снощи в заложна къща – опитвал се да пробута разни бижута. Но между тях е нямало немонтирани диаманти. Не успяхме да му развържем езика, само установихме кой е. Изпратих един от нашите при Легет с част от скъпоценностите, защото помислих, че може да са техни, но и двамата отрекоха.

Тази новина не ми вършеше работа.

– Опитай при „Холстед и Бошан“ – предложих аз. – Кажим им, че според теб скъпоценностите са на Легет, без да споменавам, че са отrekli.

След половин час О'Гар пак ми се обади от бижутерския магазин и ме осведоми, че Холстед с положителност е разпознал две от бижутата: перлена огърлица и брошка с топаз, които Легет бил купил от него за дъщеря си.

– Чудесно – рекох, – А сега ще те помоля за следното. Иди до квартирата на Райноу и упражни натиск върху неговата Мини. Претърси апартамента, отнеси се грубичко с нея и колкото повече я сплашиш, толкова по-добре. Може би ще има смарагдов пръстен на ръката си. Ако изляза прав и откриеш още скъпоценности, които може да са на Легетови, вземи всичко със себе си, но не се застоявай дълго и след това не я безпокой за нищо. Аз я държа под око. Искам само да я разтревожиш и веднага да се разкараш.

– Ще ѝ взема здравето – обеща О'Гар.

В стаята на дежурните заварих Дик Фоули, който пишеше отчет за обира на някакъв склад, чието разследване не му беше позволило да мигне цяла нощ. Изгоних го да помага на Мики в следенето на мулатката.

– Щом си тръгнат полицаите и тя излезе от къщата, ще тръгнете и двамата след нея – наредих. – Като разберете къде е отишла, единият да намери телефон и да ми се обади.

Върнах се в кабинета си и взех да паля цигари. Тъкмо хабях третата, когато се обади Ерик Колинсън да попита дали съм открил неговата Габриел.

– Не още, но попаднах на следи. Ако не сте зает, елате – ще можете

да ме придружите..., ако се окаже, че има къде да отидем.

Той се съгласи с готовност. Малко след това позвъни Мики Линан.

– Нашата отиде на гости.

И ми продиктува един адрес на Пасифик Авеню. Телефонът извън-ня отново още преди да съм оставил слушалката.

– Обажда се Уот Холстед – рече някакъв глас. – Можете ли да наминете?

– Сега не ми е възможно. Какво има?

– Става дума за Едгар Легет и съм силно озадачен. Тази сутрин от полицията ми донесоха няколко бижута и ме попитаха дали знам чии са. Разпознах една пер-лена огърлица и брошка, които Легет купи миналата година от нашия магазин за дъщеря си: брошката през пролетта, а перлите за Коледа. След като полицаите си отидоха, аз естествено се обадох на Легет, а той се отнесе твърде странно. Изчака ме да кажа всичко, след което заяви: „Много ви благодаря, задето се бъркате в личните ми работи“, и затвори. Какво му става, как мислите?

– Един господ знае. Сега трябва да бягам, но при първа възможност ще се отбия при вас.

Издирих телефонния номер на Фицтивън, обадох се и чух провлеченото му: „Ало?“

– Най-добре да избързаш с вземането на книгата, ако искаш да бъдеш полезен – рекох.

– Защо? Нещо ново ли има?

– Има.

– Например?

– Ами туй-онуй, но ако някой иска да си пхне носа в тайните на семейство Легет, не е сега моментът да човърка проблемите на несъзнателното начало.

– Прав си. Вече съм на бойна нога.

По време на разговора се появи и Ерик Колинсън.

– Хайде – рекох и го помъкнах към асансьора. – Тревогата може и да не е фалшива.

– Къде отиваме? – нетърпеливо попита той. – Открихте ли я? Всичко наред ли е? – Отговорих само на единия въпрос, като му съобщих адреса на Пасифик Авеню.

Оказа се, че не го чува за пръв път:

– Значи при Джоузеф. – В асансьора имаше още пет-шест души, затова сведох отговора си до едно неопределено „аха“.

Откритият спортен крайслер на Ерик беше паркиран зад ъгъла.

Качихме се в него и започнахме да лавираме между колите и светофарите по посока на Пасифик Авеню.

– Кой е този Джоузеф? – попитах аз.

– Глава на един нов религиозен култ. Нарекъл е къщата си „Храм на Светия Граал“. Сега е много на мода. Нали знаете, в Калифорния такива никнат като гъби. Никак не ми харесва, че Габриел е там, ако наистина е така... Макар че, откъде да знам... може да са свестни хора. Джоузеф е един от странните приятели на мистър Легет. Смятате ли, че тя е там?

– Не е изключено. Член ли е на сектата?

– Ходи там от време на време. И аз съм бил с нея.

– Я ми разкажете каквото знаете.

– Ами... на пръв поглед всичко е наред – рече той неохотно. – Хората не са случайни: мисис Пейзън Лорънс, семейство Ралф Коулман, мисис Ливингстън Родман – все от сой. Пък и Холдорнови – Джоузеф и жена му Арония – изглеждат много свестни, но... не ми харесва Габриел да ходи там, и туйто. – Той за малко да уцели един трамвай с дясното колело на крайслера. – Не мисля, че е добре за нея да попада чак толкова под тяхно влияние.

– Били сте там – от какво естество е мошеничеството им?

– Всъщност не е мошеничество – смръщи той чело. – Почти нищо не знам за самата религия, но съм присъствал с Габриел на службите им и трябва да призная, че ги отслужват с много достойнство, дори бих ги нарекъл красиви като католическите меси. Не е от обичайните калифорнийски култове, дето са два за долар. Няма нищо общо с тях. Всичко е първокласно. Холдорнови са... как да ви кажа... доста по-културни от мен.

– Тогава какво ви съмнява?

Той поклати мрачно глава.

– Право да ви кажа, не знам дали нещо ме съмнява. Просто тази работа не ми харесва. Не ми харесва Габриел да изчезва, без да каже къде отива. Вие мислите ли, че родителите й знаят, че е там?

– Не.

– И аз съм на това мнение.

Откъм улицата „Храмът на Светия Граал“ изглеждаше като шестетажен жилищен блок от жълти тухли, какъвто си е бил първоначално. Нищо във външния му вид не издаваше промяната в предназначението му. Помолех Колинсън да го подмине и да спре на ъгъла, където Мики Линан подпираше с тромавото си туловище някаква каменна стена.

Щом спряхме, дойде при нас.

– Мулатката си тръгна преди десет минути – докладва той. – Дик е по петите ѝ. Друг отговарящ на твоите описания не е излизал от къщата.

– Разположи се тук в колата и не откъсвай поглед от входната врата – наредих му аз. – Ние сега ще влезем – обърнах се към Колинсън. – Ще приказвам аз. – При вратата на Храма му отправих още едно предупреждение: – И не дишайте толкоз тежко. По всяка вероятност всичко е наред.

Натиснах звънеца. Вратата бе незабавно отворена от широкоплещеста, яка, месеста жена, приближаваща петдесетте. Беше най-малко със седем-осем сантиметра по-висока от моите метър и седемдесет. Плътта на лицето ѝ висеше на торбички, но не бих нарекъл меки или отпуснати нито очите, нито устата ѝ. Обширното пространство над горната ѝ устна явно беше бръснато. Дрехите ѝ бяха черни и я покриваха от брадичката и ушите, кажи-речи, до пода.

– Дошли сме при мис Легет – обях аз. Тя се направи, че не ме разбира. – Дошли сме да видим мис Легет – повторих. – Мис Габриел Легет.

– Нищо не знам. – Гласът ѝ се оказа басов. – Но все пак влезте.

И тя ни вкара без особен възторг в малка полутъмна приемна встра-
ни от вестибула, нареди ни да чакаме и излезе.

– Познаваш ли този селски ковач? – обърнах се към Колинсън.

Той каза, че за пръв път я виждал, и започна да шари безцелно из стаята. Аз седнах. Щорите пропускаха твърде малко светлина, за да огледам добре наредбата, но килимът беше мек и плътен, а доколкото можех да видя нещо от мебелите, бих ги нарекъл по-скоро разкошни, отколкото спартански. Като изключим Колинсън, който продължаваше да шари неспокойно из стаята, до ушите ми не стигаше никакъв звук. Погледнах към отворената врата и видях, че сме обект на нечие внимание. На прага беше застанало дванайсет-тринайсетгодишно момче и ни зяпаше с големи черни очи, които сякаш излъчваха своя собствена светлина в обкръжаващия ни полумрак.

– Здравей, синко – поздравих го аз.

Гласът ми накара Колинсън да подскочи. Момчето не се обади. Продължи да ме гледа поне още една минута с празен, немигащ, смущаващ, втрънен поглед, който е специалитет единствено на децата, след което ми обърна гръб и си тръгна, без да вдигне повече шум, отколкото при появата си.

– Кой беше този? – обърнах се към Колинсън.

– Сигурно Мануал, синът на Холдорнови. За пръв път го виждам.

И той продължи да крачи напред-назад. Аз седнах и загледах вратата. След малко се появи някаква жена и влезе в приемната, като стъпваше безшумно по дебелия килим. Беше висока, изящна. Тъмните ѝ очи излъчваха собствена светлина, също като очите на момчето. Това бе за момента единственото, което успях да различа. Станах. Тя се обърна към Ерик:

– Здравейте. Вие сте мистър Колинсън, нали?

По-музикален глас не бях чувал.

Колинсън изломоти нещо и ме представи, като наричаше жената мисис Холдорн. Тя ми подаде топла, стегната ръка и прекоси стаята, за да вдигне едната щора. В приемната нахлу тлъст правоъгълен сноп от следобедни слънчеви лъчи. Докато мигах срещу нея от внезапната светлина, тя седна и ни махна с ръка да се настаним и ние. Отначало виждах само очите ѝ: огромни, почти черни, топли и оброчени с черни, гъсти мигли. Бяха единственото живо, човешко, истинско нещо на овалното ѝ, леко мургаво лице, в което имаше топлина, имаше и красота, но те сякаш нямаха нищо общо с действителността. Като че ли беше маска, която е носила тъй дълго, че се е сраснала с лицето ѝ. Дори устата, за която бих могъл дълго да говоря, все едно, че не бе от плът, а от някакъв крайно сполучлив, съвършен заместител – по-мек, по-ален, а може би и потопъл от истинската плът, но въпреки това изкуствен. Дългата черна коса с път по средата, срасана гладко над лицето, или по-скоро маската, и опъната силно от слепоочията и ушите към тила, завършваше отзад на кок. Имаше дълга, силна, изящна шия. Самата тя беше висока, закръглена и гъвкава. Дрехите ѝ бяха тъмни, меки като коприна и сякаш част от тялото ѝ.

– Бихме искали да се видим с мис Легет, мисис Холдорн – обърнах се към нея.

– Защо мислите, че е тук? – попита тя с любопитство.

– Това няма никакво значение, нали? – побързах да кажа, преди Колинсън да е изтърсил нещо. – Важното е, че е тук. Искаме да я видим.

– Едва ли ще е възможно – бавно произнесе тя. – Не се чувства добре и дойде тук да си почине – най-вече за да се махне за известно време от някои хора.

– Съжалявам – настоях, – но е наложително. Ако не беше важно, нямаше да нахлуем по този начин.

– Наистина ли е важно?

– Да.

Тя се поколеба, каза „Ще видя какво мога да направя“, помоли да я извиним и излезе.

– Не бих имал нищо против и аз да поживея тук – рекох на Колинсън.

Той не ме разбра. Лицето му бе поаленяло, възбудено.

– Габриел може да се ядоса, задето нахълтахме по този начин – рече притеснено. Казах, че това ще е направо ужасно.

Арония Холдорн се върна, застана на прага и се усмихна учтиво:

– Наистина много съжалявам, но мис Легет не желае да се среща с вас.

– Аз пък съжалявам, че не желае, защото се налага – отвърнах.

Жената вирна глава и престана да се усмихва.

– Извинете, не ви разбрах.

– Налага се да я видим – повторих все така дружелюбно. – Както вече ви казах, много е важно.

– Съжалявам. – Дори ледът, смразил гласа ѝ, не успя да го загрози. – Не може да я видите.

– Мис Легет – поясних аз – е важна свидетелка, както сигурно ви е известно, в едно дело по грабеж и убийство. Затова трябва да говорим с нея. Ако предпочитате, готов съм да изгубя половин час, докато намеря полицаи, които да дойде с необходимите документи. Но така или иначе, ще се срещнем с нея.

Колинсън измърмори нещо нечленоразделно, но в тона му прозвуча извинение. Арония Холдорн се поклони едва-едва.

– Постъпете както сметнете за добре – изрече хладно. – Не одобрявам намерението ви да тревожите мис Легет, когато не желае да ви вижда, и що се отнася до моето позволение, аз не ви го давам. Но щом толкова настоявате, не мога да ви попреча.

– Благодаря. Къде е тя?

– В стаята си на петия етаж, вляво от стълбището. И като кимна пак с глава, Арония Холдорн се оттегли.

Колинсън ме хвана за ръката и запелтечи:

– Не знам дали аз... дали е редно ние... Габриел много ще се ядоса... Тя никак няма да...

– Както искаш – изръмжах, – но аз се качвам. Може да не ѝ харесва, но и на мен никак не ми харесва, че бяга и се крие, когато трябва да ѝ задам някои въпроси във връзка с откраднатите диаманти.

Той се намръщи, задъвка устните си, направи една-две притеснени гримаси, но ме последва. Намерихме асансьора, качихме се до петия

етаж и тръгнахме по покрития с лилав килим коридор към вратата вляво от стълбите. Почуках с опакото на ръката си. Отвътре – нито звук. Почуках още веднъж, по-силно. Откъм стаята се дочу глас. Много неопределен, но вероятно женски. Беше твърде слаб, за да разберем какво каза, и прекалено неясен, за да разпознаем чий е. Ръгнах Колинсън с лакът и му наредих:

– Обади й се!

Той пхна пръст в яката си, задържа я и подвикна с продран глас:

– Габи, аз съм – Ерик!

Отговор обаче не получи.

Потропах отново по вратата и креснах:

– Отворете!

Гласът измърмори нещо, но какво – не разбрах. Задумках отново и завиках да ми отвори. В дъното на коридора се откряна врата, от нея се подаде жълтеникаво старче с рядка косица, попита какво става, аз му казах да си гледа работата и отново заблъсках по вратата.

Гласът отвътре заякна достатъчно, за да ни стане ясно, че е недоволен, макар думите все още да не бяха членоразделни. Започнах да натискам ядосано дръжката и открих, че вратата не бе заключена. Натиснах по-силно и я открянах. Гласът се чу по-ясно. Долових тихи стъпки по пода. Сетне – сподавен хрип. Рязко разтворих цялата врата. Ерик Колинсън издаде гърлен звук, който наподобяваше идващ отдалече чепицк.

Габриел Легет стоеше до кревата, държеше се о една ръка за таблата и леко се олюляваше. Лицето й бе бледо като негасена вар. Очите й сякаш се състояха само от кафяв ирис – мътни, нефокусирани, – а малкото й чело се бе сбръчкало. Имаше вид на човек, който знае, че отпреди му има нещо, и се чуди какво ли е то. Беше с един жълт чорап, жълт комбинезон и кафява кадифена пола, с която явно бе спала. Видях развърляни кафяви обувки, втория чорап, блузка в кафяво и златисто, кафяво палто и жълто-кафява шапка. Всичко останало в стаята беше бяло: бели тапети, бял таван, бели столове, бяло легло, бели масички, бяла дървения, дори телефонът и лампите бяха бели. Подът беше покрит о бял велтер. Нито един мебел не беше болничен, но белотата, ненарушена от нищо, създаваше такова впечатление. Имаше два прозореца и още две врати. Тази вляво водеше към банята, а другата – към малък дрешник.

Бутнах Колинсън да влезе, последвах го и затворих вратата. Нямаше ключ, нито ключалка или райбер – нищо. Колинсън стоеше и се

пулеше срещу момичето с увиснало чене, а погледът му бе празен като нейния. Само че по лицето му бе изписан далеч по-неизразим ужас. Тя се облегна на леглото и се взря в празното пространство с тъмните си мътни очи, а изражението ѝ бе призрачно, озадачено. Прегърнах я през рамото и я сложих да седне.

– Събери дрехите ѝ – наредих на Ерик. Трябваше обаче да му повтора заповедта, за да излезе от състоянието си на транс.

Донесе ми всичко нейно и аз се заех да я обличам. Той впи пръсти в рамото и и запротестира с глас, който би бил твърде подходящ, ако ме беше хванал да обирам кутия с помощи за бедните:

– Не! Как може да...

– Я стига! – магнах ръката му. – Ако искаш, ти свърши тази работа.

Той бе започнал да се поти от притеснение. Преглътна мъчително и изпелтечи:

– Не, не! Не бих могъл... това е... Не се доизказа и отиде до прозореца.

– Не ме е излъгала, че си магаре – рекох на гърба му и открих, че ѝ обличам кафязозлатистата блуза наопаки. Все едно, че беше восьмична фигура, но тя не се съпротивляваше, докато я въртях из ръцете си, и където я сложех, там си и оставаше.

Когато ѝ навличах палтото и ѝ слагах шапката, Колинсън пак дойде при мен и ме бомбардира с въпроси. Какво ѝ имало? Дали не трябвало да повикаме лекар? Безопасно ли е за здравето ѝ да я изведем от къщата? А щом станах, пое девойката от мен и я поведе, като я обгърна с дългите си яки ръце.

– Аз съм, Габи – Ерик! – взе да ломоти в ухото ѝ. – Не ме ли позна? Каж ми нещо. Какво ти е, миличко?

– Нищо ѝ няма – само се е натъккала с наркотици – поясних аз. – И не се опитвай да я извадиш от това състояние. Изчакай да я откараме у тях. Хвани я за тази ръка, а аз за другата. Тя може и сама да върви. Ако срещнем някого, ти продължаваш с нея напред, а аз ще се оправя. Хайде, тръгвай.

Никого не срещнахме. Взехме асансьора, слязохме на партера, прекосихме вестибюла и излязохме на улицата, без да видим жива душа. Отидохме на ъгъла, където бяхме оставили Мики в крайслера.

– Свободен си – рекох.

– Добре, довиждане – отвърна Мики и си тръгна.

Двамата с Ерик вмъкнахме момичето в колата, настанихме го между нас на предната седалка и той подкара. Изминахме три преки. Сетне

той попита:

– Сигурен ли сте, че за нея е най-добре да я откараме у тях?

Казах, че съм сигурен. Той помълча още пет преки, после повтори въпроса си, като добави нещо за болница.

– А защо не редакцията на някой вестник? – изсмях му се аз.

Три преки мълчание, след което поде отново:

– Познавам един лекар, който...

– А аз имам работа – прекъснах го. – Ако закараме мис Легет у тях в това състояние, ще успее да я свърша. Затова отиваме там.

Той ме изгледа убийствено и започна да сипе сърдити обвинения:

– Готов сте да я опозорите и унижите, да изложите живота ѝ на опасност, само и само да...

– Животът ѝ не е в по-голяма опасност от твоя или моя – прекъснах го отново. – Просто се е наблъскала с повече опиати, отколкото може да понесе. Но ги е приела сама. Не съм ѝ ги давал аз. – Момичето, за което ставаше дума, беше живо, дишашо, дори седеше с широко отворени очи, но имаше толкова ясна представа за онова, което ставаше около него, колкото, ако се намираще във Финландия.

На следващия ъгъл трябваше да завием надясно. Колинсън продължи право напред и увеличи скоростта на четирийсет и пет мили, вперил поглед пред себе си, стиснал зъби.

– Завий на другия ъгъл – заповядах аз.

– Не! – отрязва той и не зави. Спидометърът показваше вече петдесет и хората на тротоара взеха да се озъртат, когато профучавахме покрай тях.

– Е? – попитах заплашително и издърпах ръката си от рамото на момичето.

– Отиваме на полуострова – решително заяви Ерик. – В това състояние не може да се прибере у тях.

– Така ли? – изръмжах и стрелнах ръка към таблото. Той я перна силно, стиснал кормилото с една ръка, а другата протегна като щит, да не би да опитам пак.

– Недейте – предупреди ме и увеличи скоростта с още пет-шест мили. – Знаете какво може да ни се случи, ако...

Аз го изругах злобно, доста изчерпателно и от все сърце. Той рязко се обърна към мен, изпълнен с праведно негодувание, защото – предполагам – езикът ми не беше подходящ за компанията на една млада дама.

И това ни видя сметката. От пресечката изскочи – само част от секундата преди да навлезем в нея – синя лимузина. Очите и вниманието

на Ерик се бяха върнали където им беше мястото навреме, за да избегнем директния удар, но не достатъчно, та съвсем да ни се размине. Профучахме покрай другата кола на части от милиметъра, но при разминаването задните колела на крайслера поднесоха. Колинсън направи каквото можа – отпусна кормилото, за да има луфт, опита се да овладее пързалянето, но бордюрът на тротоара отказа да му сътрудничи. Остана твърд и неподвижен. Ударихме го странично и улучихме в движение уличната лампа. Стълбът се пречупи и се стромоляса върху тротоара. Крайслерът, преобърнат на една страна, ни изръси и тримата около лампата. От прекършения стълб в краката ни заструи газ. Колинсън, с обелено лице, запълзя на четири крака към колата, за да изключи мотора. Аз седнах и повдигнах момичето, легнало върху гърдите ми. Дясното ми рамо беше изкълчено, не си усещах ръката. Габриел скимтеше тихичко, но не видях никакви рани, като изключим леката драскотина на едната буза. Бях ѝ послужил като възглавница и бях отнесъл цялата сила на удара. Болката в гърдите, корема, гърба, рамото и ръката ми показваха до каква степен съм я предпазил.

Помогнаха ни да станем. Ерик беше прегърнал девойката и я молеше да каже, че не е мъртва и тъй нататък. Ударът частично ѝ бе възвърнал съзнанието, но тя още не разбираше какво е станало. Отидох при тях и помогнах на Колинсън да я държи изправена, макар че и двамата не се нуждаеха от това, като в същото време се обърнах напрегнато към насъбралата се тълпа:

– Трябва веднага да я откараме у дома. Кой може...

Трътлест мъж с голф си предложи услугите. Тримата с Ерик и Габриел се настанихме на задната седалка на колата му и аз дадох на трътлестия адреса на семейство Легет. Той промърмори нещо за болница, но аз го уверих, че собственият ѝ дом е най-подходящото място за нея. Колинсън бе твърде разстроен, за да каже нещо. Двайсет минути по-късно помагахме на момичето да слезе от колата. Благодарих многословно на трътлестия, без да му дам възможност да ни последва в къщата.

6. Мъжът от дяволския остров

След известно забавяне – наложи се да позвъня два пъти – вратата бе отворена от Оуън Фицтивън. Този път очите му съвсем не бяха като заспали – напротив, сториха ми се блеснали, сякаш животът най-сетна им се бе видял интересен. Тъй като имах представа какво може да го

заинтригува, аз се почудих какво ли се е случило.

– Какво сте правили? – попита той и заоглежда дрехите ни, окървавеното лице на Ерик и издрасканата буза на момичето.

– Автомобилна злополука – поясних. – Нищо сериозно. Къде са останалите?

– Останалите – отвърна той, като наблегна много особено на думата – са горе в лабораторията. – После ме погледна многозначително и додаде: – Ела за малко. – Последвах го през гостната, като заряхах Колинсън и Габриел на прага. Фицтивън долепи уста до ухото ми и прошепна: – Легет се самоуби.

Бях повече раздразнен, отколкото изненадан.

– Къде е? – попитах.

– В лабораторията. И мисис Легет е там заедно с един полицай. Няма и половин час, откак се случи.

– Всички ще се качим – реших.

– Не е ли излишно за Габриел? – попита той.

– Може да й дойде нанাগорно – отвърнах раздразнено, – но се налага. Така или иначе, е нафракана с наркотици и ще понесе удара по-добре, отколкото сетне, като вземе да й минава. – Обърнах се към Колинсън: – Елате, ще се качим в лабораторията.

И тръгнах напред, като оставих Фицтивън да помага на Ерик да носят момичето. В лабораторията заварихме шестима: униформено ченге – едър мъжага с рижи мустаци, застанал до вратата; мисис Легет, седнала на дървен стол в най-отдалечения край на стаята, приведена напред, поднесла носна кърпичка към лицето си, тихо хълцаща; О'Гар и Реди, изправени един до друг до прозорците, долепили глави над някакви хартии, които сержантът държеше в едрите си ръце; наконтен мъж със сивкаво лице и тъмен костюм, застанал до покритата с поцинкована ламарина маса, въртеше в ръце пенсне, закачено на черно шнурче; и накрая Едгар Легет, седнал в кресло до масата, с разперени ръце.

О'Гар и Реди вдигнаха очи от четивото си и ме погледнаха. Запътих се към тях и като минавах покрай масата, забелязах кръв, малък черен автоматичен пистолет до едната ръка на Легет и седем диаманта до главата му.

– Я виж – рече О'Гар и ми подаде част от хартиите, които държеше: четири твърди листа, изписани с много ситен, равен и четлив почерк с черно мастило. Тъкмо се зачетох, когато Фицтивън и Колинсън вкараха Габриел Легет в стаята.

Ерик погледна мъртвия до масата. Лицето му пребледня. Изпречи

едрото си тяло между момичето и баща му.

– Влезте – обадих се аз.

– Тук не е за мис Легет! – разгорещено заяви той и се обърна, за да я изведе.

– Редно е всички да са на едно място – обърнах се към О'Гар.

Той кимна с издължената си глава към полицая, който сложи ръка на рамото на Ерик и рече:

– Влезте и двамата!

Фицтивън сложи до прозореца стол за Габриел. Тя седна и огледа стаята – мъртвия, мисис Легет и всички нас – с мътни, но вече не толкова празни очи. Колинсън застана до нея и ме загледа яростно. Мисис Легет изобщо не вдигна поглед от носната си кърпичка.

– Да прочетем писмото на глас – рекох иа О'Гар, но достатъчно високо, та да чуят всички.

Той присви очи, поколеба се, след това ми подаде всички листове и се съгласи:

– Прав си. Прочети го. И аз зачетох:

До полицията

Казвам се Морис Пиер дьо Майен. Роден съм във Фекан, департамент Сен-Енферьор, във Франция, на 6 март 1883 г., но израснах и бях възпитан предимно в Англия. През 1903 г. отидох в Париж да уча рисуване и четири години по-късно се запознах там с Алис и Лили Дейн, дъщери на английски морски офицер, тогава вече покойник. На следващата – година се ожених за Лили, а през 1909 г. се роди дъщеричката ни Габриел.

Скоро след женитбата си установих, че съм извършил фатална грешка, защото всъщност обичах Алис, а не жена си Лили. Не споделих това с никого, докато детето поотрасна и стана на около пет години. Тогава помолих жена си да ми даде развод, за да мога да се ожена за Алис. Тя отказа.

На 6 юни 1913 г. убих Лили и тримата – аз, Алис и Габриел – избягахме в Лондон. Скоро обаче ме арестуваха и ме върнаха в Париж, където бях даден под съд и осъден на доживотно заточение на Ил дю Салю. Алис, която беше непричастна в убийството и не знаеше нищо за него, ме придружи до Лондон само защото много обичаше Габриел; тя също бе дадена под съд, но бе

справедливо оправдана. Всичко това може да се намери в архивите на Париж.

През 1918 г. аз и още един затворник – Жак Лабо – избягахме от острова на паянтов сал. Не знам – така и не разбрахме – колко време ни носи океанът, а и сега не бих могъл да кажа колко дълго сме издържали без храна и вода. Лабо умря, тъй като организъмът му не понесе лишенията. Умря от глад и студ. Не съм го убил. Не бих могъл да убия никое живо същество – толкова бях обезсилен. След смъртта му обаче храната стигна колкото за мен и аз останах жив. Салът ме изхвърли на Голфо Триете.

Приех името Уолтър Мартин и се установих на работа в една английска компания, която се занимаваше, с извличането на медна руда в Ароа, и само след няколко месеца вече бях частен секретар на Филип Хауарт, управителя на компанията. Скоро след това ми назначение при мен дойде един лондончанин на име Джон Едж и ме запозна с плана си, според който бихме могли всеки месец да измъкваме чрез измама от компанията около стотина лири стерлинги. Когато отказах да участвам в замисъла му, Едж ми заяви, че знае кой съм, и ме заплаши да ме издаде, ако не му помогна. Фактът, че Венецуела не е сключила с Франция споразумение за екстрадиция, можел да ме отърве от едно насилствено връщане на Ил дю Салю, изтъкна Едж, обаче основната заплаха за мен не идвала оттам. Трупът на Лабо неотдавна бил изхвърлен на сушата в достатъчно запазено състояние, та да се види от какво е умрял, и аз – като избягал убиец – съм щял да бъда принуден да доказвам пред Венецуелския съд, че не съм го убил във венецуелски води, за да се спася от гладна смърт.

Тези аргументи не ме склониха да участвам в мошеническия замисъл на Едж и аз започнах да се готвя за бягство. Междувременно обаче Едж убил Хауарт и ограбил касата на компанията. Веднага след това дойде при мен и ме предума да бягам с него, защото – както ми каза – не съм можел да си позволя лукса да бъда подложен на полицейско разследване, дори и да не ме издадял. Той беше прав и аз тръгнах с него. Два месеца по-късно, в Мексико Сити, разбрах защо Едж настояваше толкова да го придружа. Той ме държеше здраво в ръцете си, понеже знаеше кой съм, а освен това имаше много високо – макар и неоправдано – мнение за способностите ми. По този начин възнамеряваше да ме използва, за да върши престъпления, които не бяха по силите му. Аз от

своя страна бях решил твърдо, че каквото и да се случи каквото и да ми се наложи, никога няма да се върна на Ил дю Салю, но от друга страна, нямах и намерението да стана професионален престъпник. В Мексико Сити се опитах да се изплъзна от Едж, но той ме намери. Сбихме се и аз го убих. Убих го при самоотбрана – той пръв ме удари.

През 1920 г. пристигнах в Съединените щати, в Сан Франциско, смених отново името си на Едгар Легет и започнах да си търся ново място под слънцето, като се отдадох на опити с цветовете, каквито бях експериментирал като млад художник в Париж. През 1923 г., убеден, че вече е невъзможно да се направи връзката между Едгар Легет и Морис дьо Майен, повиках при себе си Алис и Габриел, които бяха в Ню Йорк, и ние с Алис се оженихме. Миналото обаче се оказа все още живо и пропастта между Легет и Дьо Майен съвсем не беше безвъзвратно запълнена. След бягството ми Алис, на която не бях писал и която не знаеше какво се е случило с мен, наела частен детектив да ме издири – Луис Ъптън. Ъптън изпратил някой си Рупърт в Южна Америка, който успял да проследи пътя ми крачка по крачка от появата ми в Голфо Триете до отпътуването ми от Мексико след убийството на Едж. Оттам нататък следите ми се губели. По време на разследването Рупърт естествено научил за смъртта на Лабо, Хауарт и Едж. И в трите случая нямах вина, но ако се стигнеше до съд, неминуемо щях да бъда осъден – предвид миналото ми – най-малко за смъртта на един от тях.

Не знам как ме е открил Ъптън в Сан Франциско. Най-вероятно е проследил къде са заминали Алис и Габриел. Дойде при мен миналата неделя късно през нощта и поиска пари в замяна на мълчанието си. Тъй като нямах в себе си, убедих го да почака до вторник и му дадох диамантите вместо част от исканата сума. Но бях отчаян. Знаех какво значи да си в ръцете на човек като Ъптън – имах вече опит с Едж. Затова реших да го убия, след което да се престоря, че диамантите са били откраднати, и да уведомя полицията. Бях убеден, че при това положение Ъптън ще се опита да влезе във връзка с мен. Щях да му определя среща и да го застрелям хладнокръвно, убеден, че ще съумея да скалъпя някаква история, която да оправдае убийството на уж непознатия крадец, у когото, несъмнено, щяха да бъдат намерени откраднатите диаманти.

Мисля, че замисълът ми щеше да излезе успешен. Обаче Рупърт, който имал зъб на Ъптън и отдавна го дебнел, ми спести това убийство, като сам свършил работата. Той също така знаеше – или защото бе проследил пътя ми от заточението до Мексико Сити, или от Ъптън, или като е шпионирал последния, – че Дьо Майен и Легет са едно и също лице и преследван от полицията за убийството, дойде тук при мен да го укрива, Освен това ми върна диамантите и вместо тях поиска пари.

Аз го убих. Трупът му е в мазето. Отвън дебне полицай, следи дома ми. Други полицаи се ровят някъде в работите ми. Не бях в състояние да дам задоволително обяснение за някои от постъпките си, да избегна противоречията и сега, когато вече ме подозират, вероятността миналото ми да се запази в тайна е твърде малка. Винаги съм знаел – дори и да не съм го признавал пред самия себе си, – че един ден това ще се случи. Няма да се върна на Ил дю Салю – Дяволския остров. Жена ми и дъщеря ми нито знаеха, нито имат нещо общо с убийството на Рупърт.

Морис дьо Майен

7. ПРОКЛЯТИЕТО

Няколко минути след като изчетох писмото, цареше тишина. Мисис Легет бе свалила кърпичката от лицето си и слушаше, като от време на време тихичко изхълцваше. Габриел хвърляше наоколо нервни погледи, светлинки се бореха с мъглата в очите ѝ, устните ѝ мърдаха спазмодично, сякаш искаше да каже нещо, а не можеше. Отидох до масата, наведох се над мъртвеца и пребърках джобовете му. Вътрешният джоб на сакото му се издуваше. Пъгнах ръка, разкопчах го и извадих кафяв портфейл. Беше претъпкан с банкноти – по-късно, когато ги преброихме, се оказаха петнайсет хиляди долара. Показах на всички съдържанието на портфейла и попитах в [???

– Оставил ли е друго писмо освен това, което прочетох?

– Не, поне не намерихме друго – отвърна О'Гар. – Защо?

– А вие да знаете нещо, мисис Легет? – обърнах се към жената.

Тя поклати глава.

– Защо? – повторно попита О'Гар.

– Защото не се е самоубил – отговорих. – Бил е убит.

Габриел Легет изпищя пронизително, скочи от стола си и насочи

бял пръст с остър нокът към мисис Легет.

– Тя го уби! – крещеше момичето. – Каза му „Върни се“ и като държеше вратата на кухнята отворена с една ръка, взе с другата ножа от мивката и когато той мина покрай нея, заби ножа в гърба му. Аз я видях! Тя го уби! Не бях облечена и като ги чух да се задават, се скрих в килера и оттам видях всичко!

Мисис Легет се изправи. Залитна и щеше да падне, ако Фицтивън не бе избързал да я подкрепи. Изумление измести мъката от подпухналото ѝ лице. Наконтеният мъж със сивкавото лице – доктор Рийз, както научих по-късно – каза с хладен глас:

– Липсва рана от пробождање. Бил е застрелян в слепоочието със собствения му пистолет, съвсем отблизо, леко косо. Несъмнено самоубийство, бих казал.

Колинсън накара Габриел отново да седне и се опита да я успокои. Тя кършеше ръце и стенеше.

Изказах несъгласие с последното изявление на лекаря, като едновременно премислях още нещо:

– Убийство е. Патите са били в джоба му. Искал е да избяга. Написал е писмото до полицията, за да оневини жена си и дъщеря си – да не бъдат наказани за съучастие в престъпленията му. На теб – обърнах се към О'Гар – прозвуча ли ти като предсмъртно писмо на човек, който оставя любимите си жена и дъщеря? До тях няма нито дума – всичко е адресирано до полицията.

– Може и да си прав, но от друга страна, щом като е заминавал, защо все пак не им е написал...

– Щял е да им го съобщи – или писмено, или устно, – преди да тръгне. Слагал е работите си в ред, подготвял се е за заминаването, може и наистина да е възнамерявал да си тегли куршума, макар че парите и тонът на писмото ме карат да се съмнявам в това. Дори при това положение обаче, ако питате мен, не се е самоубил, а е бил убит, преди да приключи с делата си – може би защото се е разтакавал прекалено дълго. Кой и как го е открил?

– Аз чух – изхълца мисис Легет. – Чух изстрела, изтичах тук горе и той... заварих го така. Слязох долу да телефонирам и на вратата... на вратата се позвъни, беше мистър Фицтивън и аз му казах. Не е възможно... в къщата нямаше никой, който... да го убие.

– Вие сте го убили – казах ѝ аз. – Той е заминавал. Написал е това писмо и е поел всичките ви престъпления върху собствения си гръб. Убили сте Рупърт долу в кухнята. Момичето имаше предвид точно това.

Писмото на мъжа ви звучи до голяма степен като предсмъртно или поне така ви се е сторило, затова сте го убили – мислели сте, че признанието и смъртта му ще потулят цялата история и ние ще престанем да се ровим по-нататък. – Лицето ѝ нищо не ми говореше. Беше изкривено, но това можеше да изразява какво ли не. Поех си въздух и продължих – не че се развихах, но бях на ръба: – Мога да посоча поне пет-шест лъжи в писмото на мъжа ви. Първо, не той ви е повикал с Габриел, а вие сте го открили къде е. Мисис Бег ми каза, че когато сте пристигнали от Ню Йорк, той бил най-изненаданият мъж, когото била виждала. И не е давал на Ъптън никакви диаманти. Обяснението му защо ги е дал и какво е смятал да прави след това, е нелепо: просто не е могъл за толкова кратко време да измисли нещо по-правдоподобно, с което да ви оправдае. Легет би могъл да му даде или пари, или нищо, но не е бил такъв глупак, та да му връчи чуждите диаманти и да предизвика цялата тази история. Ъптън ви е проследил дотук и е дошъл да ви изнудва – вас, а не мъжа ви. Вие сте го били наели да открие Легет и той е познавал именно вас. Дватама с Рупърт са го проследили не само до Мексико Сити, а и дотук. Щели са да започнат шантажа си много по-рано, ако не са били изпратени в „Синг-Синг“ по друго обвинение. Щом излезли оттам, Ъптън пристигнал и започнал играта. Вие сте инсценирали грабежа, вие сте му дали диамантите, обаче не сте казали нито дума на мъжа си, който си мислел, че става дума за обикновена кражба. Щял ли е иначе той – човекът с досие на убиец – да рискува да се обажда на полицията? Защо не сте му казали за Ъптън? Може би не ви се е искало да разбере, че сте проследили стъпка по стъпка пътя му от Дяволския остров до Сан Франциско? Защо? Ако ви е трябвало нещо, с което да го държите в ръцете си, убийството на сестра ви е можело да свърши достатъчно добра работа. Може би не сте искали да разбере, че знаете за Лабо, Хауарт и Едж? – Не ѝ предоставих възможност да отговори на никой от въпросите ми, а продължих още по-гръмогласно: – Може би Рупърт, който е последвал Ъптън, се е свързал с вас и вие сте го убедили да убие съдружника си – нещо, което се е съгласил да извърши на драго сърце, защото му е имал зъб. Може би след като го убива и идва при вас за помощ, сте сметнали за необходимо да му забие ножа долу в кухнята. Не сте знаели, че момичето се крие в килера и ви е видяло, но ви е станало ясно, че сте започнали да прекалявате, че шансовете ви да се измъкнете невредима от цялата история са намалели неимоверно след това убийство. Прекалено много внимание се обръща вече на всичко, което става в къщата ви. И тогава виждате единствения изход и си изигравате картите. Отивате и

разказвате всичко на мъжа си или поне толкоз, колкото да го убедите да се нагърби с вината ви. След което му теглите куршума – тук, до масата. Той ви прикрива както винаги досега. Вие – гръмна гласът ми, който беше влязъл във форма – сте убили сестра си Лили, първата му жена, и сте го оставили да се нагърбя с цялата вяна. Вие сте го последвали след това в Лондон. Ако бяхте невинна, щяхте ли да избягате с убиеца на сестра си? Бие сте го проследили дотук и сте го последвали. Вие сте се оженили за него. Вие именно сте решили, че се е оженил не за онази сестра, за която е трябвало, и вие сте я убили!

– Тя! Тя! – изкрещя Габриел и се опита да стане от стола, докато Колинсън я възпираше. – Тя...

Мисис Легет се изправи, вирна глава, усмихна се и показа здравите си, жълтеникави, злобно стиснати зъби. Направи две крачки към средата на стаята. Едната ѝ ръка беше на кръста, другата – отпусната свободно покрай тялото. Домакинята – спокойната, здравомислеща жена, за която ми бе говорил Фицтивън – изчезна. На нейно място видях руса закръглена жена, чиято пълнота не говореше за задоволена, добре гледана средна възраст, а за меко подплатените, скрити като в калъф мускули на хищна котка, била тя дива или улична. Вдигнах пистолета от масата и го прибрах в джоба си.

– Интересува ви кой уби сестра ми ли? – попита ме тихо, а зъбите ѝ потракваха след всяка дума, устата ѝ се усмихваше, очите ѝ горяха. – Ей това наркоманче Габриел – тя уби майка си. Той прикриваше нея, а не мен!

Момичето извика нещо нечленоразделно.

– Глупости – отсякох. – Била е съвсем дете.

– Съвсем не са глупости – настоя жената. – Беше почти на пет години. Играла си с пистолета, който измъкнала от чекмеджето, докато майка ѝ спяла. Пистолетът гръмнал и Лили била убита. Нещастен случай, разбира се, но Морис беше твърде чувствителен, за да понесе мисълта, че детето му ще израсне със съзнанието, че е убило майка си. Освен това съществуваше голяма вероятност, така или иначе, да го съдят – знаеше се, че двамата сме в интимна връзка и че вече е искал развод от Лили. На всичкото отгоре е бил почти до вратата на спалнята ѝ, когато чул изстрела. За него това беше без значение – единственото му желание бе да предпази детето от спомена за извършеното, та животът му да не бъде помрачен от съзнанието, че макар и без да иска, е убило майка си. – Най-страшна беше добродушността, с която тази жена се усмихваше, докато говореше, и старанието, почти придиричивостта, с която

подбираше всяка дума и най-изискано я произнасяше. – Габриел винаги си е била – продължи тя, – дори преди да стане наркоманка, с ограничени умствени възможности. Така че, преди полицията да ни открие в Лондон, бяхме успели вече да изпразним ума ѝ от всякакъв спомен, искам да кажа, от този спомен. И това, уверявам ви, е самата истина. Тя уби майка си, а баща ѝ – да използвам вашите думи – се нагърби с цялата вина.

– Доста правдоподобно – призна аз, – но не всичко се връзва. Съществува вероятността да сте убедили Легет в тази история, но твърде се съмнявам. Според мен сега се опитвате да навредите на племенница-та си, задето каза, че ви е видяла как убивате Рупърт в кухнята.

Тя оголи зъба и направи бърза крачка към мен. Очите ѝ бяха широко отворени, хлътнали. Осъзна се обаче, рязко се изсмя и яростта изчезна от погледа ѝ – или може би се скри някъде отзад и сега тлееше. Подпря ръце на кръста и ми се усмихна игриво, безгрижно, заговори закачливо, а през цялото време в очите, усмивката и гласа ѝ лумтеше неистова омраза.

– Така ли? Тогава ще ви кажа нещо, което – ако не беше вярно – никога не бих споменала. Аз я обучих как да убие майка си. Разбирате ли? Научих я, дресирах я, упражнявах я, репетирах заедно с нея. Можете ли да го проумеете? Ние с Лили бяхме родни сестри, неразделни, ненавиждащи се една друга с най-искрена отровна омраза. Морис всъщност не желаше да се ожени за никоя от нас – за какво ли му беше? – макар че поддържаше интимни връзки и с двете. В буквалния смисъл. Но ние бяхме бедни като църковни мишки за разлика от него и тъкмо защото ние бяхме бедни, а той – богат, Лили пожела да се омъжи за него. Аз пък исках да се омъжа за него, защото тя го искаше. И в това отношение както във всички останали бяхме истински сестри. Лили обаче първа го спечели – оплете го в мрежите си – може да звучи грубо, но точно така си беше. Габриел се роди шест или седем месеца след женитбата им. Какво щастливо малко семейство бяхме. Живеех с тях – нали ви казах, че двете с Лили бяхме неразделни – и отначало Габриел ме обичаше повече от собствената си майка. Аз се погрижих за това – леля Алис бе готова на всичко, само и само да угоди на любимата си племенничка, тъй като предпочитанията на детето към мен вбесяваха Лили – не че обичаше толкоз детето си, а защото бяхме сестри. Ако някоя от нас поискаше да притежава нещо, другата също го пожелаваше, и то само за себе си, без да го дели. Габриел едва се бе родила, и аз вече кроях планове какво ще направя един ден. И когато стана на пет години, изпълних замисъла

си. Пистолетът на Морис – един такъв малък – стоеше заключен в най-горното чекмедже на скрина. Аз го отключих, изпразних го и научих Габриел на много забавна игра. Лягах в леглото на Лили и се преструвах на заспала. Детето придърпваше един стол до скрина, качваше се на него, вадеше пистолета от чекмеджето, идваше на пръсти до леглото, допираше дулото до челото ми и натискаше спусъка. Когато го правеше добре – не вдигаше шум, държеше пистолета правилно в малките си ръчички, – аз я награждавах с бонбон и ѝ заръчвах да не казва за нашата игра на никого, защото един ден ще изненадаме майка ѝ. Така и стана. Много сполучливо я изненадахме един следобед, когато Лили взе аспирин срещу главоболие и заспа в леглото си. Този път отключих скрина, но не изпразних пистолета, казах на детето, че сега може да поиграе с майка си, и отидох на гости у едни приятели на долния етаж, та да не каже някой, че имам пръст в кончината на скъпата си сестрица. Мислех, че Морис няма да си бъде у дома целия следобед. Имах намерението, щом чуя изстрела, да се втурна нагоре с приятелите си и заедно да открием, че детето е убило майка си, докато си е играло с пистолета. Не се боях, че след това може да се разприказва. Знаех, че понеже е с ограничени умствени възможности, както вече споменах, обича ме, има ми пълно доверие и ще бъде в мои ръце преди и по време на официалното разследване, ако има такова, то аз ще мога много лесно да го подчиня на волята си и да му внуша да не споменава нищо за моето участие в... ъ... нашето малко начинание. Но Морис за малко да обърка всичко. Върнал се неочаквано къщи и се появил на прага на спалнята в момента, в който Габриел натиснала спусъка. Само част от секундата, и е щял да спаси живота на жена си. Нямахме късмет обаче – това доведе до неговото осъждане. Затова пък и през ум не му мина да ме заподозре, а понататъшното му старание да изтрие от паметта на детето всичко, свързано със станалото, ме освободи от всякакви притеснения и опасения. Аз наистина го последвах в тази страна след бягството му от Дяволския остров и наех Ъптън да го проследи до Сан Франциско, действително използвах любовта на Габриел към мен и нейната омраза към баща ѝ – старателно бях насадила това чувство у нея с умело завоалирани, уж несръчни молби да му прости убийството на майка ѝ, – внимавах да не научи истината, възползувах се от прословутата си преданост към нея и него, за да го накарам да се ожени за мен, за да му внуша, че това донякъде ще спаси опропадения ни живот. В деня, когато той се ожени за Лили, аз се бях заклела, че ще ѝ го отнема. И ѝ го отнех. Надявам се, че скъпата ми сестрица знае това там, в ада.

Усмивката бе изчезнала. Безумната ненавист вече не се спотайваше зад погледа и гласа ѝ, а беше в тях, във всяка черта на лицето, в стойката на тялото ѝ. Тази нечовешка омраза – и самата тя като част от нея – бе единственото одушевено нещо в стаята. Останалите осем души, които я наблюдавахме и слушахме, все едно, че не съществувахме в момента. За нея бяхме живи, но не и един за друг – само за нея.

Тя се извърна от мен и рязко посочи с пръст момичето в другия край на стаята. Гласът ѝ стана гърлен, вибриращ от диво победоносно чувство. Групираше думите с паузи помежду им, сякаш скандираше:

– Ти си нейна дъщеря! – изкрещя. – И си прокълната със същата нечестива душа и черна кръв като всички нас от рода Дейн! Прокълната си с кръвта на твоята майка, с която изцапа ръцете си още като дете! И с изкривеното съзнание и нуждата от опиати, които са моят подарък за теб! И твоят живот ще бъде черен като моя и като живота на майка ти! И ще почерниш живота на всеки, до когото се докоснеш, както ние почернихме живота на Морис! И твоят...

– Млъкнете! – изохка Ерик Колинсън. – Накарайте я да млъкне!

Габриел Легет, запушила ушите си с ръце, с изкривено от ужас лице, изпищя страшно и падна напред от стола си.

Пат Реди бе млад в бизнеса, но поне ние с О'Гар трябваше да сме достатъчно опитни, за да не изпускате мисис Легет от очи дори за част от секундата, колкото и неотложно да ни зовеше вопълът на момичето и неговото падане. Но ние взехме, че зяпнахме Габриел – макар и за по-малко от половин секунда. А когато отново погледнахме мисис Легет, тя стискаше пистолет в ръка и бе направила първата крачка към вратата. Между нея и изхода не стоеше никой – униформеният полицаи бе отишъл да помага на Колинсън да се справи с Габриел. Зад нея нямаше жива душа. Беше с гръб към вратата и когато се извъртя, в зрителното ѝ поле попадна Фицтивън. Загледа ни с пламтящ поглед над черния пистолет, бляскавите ѝ очи се стрелкаха ту към един, ту към друг от нас. Направи втора крачка заднишком и изръмжа:

– Никой да не мърда!

Пат Реди прехвърли тежестта си на пети. Аз го изгледах със свъсени вежди и поклатих глава. Коридорът и стълбите бяха по-подходящи – там можехме по-лесно да я спипаме. Тук някой неминуемо щеше да умре.

Мисис Легет прекрачи все така заднишком прага, издиша през зъби със свистене – също като змия – и изчезна към дъното на коридора.

Оуън Фицтивън беше пръв след нея. Полицаят ми се замота в

краката, но успях да изскоча втори. Жената бе стигнала до площадката на стълбището в отсрещния край на мрачния коридор, а Фицтивън, плътно подире ѝ, вече я настигаше. Сипа я на междинната площадка точно когато стъпих на първото стъпало. Притисна едната ръка към тялото ѝ, но другата – тази с пистолета – остана свободна. Посегна и към нея, но не успя. Тя извъртя дулото към него, заби го в тялото му и аз – със свита между раменете глава, за да не улуча бордюра на пода – скочих отгоре им. Сгромолясах се върху двамата точно навреме, сплесках ги с гръм и трясък и ги притиснах към ъгъла на стената. Куршумът, предназначен за писателя, се заби в едно от стъпалата.

Както бяхме проснати на земята, опитах се да сграбча дулото, не улучих и я хванах през кръста. Някъде при брадичката ми тънките пръсти на Фицтивън се склочиха около китката на ръката ѝ, държаща пистолета. Тя извъртя тяло изпод дясната ми ръка, която още бе като саката след изръсването ни от крайслера. Нищо не можех да държа с нея. Пълното тяло на мисис Легет се поизправи и преобърна, така че аз останах отдолу.

До ухото ми избумтя изстрел, опари бузата ми. Тялото на жената се отпусна. Когато О'Гар и Реди ни разделиха, тя остана да лежи неподвижно. Вторият куршум бе минал през гърлото ѝ.

Качих се в лабораторията. Габриел Легет лежеше на пода, а до нея бяха коленичили лекарят и Ерик.

– По-добре идете да видите мисис Легет – обърнах се към доктор Рийз, – Тя е на стълбите. Мисля, че е мъртва, но по-добре я вижте.

Той излезе. Колинсън, който разтриваше ръцете на припадналото момиче, ме изгледа така, сякаш бях нещо, което трябва да се забрани със закон, и рече:

– Дано сте доволен от работата, която свършихте.

– Важното е, че е свършена – отвърнах.

8. „НО“ И „АКО“

Двамата с Фицтивън се нахранихме отлично същата вечер в заведението на мисис Шиндлър, което се помещаваше в нещо като мазе с нисък таван, ядохме вкусните ѝ ястия и пихме чудесната бира на мъжа ѝ. Писателят у Фицтивън трескаво се опитваше да открие онова, което той наричаше „психологическата мотивировка на мисис Легет“.

– Лесно можем да си обясним убийството на сестра ѝ сега, когато

знаем какъв човек е била – рече той. – Както и убийството на мъжа ѝ, опитите ѝ да разруши живота на племенницата си, след като бе разкрила, дори решимостта ѝ да бъде по-скоро застреляна на стълбите, отколкото заловена. Но по никакъв начин не мога да си обясня годините на спокойствие помежду тези събития.

– Убийството на Легет съвсем не е лесно обяснимо – възразих аз. – Всичко останало е подчинено на едно-единствено желание – желанието да го има. Убива сестра си, или по-скоро организира убийството ѝ по такъв начин, че да го върже за себе си. Съдът обаче ги разделя. Тук тя е безпомощна и единственото, което може да направи, е да чака и да се надява на някакъв шанс, който винаги съществува, той да успее някой ден да се освободи. Не ни е известно по онова време да се е стремела към нещо друго. Защо да не си трае, след като държи Габриел като заложница за шанса, на който разчита, и живее в относително охолство с неговите пари? Когато чува за бягството му, пристига в Америка и започва да го издирва. Щом наетите от нея детективи го откриват, тя незабавно пристига при него. Той се съгласява да се ожени за нея. Тя получава онова, което е желала. Защото да не бъде тиха и кротка? Не върши бели, за да се забавлява – не е от хората, на които им прави удоволствие да вредят на околните. Знае какво иска и е готова на всичко, за да го получи. Забележи само колко търпеливо, колко дълги години крие омразата си към момичето. А при това нещата, към които се стреми, съвсем не са кой знае колко необикновени. Ключът към нейната същност съвсем не се крие в някакво сложно умопомрачение. Тя е устроена просто като животно, с естественото животинско неведение за добро и зло. Мрази, когато попречат на намеренията ѝ, и е злобна, когато я спипат натясно. Фицтивън отпи от бирата и попита:

– Да не би според теб проклятието на рода Дейн да е просто леко отклонение от нормалното?

– Дори по-малко – празни думи в устата на разгневена жена.

– Ето – такива като теб правят живота прозаичен – въздъхна той зад облака цигарен дим. – Нима фактът, че с Габриел са си послужили, за да убият майка ѝ, не те убеждава в нуждата – поне поетичната нужда – от съществуването на проклятието?

– Дори ако я беше убила – а това е нещо, в което не съм убеден, – пак не бих повярвал в него. Но Легет явно не се е съмнявал, че дъщеря му е убила майка си. И за да я прикрие, изпълва писмото си с подробности около тази стара история. Но освен думите на мисис Легет, че той е видял с очите си как става убийството, нямаме никакви други

доказателства. От друга страна, тя също така каза, и то пред самата Габриел, че на детето от малко му е било внушавано, че баща му е убиец – това спокойно можем да повярваме. А не е вероятно, макар да е възможно, той да си прави целия този труд с друга цел, освен да ѝ попречи да се досети за собствената си вина. Оттук нататък обаче всяко предположение звучи еднакво правдоподобно. Мисис Легет го е искала и го е получила. Защо тогава го убива, по дяволите?!

– Божичко, колко си непоследователен – оплака се Фицтивън. – Нали отговори на този въпрос още в лабораторията? Защо не уважавах собствените си отговори? Каза, че го е убила, защото писмото ѝ се е сторило като написано от самоубиец и е решила, че смъртта му ще осигури безопасността ѝ.

– Тогава звучеше добре – признах. – Но не и сега, след като размислих хладнокръвно и разгледах фактите. Години наред тя крои планове как да го спечели и най-търпеливо изчаква шанса си. Значи е представлявал някаква ценност за нея.

– Но не го е обичала или поне нямаме основания да смятаме, че е имала чувства към него. От тази гледна точка никаква ценност не е представлявал за нея – само ловен трофей. А смъртта му не намалява тази стойност – главата се балсамира и се окачва на стената.

– Защо тогава прави всичко възможно Ъптън да не се срещне с него? Защо е убила Рупърт? Защо се е нагърбила с всичко? Опасността е била за него в края на краищата. Защо я поема, ако той не е представлявал за нея никаква ценност? Защо рискува всичко това, само и само той да не научи, че миналото е оживяло?

– Май че разбирам какво се опитваш да кажеш – бавно произнесе Фицтивън. – Според теб...

– Чакай – има още нещо. Разговарях на два пъти с Легет и жена му. И двата пъти не си размениха нито дума, макар че тя положи много труд, за да ми внуши, че ако го няма него, би ми казала нещо за изчезването на дъщеря си.

– А ти къде намери Габриел?

– След като видяла мъртвия Рупърт, тя избягала при Холдорнови с всичките си пари и бижута – бижутата дала на Мини Хърши да ги продаде. Самата Мини купила някои от тях за себе си – мъжът ѝ бил спечелил доста пари на зарове две-три нощи преди това – полицията провери – и го изпратила да заложи останалите. Бил задържан в една заложна къща, просто като съмнителен тип.

– Завинаги ли е напускала дома си?

– Не можем да я виним за това – баща си смятала за убиец, а майка си видяла да извършва убийство. Кой би останал да живее в такава къща?

– Смяташ значи, че Легет и жена му са били в лоши отношения? Не е изключено – напоследък рядко ги виждах, пък и не бяхме толкова близки, та да ми се доверят. Допускаш ли, че е подразбрал нещо – някаква част от истината за нея?

– Възможно е – но не дотам, че да не поеме вината за убийството на Рупърт. Освен това дори да е научил нещо, то не е било свързано с тази по-нова история, защото при първата ми среща с него той искрено вярваше в кражбата с взлом. Но от друга страна...

– О, я стига! Не можеш да живееш, ако не вмъкнеш навсякъде две „но“ – та и едно „ако“. Не виждам никакви основания да се съмняваме в разказа на мисис Легет. Най-доброволно си призна всичко. Защо трябва да допускаме, че ще лъже, за да хвърля вина върху себе си?

– Имаш предвид убийството на сестра ѝ ли? Нали е била оправдана, а френската система сигурно е като нашата – два пъти не могат да те съдят за едно и също престъпление каквото и да си признаеш след това. Така че тя нищо не рискуваше, братко.

– Колко си дребнав. Пийни още бира, дано станеш по-великодушен.

На съдебното следствие за убийствата на Легет и Рупърт отново видях Габриел, но не бях сигурен, че ме е познала. Беше с Мадисън Андриус, адвокат на Легет, който сега се грижеше за делата и наследството му. И Ерик Колинсън беше там, но – колкото и да е странно – не с Габриел. Кимна ми, и толкоз.

Вестниците се докопаха до разказа на мисис Легет относно събитието в Париж през 1913 г. и два-три дни вдигаха голяма пушилка. С намирането на диамантите на „Холстед и Бошан“ детективската агенция „Континентал“ излезе от играта: върху папката с делото „Легет“ написахме „Към архив“. Аз се качих в планината, за да извършва едно разследване за собственика на златна мина, който подозираше, че е мамен от служителите си. Очаквах да остана горе поне месец – работи като тази поглъщат много време. Вечерта на десетия ден обаче ми се обади Стария – моят шеф.

– Изпращам Фоули да те замести – рече. – Но ти не го чакай. Вземи първия влак. Делото „Легет“ отново е на дневен ред.

Втора част ХРАМЪТ

9. СЛЕПЕЦ В ТЪМНА СТАЯ

Мадисън Андриус беше висок, мършав, шейсетгодишен мъж с рошава бяла коса и същите вежди и мустаци, които подчертаваха руменината на кокалестото му, стегнато лице. Винаги носеше широки дрехи, дъвчеше тютюн и на два пъти през последните десет години бе цитиран в съда като ответник при бракоразводни дела.

– Предполагам, че младият Колинсън ви е наговорил какво ли не по мой адрес – започна той. – Изглежда, е решил, че карам второ детство – почти ми го каза.

– Не съм се виждал с него. От два часа съм в града – колкото да отскоча до кантората и да дойда тук.

– Той може да й е годеник, но аз отговарям за нея и предпочетох да последвам съвета на доктор Рийз. Той е неин лекар. Каза ми, че ако я пуснем за кратко в Храма, това ще допринесе повече от всичко друго за възстановяването на душевното ѝ равновесие. Не можех да пренебрегна съвета му. Холдорнови може да са шарлатани и вероятно са такива, но Джоузеф Холдорн е единственият човек, с когото тя разговаря доброволно, в чието присъствие се чувства омиротворена, откакто умряха родителите ѝ. Доктор Рийз каза, че ако не удовлетвори желанието ѝ да отиде в Храма, може да влошим състоянието ѝ. Как тогава да пренебрегна мнението му само защото то не допадало на младия Колинсън?

– Прав сте – рекох.

– Не си правя никакви илюзии по отношение на този култ – продължи да се оправдава адвокатът. – Най-вероятно е лъжа и измама като всички останали. Но в момента не ни занимава религиозната му страна, а терапевтичната, способността му да излекува ума на Габриел. Дори ако членството в него не е напълно безопасно за момичето, аз пак бих се изкушил да го пусна. Моето твърдо убеждение е, че най-важната ни грижа сега е нейното оздравяване и нищо не бива да ни попречи.

Човекът беше притеснен. Кимнах и премълчах, с надеждата да разбера какво именно го притеснява. И това постепенно започна да ми се изяснява, докато той извърташе и усукваше.

Оказа се, че разрешил на Габриел да отиде в „Храма на Светия Граал“, следвайки съветите на доктор Рийз и пренебрегвайки протестите на Ерик Колинсън. Тя настоявала да отиде и тъй като в момента там се намирала такава видна и уважавана персона като мисис Ливингстън Родман, а Холдорнови били приятели на Едгар Легет, Андрюс я пуснал. Това станало преди шест дни. Взела със себе си мулатката – Мини Хърши – да ѝ прислужва. Доктор Рийз я посещавал всеки ден. На четвъртия ден намерил, че състоянието ѝ се е подобрило. На петия обаче то тревожно се влошило. Умът ѝ бил по-замъглен от всеки друг път и проявявала симптомите на човек, изживял тежък шок. Нищо не могъл да научи от нея. И от Мини нищо не измъкнал. Нито пък от Холдорнови. По никакъв начин не можел да разбере какво се е случило и дали изобщо нещо се е случило.

Ерик Колинсън държал докторът да му докладва всеки ден. Рийз му казал истината относно последната си визита. Колинсън освирепял. Настоял незабавно да вземат момичето от Храма – твърдял, че Холдорнови се готвели до го убият. Двата с Андрюс се спречкали жестоко. Според адвокатата тя просто повтаряла болестта си, от която неминуемо би се излекувала, и то бързо, ако я оставели там, където желала да бъде. Рийз бил склонен да се съгласи с Андрюс. Но не и Ерик. Заплашил да вдигне голям шум, ако незабавно не я вземат оттам. Това именно притеснявало адвокатата. Щеше да се злепостави сериозно при положение, че нещо се случи с нея, ако се разчуеше, че той – опитният, врял и кипял адвокат – е допуснал довереницата му да попадне на такова място. От друга страна, твърдеше, че искрено е убеден в благотворното влияние на Храма върху здравето ѝ. А не му се искаше да ѝ се случи нещо лошо. Така че накрая постигнал споразумение с Колинсън: да позволят на Габриел да остане в Храма поне още няколко дена, но да се изпрати там някой да бди над нея и да внимава Холдорнови да не ѝ изиграят мръсен номер. Рийз предложил да се обърнат към мен – бил силно впечатлен от моето сполучливо разнищване на смъртта на Легет. Колинсън се противопоставил – моята безчовечност била според него до голяма степен виновна за сегашното състояние на Габриел, но накрая отстъпил. Все пак вече бях запознат с Габриел и нейната история, пък и не съм бил объркал напълно първото разследване – способностите ми компенсирали коравосърдечия ми или нещо такова. Така че Андрюс телефонирал на Стария, предложил му достатъчно високо възнаграждение, което да обезщети прехвърлянето ми от друго дело, и ето ме тук.

– Холдорнови знаят, че ще отидете – завърши адвокатът. –

Отношението им е без значение. Просто им казах, че двамата с доктор Рийз сме решили така: докато психическото състояние на Габриел се поуравнovesи, най-добре до нея за всеки случай да има способен мъж – не толкова да я охранява, колкото да предпази околните от неин изблик. Не е необходимо да ви давам указания. Достатъчно е просто да вземете всички предпазни мерки.

– А мис Легет знае ли за мене?

– Не и не смятам, че трябва да ѝ казваме. Естествено ще бдите над нея колкото се може по-незабелязано, но не мисля, че в сегашното си състояние ще обърне достатъчно внимание на присъствието ви, че да се разстрои. Ако ли нещо такова стане... ще видим каква ще правим.

Андрюс написа бележка до Арония Холдорн. Час и половина по-късно седях насреща ѝ в приемната на Храма и чаках да я прочете. След това тя ми предложи дълги руски папириси от бяла нефритова кутия. Извиних се, че предпочитам моите „Фатима“ и защраках запалката върху специалната масичка с принадлежности за пушене, която тя постави помежду ни. Когато и двамата запалихме, тя каза:

– Ще се постарая да ви настаним колкото се може по-удобно. Ние не сме нито варвари, нито фанатици. Подчертавам това, защото много хора се изненадват, че не сме. Това наистина е храм, но никой от нас не смята, че благополучието, удобствата или коя да е друга черта на цивилизования живот ще го оскверни. Вие сте външен човек. Може би – надявам се – ще се присъедините към нас. Обаче – не се притеснявайте – никой няма да ви досажда. Ако желаете, можете да присъствате на нашите служби, но само, ако желаете. Свободен сте да идвате в Храма и да го напускате, когато намерите за добре. Убедена съм, че и вие ще проявите същата деликатност, и съм също така убедена, че няма да се месите в онова, на което може да станете свидетел, колкото и особено да ви се стори то, щом няма опасност да навреди на вашата... пациентка.

– Да, разбира се – обещах.

Тя се усмихна сякаш в знак на благодарност, загаси фаса си в пеленика и стана.

– Ще ви покажа вашата стая.

И двамата не отронихме нито дума за предишното ми посещение.

Понесъл шапката и голямата си кожена чанта, аз я последвах към асансьора. Качихме се на петия етаж.

– Това е стаята на мис Легет – посочи Арония Холдорн вратата, пред която ние с Колинсън се бяхме редували да чукаме преди две

седмици. – А ето и вашата – отвори тя срещуположната.

Стаята ми беше също като другата, но без дрешник. И моята врата нямаше заключалка на бравата.

– А къде спи прислужницата й? – попитах.

– В една от стаите за прислуга на най-горния етаж. Ако не се лъжа, доктор Рийз е в момента при мис Легет. Ще му съобщя за пристигането ви.

Благодарих й. Тя излезе и затвори след себе си. След петнайсетина минути на вратата се почука и влезе доктор Рийз. Той изговаряше думите особено – отривисто, много точно, а от време на време ги подчертаваше, като размахваше пенснето с черното шнурче, което нито веднъж не видях на носа му.

– Радвам се, че дойдохте – стисна ми ръката. – Надявам се да нямаме нужда от професионалните ви умения, но се радвам, че сте тук.

– Какво става? – попитах с тон, предназначен да предразполага към споделяне на тайни.

Той ме изгледа проникателно, почука с пенснето по нокътя на палеца си и заяви:

– Онова, което става, е – доколкото ми е известно – изцяло от моята област. За друго не знам. – Той пак ми стисна ръката. – На вас сигурно ще ви доскучае.

– Затова пък на вас сигурно не ви е скучно.

Той беше тръгнал към вратата, но спря, намръщи се, почука пак с пенснето по нокътя на палеца си и рече:

– Не, не ми е скучно.

Поколеба се, сякаш не можеше да се реши дали да добави още нещо, но тръгна да излиза.

– Имам право да поискам искреното ви мнение – настоях.

Той отново ми хвърли проникателен поглед.

– Не знам какво да мисля. – Помълча. – Не съм доволен. – Видът му също не беше доволен. – Ще намина пак по-късно. – Излезе и затвори вратата.

Няколко секунди по-късно отново надникна.

– Състоянието на мис Легет е изключително тежко. – Затвори вратата и се отдалечи.

– Явно ще падне голямо веселие – изръмжах аз под мустак, седнах до прозореца и запалих цигара.

На вратата се почука, влезе камериерка в черно-бяла униформа и ме попита какво ще желая за обяд. Беше жизнено, розовобузесто, пълно

русо момиче на двайсет и няколко години, с любопитни сини очи, в които подскачаха весели пламъчета. Аз си пийнах уиски от шишето, което носех в чантата си, хапнах си здравата от храната, която момичето донесе след малко, и прекарах целия следобед в стаята.

Упоритото ми слухтене беше възнаградено – успях да засека Мини малко след четири часа, когато излизаше от стаята на Габриел. Очите на мулатката се око–кориха, като ме видя на прага на стаята.

– Влез – поканих я аз. – Доктор Рийз не ти ли каза, че съм тук?

– Не, сър. Вие... Нали нямате нищо общо е мис Габриел?

– Само ще си отварям очите на четири за нея и ще внимавам нито лошо да не ѝ се случи. А ти ще ме държиш в течение, ще ми казваш какво говори, какво прави, какво говорят и правят другите, ще ми помагаш и по този начин ще помагаш и на нея – защото в такъв случай няма да има защо да я безпокоя.

– Да, сър – с готовност се съгласи мулатката, но доколкото виждах по кафявото ѝ лице, идеята ми за близко сътрудничество не ѝ допадна особено.

– Как е тя сега?

– Направо е весела, сър. Тук ѝ харесва.

– Как прекара следобедата?

– Тя... Не зная, сър. Просто си го прекара... кротува.

Дотук нищо интересно.

– Доктор Рийз е на мнение, че е по-добре да ме знае за мен – продължих. – Така че няма защо да ѝ казваш, че съм тук.

– Няма, сър – тутаки обета момичето, но ми прозвуча по-скоро учтиво, отколкото искрено.

Рано вечерта се появи Арония Холдорн и ме покани да слеза на вечеря. Трапезарията беше облицована с ламперия от тъмен орех, мебелите също бяха орехови. Бяхме десет души на масата. Джоузеф Холдорн беше висок, с телосложение на класическа статуя, облечен с черна копринена роба. Косата му бе гъста, дълга, бяла и лъскава. Гъстата му брада, подрязана в кръгла форма, бе също бяла и лъскава. Арония Холдорн ми го представи само като Джоузеф, сякаш нямаше друго име. Всички останали също се обръщаха към него на малко име. Той ми се усмихна широко, показва ми равните си бели зъби и ми подаде силна, топла ръка. Лицето му, със здрав розов цвят, беше без никаква бръчица. Ведро и спокойно, особено ясните кафяви очи, то действуваше омиротворяващо. Същото омиротворяващо въздействие имаше и кадифеният му баритон.

– Щастливи сме, че сте сред нас – каза той.

Това бе най-обикновена, незначеща нищо учтива фраза, но въпреки това начинът, по-който я произнесе, ме накара да повярвам, че наистина съм го ощастливил. Сега вече ми стана ясна настойчивостта на Габриел Левет да дойде тук. Казах, че и аз съм щастлив да съм сред тях, и докато произнасях думите, искрено си вярвах.

Освен Джоузеф, жена му и синът му на масата присъстваха: мисис Родман – висока жена с крехко телосложение, прозрачна кожа, избелели очи и глас, който би могъл да се нарече само шепот; някой си Флеминг – млад, мургав, много слаб, с тъмни мустаци и вид на човек, отдаден изключително на собствените си мисли; майор Джефрис – с елегантно скроен костюм, крайно вежливи обноски, пълен, плешив, с жълтеникав тен; жена му – доста приятна персона въпреки кокетното си закачливо поведение, което би й отивало, ако беше с трийсет години по-млада; някоя си мис Хилън – с остра брадичка, остър глас и много напрегнато държане; и накрая мисис Павлов – съвсем младичка, с високи скули и мургаво лице, избягваща да погледне хората в очите. Храната, поднесена от двама млади филипинци, беше много вкусна. Разговорът не засягаше никакви религиозни теми. Всичко беше поносимо.

След вечеря се прибрах в стаята си. Подслушвах известно време пред вратата на Габриел, но не чух нищо. Пуших, мотях се и чаках доктор Рийз, който ми беше обещал да дойде. Не дойде. Предположих, че е бил задържан от неотложен случай, каквито има често в лекарската практика, но въпреки това се раздразних. Никой не влезе в стаята на Габриел, нито пък излезе оттам. На няколко пъти отивах на пръсти да слухтя. Първия път нищо не чух. Втория път чух леко шумолене, което нищо не значеше. Малко след десет часа покрай вратата ми минаха няколко души – вероятно се прибираха в стаите си за през нощта. В единнайсет и пет чух, че вратата на Габриел се отваря. И аз отворих моята. По коридора, към задното стълбище на къщата, вървеше забързано Мини Хърши. Изкуших се да я повикам, но се сдържах. Предишният ми опит да измъкна нещо от нея се бе овенчал с пълен неуспех, а не се чувствах достатъчно тактичен, за да изпробвам шансовете си за нещо по-добро.

Изгубих надежди да се видя този ден с доктор Рийз. Изгасих лампата, оставих вратата си открената, седнах в тъмното, загледах се в отсрещната врата и взех да проклинам света. Спомних си анекдота за слепаца, който търсел в тъмна стая черна шапка, която изобщо не била там, и му влязох в положението. Малко преди полунощ в стаята на Габриел влезе Мини, облечена с палто и с шапка, сякаш пристигаше отвън. Не

ме видя. Станах безшумно и се опитах да надникна покрай нея, когато отвори вратата, но не ми провървя. Мини остана вътре почти до един часа, след което излезе на пръсти и внимателно затвори. Това бе излишна предпазна мярка, предвид дебелия килим. И именно затова ме разтревожи. Отидох до вратата и тихичко повиках:

– Мини!

Може би не ме чу. Отдалечи се все така на пръсти към дъното на коридора. Това ме обезпокои още повече. Забързах подире ѝ и я спрях, като я улових за тънката китка. Лицето ѝ беше безизразно като на индиански вожд.

– Как е тя? – попитах.

– Мис Габриел е добре, сър. Само я оставете на мира – изломоти момичето.

– Не е добре. Какво прави сега?

– Спи.

– Упоена с наркотици, нали? – Тя вдигна сърдити тъмнокафяви очи, но пак ги впи в килима и нищо не каза. – За това ли те изпрати навън – да ѝ намериш наркотик? – настоях аз и я стиснах още по-здраво за ръката.

– Изпрати ме... да ѝ купя едно лекарство, сър.

– И след като го взе, заспа, така ли?

– Дда, сър.

– Ще се върнем в стаята да видим какво прави.

Мулатката се опита да издърпа ръката си. Аз я стиснах по-здраво.

– Оставете ме на мира, мистър, иначе ще се развикам – заплаши ме тя.

– Ще те оставя на мира – може би – след като я видим – рекох аз и я извъртях кръгом, като я хванах с другата ръка за рамото. – Така че, ако ще викаш, започни отсега.

Никак не ѝ се искаше да се върне, но не ми се наложи да я влача подире си. Габриел Легет лежеше на една страна в леглото, кротко спеше, а завивките едва-едва помръдваха в такт с дишането ѝ. В спокойно състояние дребното ѝ бледо лице, оброчено от кестеняви къдрици, изглеждаше като на малко дете. Пуснах Мини и се прибрах в стаята си. Седнал там в тъмното, разбрах защо хората си гризат ноктите. Седях така цял час, ако не и повече, след което се проклев, задето се държа като стара баба, събух си обувките, избрах най-удобното кресло, качих си краката на едни стол, увих се в одеяло и заспах с лице към вратата на Габриел Легет.

10. УВЕХНАЛИ ЦВЕТА

Отворих сънливо очи, реших, че съм задрямал само за минутка, пак ги затворих, унесох се и отново си наложих да изляза от полуспящото си състояние. Нещо не беше наред. С усилие на волята отворих широко очи, затворих ги, пак ги отворих. Онова, което не беше наред, бе свързано именно с тях. Обгръщаше ме мрак независимо дали бяха отворени или затворени. Това би трябвало да е логично: нощта беше много тъмна, а прозорците ми бяха далеч от уличните лампи. Би трябвало, но не беше – спомних си, че оставих вратата отворена, а в коридора беше светло.

Отсреща ми липсваше бледият правоъгълник, очертан от рамката на моята врата. Вече бях прекалено буден, за да скоча като ужилен. Затаих дъх и се ослушах, но чух само тиктакането на собствения си часовник. Предпазливо мръднах ръка и погледна фосфоресциращия циферблат – три и седемнайсет. Бях спал повече, отколкото си мислех, а лампата в коридора бе изгасена.

Главата ми бе като замаяна, тялото си усещах натежало и схванато, в устата си имах лош вкус. Измъкнах се изпод одеялото, слязох сковано от двата стола – мускулите не ми се подчиняваха. На пръсти – по чорапи – отидох до вратата и се блъснах в нея. Беше затворена. Отворих, а навън лампата си светеше както преди. Въздухът, който нахлу откъм коридора, ми се стори учудващо свеж, режещ, чист. Извърнах лице назад към стаята и взех да душа. Долових аромат на цветя – лек, но задушлив, по-скоро миризма на затворено помещение, в което са увехнали цветя. Момини сълзи, маргаритки и май че още нещо. Прекарах известно време в опити да разделя мириса на съставните му части и най-сериозно се постарях да определя дали присъства следа от орлови нокти. Сетне си спомних смътно, че бях сънувал погребение. За да си възстановя по-точно съня, се облегнах на рамката на вратата и се оставих дрямката да ме унесе. Стресна ме клюмването на главата ми. С мъка отворих очи, застанах на крака, които не ми се подчиняваха, и тъпо се чудех защо не си лягам. Докато дремех над идеята дали пък няма някаква причина, поради която не е редно да заспивам, опрях ръка на стената, за да се задържа прав. При това докоснах ключа на лампата. Добре, че го натиснах. Светлината опърли очите ми. Присвих ги и видях един реален за мен свят, спомних си, че съм тук по работа. Отидох в банята; обаче и след като се напих със студена вода, продължих да се чувствавам замаян, с по-мътен мозък, но поне донякъде в пълно съзнание.

Изгасих лампата, прекосих коридора, ослушах се пред вратата на Габриел, но нищо не чух. Отворих, влязох вътре, затворих след себе си. Светлината от фенерчето ми показа празно легло със смотани в долния му край завивки. Опипах вдлъбнатината, оставена от тялото ѝ – беше студена. В банята и дрешника нямаше никой. Изпод леглото се подаваха чифт зелени пантофки, а на облегалката на стола бе метнат зелен пенъор или нещо от този род.

Върнах се в стаята си, за да се обуя, и тръгнах надолу по стълбите, твърдо решен да претърся къщата от тавана до мазето. Възнамерявах да започна тихомълком, но сетне, ако не откриех нищо, което бе твърде вероятно, щях да вдигна врява до небесата, да ритам по вратите и да събудя всичко живо, докато момичето не се намери. Искаше ми се да го откроя възможно най-бързо, но тъй като то имаше голям аванс пред мен, няколко минути повече или по-малко вече нямаше да променят кой знае колко нещата – така че нито губих време, нито хукнах презглава. Когато бях някъде между втория и първия етаж видях долу нещо да мърда – или по-точно долових някакво движение, без всъщност да го видя. Движеше се откъм входната врата към вътрешността на къщата. В този миг бях с лице към асансьора и парапетът на стълбището ми препречваше вратата, така че нещото само ми се мярна между пръчките на парапета. Докато фокусирам погледа си, вече нямаше нищо за гледане. Стори ми се, че беше човешко лице, но в моето положение всеки би си помислил същото. Докато стигна партера, вестибюлт и коридорите, доколкото можех да видя, бяха безлюдни. Запътих се към задната част на къщата, но замръзнах на място. За пръв път, откак се бях събудил, чух звук, който не бе предизвикан от мен самия. Отвън по стъпалата изтопуркаха човешки стъпки. Отидох до вратата, сложих една ръка на резето, другата на дръжката, натиснах ги едновременно и рязко отворих с лявата ръка, като същевременно отпуснах дясната досами pistolета. На най-горното стъпало стоеше Ерик Колинсън.

– Какво правиш тук, дявол да те вземе? – попитах кисело.

Историята се оказа дълга, а той – твърде възбуден, за да я предаде като хората. Доколкото можах да проумея, имал навика всеки ден да се обажда на доктор Рийз, за да научи как е Габриел. Днес – по-точно вчера, – както и предишната вечер, не успял да се свърже с него. Звънял му до два часа през нощта. Казали му, че не си бил у дома и никой от близките му не знаел къде е, нито защо не се е прибрал. И тогава, след въпросното обаждане в два часа, Ерик дошъл тук и взел да се мотае около Храма с надеждата, че може да ме зърне и да научи нещо за момичето.

Нямал намерение, каза, да влиза в къщата, но ме видял да надничам през вратата.

– Какво си ме видял?

– Да надничате.

– Кога?

– Преди минута.

– Не съм бил аз. Какво видя всъщност?

– Някой се показа за миг. Стори ми се, че бяхте вие, и дойдох веднага – бях на ъгъла, в колата. Габриел добре ли е?

– Разбира се – уверих го аз. Нямаше смисъл да му казвам, че съм тръгнал да я търся – щеше да се развика насреща ми. – Само не говори толкоз високо. Значи близките на Рийз не знаят къде е?

– Да, и са много обезпокоени. Но това няма значение, щом като Габриел е добре. – Той ме хвана за ръката. – Мога ли... мога ли да я зърна? Само за миг. Нищо няма да кажа. Няма нужда дори да научи, че съм я видял. Нямам предвид още сега, но ще можете ли да го уредите?

Това момче беше младо, високо, силно и изгарящо от желание да бъде съсипано заради Габриел Легет. А аз знаех, че нещо не е наред. Нямах представа какво точно. Нито какво ще трябва да направя, за да въведа ред, или от каква помощ ще имам нужда. Не можех да си позволя разкоша да го отпратя. От друга страна, изключено бе да му кажа как точно стояха нещата – щеше да освирепее. Затова рекох:

– Хайде, влез. Тръгнал съм да проверявам дали всичко е наред. Можеш да ме придружиш, ако пазиш тишина, пък сетне ще видим.

Той влезе, като ме гледаше, сякаш съм свети Петър, който му отключва рая. Затворих подире му, вкарах го във вестибюла и се запътихме по главния коридор. Все едно, че бяхме сам-самички в цялата къща. Но изведнъж се оказа, че не е така. Откъм ъгъла точно пред нас се появи Габриел Легет. Боса. Единственото ѝ облекло бе жълтеникава копринена нощница, оплескана с тъмни петна. В двете си протегнати напред ръце носеше огромен нож, почти меч. Целият беше червен, мокър. Голите ѝ ръце също бяха червени и мокри. На едната си буза имаше кърваво петно. Очите ѝ бяха бистри, ясни, спокойни. Малкото ѝ челце бе гладко, устата – здраво стисната. Приблужи се до мен, впила необезпокоен поглед в моите обезпокоени очи, и изрече с равен глас, сякаш е знаела, че ще бъда там, и просто е дошла при мен.

– Вземете го. Това е улика. Аз го убих.

– Ъ? – попитах аз.

Без да откъсва очи от моите, тя продължи:

– Нали сте детектив. Заведете ме там, където ще ме обесят.

Оказа се, че е по-лесно да мръдна ръцете си, отколкото езика. Поех от нея кървавия нож. Беше с широко, дебело острие, наточено от двете страни, с бронзова дръжка във формата на кръст. Ерик ме бутна, за да мине пред мен, и като пелтечеше нещо нечленоразделно, протегна към момичето треперещи ръце. То се сви и се притисна към стената, с ужасено лице.

– Не му позволявайте да ме докосва! – извика.

– Габриел! – възкликна той и посегна към нея.

– Не, не! – задъхано изрече тя.

Аз се пъгнах в прегръдките му, заставайки между тях двамата, с лице към него, опрях ръка в гърдите му, забутах го назад и изръмжах:

– Стой мирно, чуваш ли!

Той ме сграбчи за раменете с огромните си загорели ръце и започна да ме изтиква встрани. Пригответх се да го фрасна по брадичката с бронзовата дръжка на големия нож. Обаче не ми се наложи да отивам до такава крайност: загледан в момичето през моето рамо, той забрави намеренията си и ръцете му се свлякоха от раменете ми. Натиснах по-силно с ръката, опряна в гърдите му, и го забутах назад, докато опря в стената. След това отстъпих встрани, за да ги държа под око и двамата, застанали с гръб към срещуположните стени.

– Стой мирно, докато разберем какво е станало – наредих му аз и се обърнах към момичето, като посочих ножа: – Какво се случи?

Тя пак се беше успокоила.

– Елате – каза. – Ще ви покажа. Само нека Ерик да не идва, моля ви.

– Той няма да ти досажда – обещах.

Тя кимна много сериозно и ни поведе напред, откъдето беше дошла. Свихме зад ъгъла и видяхме малка желязна врата, леко открената. Тя мина първа. Аз след нея. Колинсън по петите ми. В лицето ме удари свеж въздух. Погледнах нагоре и видях бледи звезди на тъмното небе. Сведох очи и на светлината, която идваше откъм отворената врата, забелязах, че вървим по бяла мраморна настилка или петоъгълни плочи, имитиращи бял мрамор. Единствената светлина идваше през отворената врата отзад. Извадих фенерчето си. Габриел тръгна, без да бърза, по мраморните плочи, които сигурно бяха ледени за босите й крака, и ни поведе право към някаква квадратна сивкава форма, която се мержелееше пред нас. Когато спря до нея и каза: „Ето!“^с, аз запалих фенерчето. Светлината се отрази ярко от искрящо бял олтар, целият в кристал и

сребро. На най-долното от трите стъпала лежеше по гръб мъртъв доктор Рийз.

Лицето му бе спокойно, сякаш спеше. Ръцете му бяха отпуснати покрай тялото. Дрехите му не бяха измачкани, макар че самото и жилетката му бяха разкопчани. Ризата му бе цялата в кръв. На гърдите му зееха четири рани, всичките еднакви – с големината и формата на ножа, който момичето ми бе дало. Кръвта беше спряла да тече, но като сложих ръка на челото му, то беше още топло. По стъпалата на олтара имаше кръв, а най-долу се въргаляше съвсем здраво пенснето му, все така закачено на черното си шнурче. Изправих се и насочих лъча светлина към лицето на Габриел. Тя премигна и присви очи, но лицето ѝ не изрази нищо повече.

– Ти ли го уби? – попитах.

Младият Колинсън излезе от транса си, за да изреве:

– Не!

– Затваряй си устата – наредих му аз и се приближих плътно до момичето, та той да не може да се намърда помежду ни. – Уби ли го? – повторих въпроса си.

– Учудвате ли се? – изрече тя съвсем тихо. – Нали бяхте там, когато машехата ми каза за проклятието на рода Дейн, чиято кръв тече в жилиите ми. Чухте какво означава това и какво очаква всеки, който се доближи до мен. Нима не сте предполагали нещо подобно? – посочи тя мъртвеца.

– Я стига глупости – наредих аз, като същевременно се опитвах да си обясня на какво се дължи спокойствието ѝ. Вече я бях виждал фрашкана до ушите с наркотици и ми беше ясно, че това е нещо друго. Само че представа си няхах какво. – Защо го уби?

Колинсън сграбчи ръката ми и рязко ме извърна към себе си. Беше извън кожата си от вълнение.

– Какво стоим и приказваме! – извика. – Трябва веднага да я махнем оттук, да скрием трупа или да го преместим някъде, където да не се досетят, че тя го е убила. Знаете как се правят тези работи. Аз ще я отведа у дома, а вие се заемете с останалото.

– Така ли? – попитах. – И какво по-точно да направя? Да насоча уликите към някой от прислужниците филипинци, та да обесят него вместо нея?

– Да, точно така. Знаете как да...

– Да, ама не! Много красиви идеи ти идват в главата!

Лицето му стана керемиденочервено.

– Аз нямах... – запелтечи той. – Нямах предвид да обесят някого, вярвайте ми. Не бих искал такова нещо. Не може ли обаче да се направи така, че той да се отърве? Аз... аз ще го възнаградя богато. Той би могъл...

– Я стига – изръмжах. – Само ни губиш времето.

– Трябва! – настоя Ерик. – Бяхте поставен тук, за да се грижите за Габриел, и сега трябва да направите нещо!

– Ами? Ти си бил голям умник.

– Знам, че много искам от вас, но ще заплатя...

– Престани. – Измъкнах ръката си от неговата и пак се обърнах към момичето. – Кой още беше тук, когато това се случи?

– Никой.

Осветих с фенерчето наоколо, после трупа, олтара, целия под, стените, но не видях нищо ново. Стените бяха бели, гладки и плътни, с изключение на вратата, през която бяхме дошли, и втора, съвършено същата, на отсрещната стена. Четири прави, варосани, голи стени се издигаха към небето на височина шест етажа. Поставих дългия нож до трупа на Рийз, изгасих фенерчето и се обърнах към Колинсън:

– Ще отведем мис Легет горе в стаята й.

– За бога, трябва да я махнем оттук, от тази къща, още сега, докато има време!

Казах, че Габриел ще представлява чудесна гледка, ако хукне боса по улиците, само по окървавена нощница. Светнах отново фенерчето, защото го чух да прави нещо. Тъкмо си събличаше палтото.

– Колата ми е на ъгъла – рече. – Ще я занеса дотам.

И тръгна към нея с протегнато напред сако. Тя изтича зад мен, мина от другата ми страна и изстена:

– Не му давайте да ме докосва!

Протегнах ръка, за да го спра. Но тя не беше достатъчно яка. Габриел се скри зад гърба ми. Колинсън се втурна да я гони и тя мина пред мен. Почувствувах се като център на въртележка и това никак не ми допадна. Когато Ерик изскочи пред мен, аз забих рамо в ребрата му и го запокитих към олтара. Последвах го, застанах твърдо пред снажния дръвник и избухнах:

– Веднага престани! Ако желаяш да участваш в играта, ще спреш да вършиш каквото и да било на своя глава и ще правиш само каквото ти се каже! Остави я на мира! Ясно ли е?

Той се изправи на крака и започна:

– Ама вижте какво, не можете да...

– Остави я на мира! – повторих. – Остави и мен на мира! Още една глупост, и ще те фрасна по ченето с дулото на пистолета! Така че да му мислиш! Ще се държиш ли човешки?

– Добре – измънка той.

Обърнах се тъкмо навреме, за да видя как Габриел тича като сивка-ва сянка към отворената врата. Босите й крака не вдигаха никакъв шум по плочите за разлика от моите обувки, когато хукнах подире й. Сипах я чак на прага и я хванах през кръста. Миг по-късно ръката ми рязко бе издърпана и аз бях метнат на една страна. Шляпнах се в стената и се свлякох на едно коляно на пода. Колинсън, който в тъмното ми се видя висок два метра и половина, стърчеше над мен и сипеше по мой адрес какво ли не, но долових само: „Да пукнеш дано!“

Можете да си представите настроението ми, когато се изправих. Не ми стигаше, дето се правех на бавачка на една откачена, ами сега и приятелят й ме мяташе наляво-надясно като парцалена топка. Вмъкнах в гласа си максималното лицемерие, на което бях способен, и подхвърлих небрежно:

– Не биваше така! – Сетне отидох при застаналата до вратата Габриел: – Хайде да се качим в стаята ти.

– Без Ерик! – заяви тя.

– Той няма да ти досажда – обещах повторно, като се надявах, че този път казвам истината. – Хайде да вървим.

Тя се поколеба, после мина през вратата. Колинсън, донякъде смутен, донякъде воинствен, но общо взето, недоволен, тръгна подире ми. Затворих и попитах момичето дали има ключ.

– Не – отговори то, сякаш изобщо не беше чувало, че вратата се заключва.

Качихме се с асансьора, като Габриел през цялото време внимаваше да съм между нея и годеника й, ако все още беше такъв. Той се взираше втренчено в празното пространство. Аз изучавах лицето й и се опитвах да отгатна дали шокът я е върнал към нормалното й състояние, или още повече я е отдалечил от него. Както я гледах, по-вероятно беше първото, но нещо отвътре ми подсказваше, че не е така. По пътя от олтара до нейната стая не срещнахме никого. Светнах лампата и влязохме. Затворих вратата и се облегнах на нея. Колинсън метна палтото и шапката си на един стол и застана със скръстени ръце, загледан в Габриел. Тя се отпусна на ръба на леглото и се втренчи в краката ми.

– Разкажи ни всичко, само че бързо – наредих аз.

Тя вдигна очи към лицето ми.

– Сега бих искала да поспя.

Това окончателно реши въпроса дали е нормална, поне що се отнася до мен. Но сега дойде ред да се тревожа за нещо друго – стаята не беше в същото положение, в което я бях оставил преди съвсем малко време. Затворих очи и се опитах да раздрусам паметта си, за да ми покаже как е изглеждала преди. После ги отворих и се огледах наоколо.

– Може ли? – попита Габриел.

Оставих въпроса ѝ висящ и обиколих с поглед всеки предмет. Единствената промяна, която установих, бе палтото на Ерик и шапката му върху стола. В присъствието им нямаше нищо тайнствено, но – реших аз – смущаваше ме именно столът. И продължаваше да ме смущава. Приближих се и вдигнах палтото. Под него нямаше нищо. Ето кое не беше наред: трябваше да има зелен пенъоар или нещо подобно. Огледах стаята, но никъде не го видях, а не бях дотолкова сигурен, че ще го намеря, та да претърся всичко. Зелените пантофи се подаваха изпод леглото.

– Сега не може – казах на момичето. – Иди в банята да се измиеш от кръвта и после се облечи. Вземи си дрехите в банята. Щом се облечеш, дай нощницата на Ерик. – Обърнах се към него: – Ще я сложиш в джоба си и ще я държиш там. Няма да излизаш от стаята, докато не се върна, и никого да не пускаш вътре. Няма да се бавя. Имаш ли пистолет?

– Не, но аз...

Момичето стана от леглото, приближи се плътно до мен и го прекъсна:

– Не бива да ме оставяте насаме с него – изрече много настоятелно. – Няма да го допусна. Не ви ли стига, че вече убих един човек тази нощ? Не ме карайте да убивам втори.

Говореше много сериозно, без да е възбудена, сякаш думите ѝ бяха съвсем разумни.

– Трябва да изляза за малко – настоях аз. – А ти не бива да оставаш сама. Прави, каквото ти казвам.

– Съзнаваш ли какво вършиш? – попита ме момичето с тъничък, уморен глас. – Сигурно не, защото иначе не би го вършил. – Беше с гръб към Колинсън. Повдигна лице към мен, така че по-скоро видях, отколкото чух, думите, произнесени от устните ѝ: – Само не Ерик. Пусни го да си върви.

Направо ме побърка. Още малко, и щях да съм напълно готов за съседната до нейната стая в лудницата: сериозно се изкуших да я

послушам. Посочих с палец банята и рекох:

– Можеш да останеш вътре, докато се върна, но той трябва да бъде в стаята.

Тя кимна отчаяно и влезе в малкия дрешник. Когато прекоси после стаята на път за банята, понесла дрехите в ръце, под клепките ѝ блестяха две сълзи. Подадох пистолета си на Ерик. Ръката, с която го пое, бе напрегната, трепереща. Дишаше много шумно.

– Не върши глупости – скарах му се аз. – Поне веднъж ми помогни, вместо да ми пречиш. Никой да не влиза и да не излиза – ако се наложи да стреляш, стреляй!

Той се опита да каже нещо, не можа, сграбчи най-близката до него моя ръка и се постара да я изкълчи. Измъкнах я и тръгнах към лобното място на доктор Рийз. Доста мъка видях, докато се добера до него. Желязната врата, през която бяхме минали само преди няколко минути, сега беше заключена. Ключалката ми се видя твърде проста. Подхванах я със сложните аксесоари, прикрепени към джобното ми ножче, и не след дълго я отворих. Но вътре не открих зеления пенъоар. Не открих и тялото на Рийз върху стъпалата на олтара. Никъде не го видях. Ножът беше изчезнал. Изчезнала бе и всяка следа от кръв, с изключение на жълтоватото петно върху белите плочи, където бе изтекла цяла локва. Някой беше разтребвал.

11. БОГЪТ

Върнах се във вестибюла, където в една ниша бях зърнал телефон. Телефонът наистина беше там, но не даваше сигнал. Оставих слушалката и се запътих към стаята на Мини Хърши на шестия етаж. До този момент не бях имал никакъв успех с мулатката, но явно бе предана на господарката си, а при липсата на телефон имах нужда от куриер.

Отворих вратата на стаята ѝ – без ключалка като всички останали – и затворих след себе си. Прикрих с ръка стъклото на фенерчето и го запалих. През пръстите ми се процеждаше достатъчно светлина, за да видя момичето в леглото – спящо. Прозорците бяха затворени, въздухът – тежък, с една задушливост, която ми се стори позната – миришеше на стая, в която са увехнали цветя.

Погледнах Мини. Тя лежеше по гръб и дишаше през устата си. Лицето, натежало от съня, повече от всякога приличаше на индианско. Както я гледах и на мен ми се приспа. Грехота беше да я вдигам. Може

би сънуваше... разтърсих глава, за да се избистри от мътилката, която я обземаше. Момини сълзи, маргаритки... повехнали цветя... дали не долавях и лекия аромат на орлови нокти? Въпросът ми се стори твърде важен. Фенерчето тежеше в ръката ми, много тежеше. По дяволите, нека го изтърва. Удари се в крака ми и аз се озадачих – кой ли докосна крака ми? Габриел Легет ме молеше да я отърва от Ерик Колинсън. В това като че ли нямаше никаква логика, или пък може би имаше? Отново отчаяно се опитах да разтърся глава. Тежеше цял тон и едва помръдна. Усетих, че се олюлявам. Протегнах напред един крак, за да запазя равновесие. Кракът беше безсилен, мек, тестен. Трябваше или да направя още една крачка, или да падна. Направих крачката, принудих главата си да стои изправена, а очите – отворени, и потърсих място, където да падна. Тогава на петнайсетина сантиметра от носа си зърнах прозореца. Политнах напред, бедрата ми се удариха в перваза и аз се задържах изправен. Опрях ръце на перваза. Потърсих дръжките в долната част на прозореца и без да съм сигурен, че съм ги намерил, вложих всичките си сили в опит да вдигна рамката нагоре. Прозорецът не помръдна. Ръцете ми бяха като заковани за дървото. Мисля, че изхълцах отчаяно, и като се подпрях с дясната ръка на перваза, с лявата заудрях стъклото по средата, с разтворена длан. През отвора нахлу въздух, който ме зашипа като амоняк. Долепих лице до отвора и задишах с уста, нос, очи, уши, с всяка поразя, смеех се, а към устата ми се стичаха сълзи от парещите очи. Стоях и вдишвах, докато се уверих поне донякъде, че краката ще ме държат, а очите ще виждат, че ще мога отново да се движа и да мисля, макар че и дума не можеше да става за бързина и сигурност. Но не можех да продължа да изчаквам. Сложих носната си кърпичка на устата и носа и се извърнах от прозореца.

На по-малко от метър от мен в тъмната стая се гърчеше някакво тяло, което обаче не беше от плът. Беше високо, но не толкова, колкото изглеждаше, защото не бе стъпило на пода, а се носеше на една педя над него. Краката му... крака имаше, но не бих могъл да кажа каква бе формата им. Сякаш нямаха очертания, както нямаха конкретни очертания тялото, ръцете, главата и лицето. Всичко се гърчеше, издуваше се и се свиваше, разтягаше се и се скъсяваше – не много, но непрестанно. Едната ръка потъна бавно в тялото, сякаш погълната от него, а след малко отново се появи, като лисната от чешма. Носът се протегна надолу към безформената дупка на устата, присви се нагоре, сля се с лицето, докато стана едно цяло с издутите бузи, отново нарасна. Очите се разстлаха, превърнаха се в гигантско око, което завладя цялата горна част на

лицето, започна да се смалвява, докато изобщо изчезна, и изведнъж отново видях две очи, където им беше мястото. Краката се сляха в един, като извиващ се жив пиедестал, после станаха три и отново два. Никоя черта или крайник не спираше да се свива конвулсивно, да трепти, да се криви и ми беше невъзможно да видя истинската им форма. Тялото приличаше на човек, който се носи из въздуха, със страховито зеленикаво лице и бледа плът, която не беше плът, но се виждаше в тъмното – течна, неспокойна и прозрачна като воден поток.

Тогава разбрах, че не съм на себе си от вдишването на аромата на увехнали цветя, но колкото и да се опитвах, не можех да си внуша, че не виждам онова пред себе си. То беше там. Ако протегнех ръка, можех да го докосна – трептящо и извиващо се между мен и вратата. Не вярвам в свръхестественото, но какво от това? То бе там. Не беше игра с фосфоресцираща боя, нито мъж, наметнат с чаршаф. Предадох се. Стоях с носна кърпа върху носа и устата, без да шавам, без да дишам, вероятно и без да давам на кръвта си да циркулира. Стоях и гледах тялото.

То проговори, но не бих казал, че действително чух думи. По-скоро ги възприех чрез цялото си тяло:

– На колене, враг на господата бог! На колене!

Чак тогава се размърдах – облизах устните си с език, по-сух и от тях.

– На колене, прокълнат от бога! На колене, преди да е ударил часът на възмездието!

Виж, от доводи разбирам. Свалих кърпата, колкото да произнеса:

– Върви по дяволите!

Продрааният ми глас прозвуча много особено. Нещото се загърчи конвулсивно, олюля се и се наклони към мен. Изпуснах кърпата и посегнах към него с двете си ръце. Уж го хванах, а всъщност – нищо. Ръцете ми бяха отгоре му, по-скоро вътре в него – потънали до китките, в самия му център, сключени една в друга. Но в тях нямаше нищо освен влага – влага без температура, нито топла, нито студена.

Усетих същата влага, когато лицето му доплава до моето. Захапах го... но зъбите ми тракнаха в празнотата, макар да виждах и да чувствах, че лицето ми бе връзано в неговото. А нещото се виеше и гърчеше, потръпваше и се тресеше, мятеше се бясно, разпадаше се в ръцете ми и пак се сливаше в мрака на стаята. Виждах през прозрачното му тяло моите сключени в центъра на влажната му плът ръце. Разтворих ги и заудрях нагоре-надолу със схванати, сгърчени като куки пръсти, опитвах се да го разкъсам на парченца и наистина го раздирах, макар то

веднага след това да се сливаше. А аз усещах само влага и нищо друго.

Ето обаче, че ме връхлетя ново усещане, което се засили, нарасна неимоверно бързо – чувството за огромна, задушаваша тежест, която ме смазва. Нещото, което нямаше плътност, притежаваше тегло, което ме притискаше към пода и ме душеше. Коленете ми омекнаха. Изплюх лицето му, изтръгнах дясната си ръка от тялото му и го заудрях по главата, но усетих само мокрота, която облиза юмрука ми. С лявата си ръка отново започнах да го раздирам, да късам тази субстанция, която тъй ясно виждах и тъй слабо усещах. И тогава по лявата си ръка зърнах още нещо – кръв. Тъмна, гъста, съвсем истинска кръв покриваше дланта ми, капеше от нея, стичаше се между пръстите ми. Изсмях се и съумях да намеря сили, за да повдигна гръб под чудовищната маса, която ме притискаше, да забия отново нокти във вътрешностите на нещото, да изграча: – Пипнах ли те!

През пръстите ми се процеди още кръв. Опитах пак да се изсмея, този път победоносно, не можах, но затова пък се задавих. Тежестта отгоре ми се удвои. Политнах назад, отпуснах се като чувал с гръб срещу стената, прилепих се към нея, за да не се свлека на пода. Студен, чист, стипчив въздух нахлу през счупения прозорец, обви раменете ми, защипа ноздрите ми и ми даде да разбере – чрез разликата с въздуха, който бях вдишвал, – че ме бе притиснало не теглото на нещото, а отровният мирис на увехнали цветя. Зеленикавата бледа влажност се заизвива по лицето и тялото ми. Закашлях се, преминах през него, като залитах, запътих се към вратата, успях да я отворя и се проснах навън в коридора, който се оказа тъмен като стаята, от която бях излязъл.

Докато падах, някой се стовари отгоре ми. Но не беше нещо необяснимо. Беше човек. Коленете, забили се в гърба ми, бяха остри, човешки. Ръмженето, което издиша горещ въздух в ухото ми, беше човешко, изненадано. Ръката, сграбчена от моята, беше човешка, с тънка китка. Благодарих на господата, че бе тънка. Въздухът в коридора ми се отразяваше много добре, но не бях във форма да се справя с някой атлет. Вложих всичките си сили в хватката върху тънката китка, задърпах я под себе си, като се опитах да се претърколя върху колкото се може по-голяма част от нейния притежател. Другата ми ръка, праметната през слабото тяло на човека, докато се претъркулвах, удари и събори на пода нещо твърдо, метално. Свих китка, за да го докопам с пръсти, и го познах по допира – възголемия нож, с който бе убит Рийз. Мъжът под мен, изглежда, бе стоял пред вратата на Мини и бе чакал да ме накълца, щом изляза. Спасило ме бе падането ми: не беше ме улучил, защото го бях

препънал. Сега подритваше, посягаше, опитваше се да ме докопа от легналото си с лице към пода положение, закотвен от моите деветдесет килограма. Вкопчил пръсти в ножа, свалих дясната си ръка от неговата и я залепих за тила му, като притиснах лицето му плътно към килима; не бързах, изчаках прилива на нови сили, които се възвръщаха в тялото ми с всяко поемане на въздух. Още минута-две, и щях да съм в състояние да го изправа на крака и да го разпитам.

Но не ми беше отредено да чакам толкова дълго. Нещо твърдо се стовари върху дясното ми рамо, после върху гърба ми, удари килима близо до главите ни. Някой размахваше по мой адрес яка тояга. Претъркожих се от гърба на мършавия и спрях в краката на оня с тоягата. Замахвах с дясната си ръка нагоре към краката, получих още един удар по гърба, не улучих краката, но затова пък хванах края на женска пола. Изненадан, прибрах ръката си. Следващото халосване – този път отстрани по ребрата – ми напомни, че моментът не е за кавалерско поведение. Свих ръката си в юмрук и замахнах към полата. Тя се уви около юмука ми, а месест пищял уби силата на замаха. Собственичката на пищяла изръмжа над главата ми и отстъпи, преди да успее да посегне втори път. Залазих на четири крака и понечих да стана, но главата ми се фрасна в нещо дървено – врата. Хванах се за дръжката и се изправих. На сантиметри от мен в тъмното тоягата отново изсвистя. Дръжката на вратата се превъртя в ръката ми. Влязох в стаята възможно най-безшумно и затворих след себе си.

Зад гърба си чух глас – тих, но много убедителен:

– Излез веднага или ще те застрелям.

Познах изплашения глас на пълната руса камериерка. Обърнах се, като се наведох много ниско – в случай че наистина стреля. В стаята се процеждаше достатъчно мътна сивота от приближаващия ден, за да разпозная силуета на седналата в леглото жена, стиснала нещо малко и чернов в протегнатата си напред ръка.

– Аз съм! – прошепнах.

– А, вие ли сте! – изрече тя, без да свали пистолета.

– И ти ли си замесена в цялата история? – попитах, като рискувах да пристъпя към леглото.

– Върша, каквото ми наредят и си затварям устата, но за парите, които ми плащат, няма да посегна на човек.

– Това е добре – зарадвах се аз и направих още няколко, този път по-бързи крачки към леглото. – Мога ли да се спусна от прозореца на долния етаж, ако завържем няколко чаршафа?

– Не знам... Ох! Престанете!

Бях хванал ръката ѝ, стиснала пистолета – автоматичен, калибър 32, – и я извивах.

– Пусни! – наредих и тя го пусна.

И аз пуснах ръката ѝ, отстъпих назад и вдигнах ножа, който бях изтървал до леглото. Приблжих се на пръсти до вратата и се ослушах. Нищо не чух. Бавно я открянах, пак нищо не чух и нищо не видях в мътната сивота, която проникна в стаята. Вратата на Мини Хърши беше отворена, както я бях оставил на излизане. Нещото, с което се бях сражавал, беше изчезнало. Влязох в стаята на мулатката и запалих лампата. Тя лежеше в същата поза и спеше дълбоко. Прибрах собствения си пистолет в джоба, дръпнах завивката, вдигнах момичето и го пренесох в стаята на камериерката.

– Виж дали ще можеш да я свестиш – казах на русата и стоварих Мини в леглото до нея.

– След малко сама ще дойде на себе си – винаги така става.

– Така ли? – попитах и излязох.

Слязох на петия етаж, където беше стаята на Габриел Легет. Тя беше празна. Палтото и шапката на Колинсън бяха изчезнали, както и дрехите, които тя беше взела със себе си в банята, и кървавата нощница.

Изругах и двамата, без да изразявам предпочитания към никого, но все пак се съсредоточих върху Ерик. Загасих лампата и хукнах надолу по централните стълби, обезумял и настървен като целия си външен вид – бях пребит, насинен, с разпокъсани дрехи, с кървава кама в едната ръка и с пистолет в другата. От четирите етажа, през които профучах, до слуха ми не достигна нищо, но когато стигнах втория, отдолу чух нещо като слабо бумтене. Запрескачах презглава останалите стълби и вече го долових по-ясно – някой блъскаше по входната врата. Надявах се да е с полицейска униформа. Дотичах до вратата, отключих и рязко я отворих. На прага стоеше Ерик Колинсън – с безумни очи и бяло като платно неистово лице.

– Къде е Габи? – попита запъхтяно.

– Да пукнеш дано! – изругах аз и го фраснах през лицето с дулото на пистолета.

Той се сви на две, политна напред, подпря се с две ръце на отсрещната стена на вестибула, остана миг така и после бавно се изправи. От гълчето на устата му се стичаше кръв.

– Къде е Габи? – настоя упорито.

– А ти къде я остави?

– Тук. Трябваше да я отведе. Тя ме помоли. Изпрати ме първо да проверя дали има някой на улицата. И изведнъж вратата се затвори.

– Голям си умник, няма що! – изръмжах аз. – Тя те е преметнала – още се опитва да те спаси от това проклятие, дяволите да го вземат! Защо, и теб да те вземат дяволите, толкоз не можа да свършиш каквото ти казах! Хайде, тръгвай – трябва да я намерим.

Нямаше я в приемните на партера. Оставихме лампите да светят и забързахме по главния коридор. Дребна фигурка в бяла пижама изхвърча от една врата и се метна отгоре ми, оплете се в краката ми и за малко да ме прекатури. От устата ѝ излизаха нечленоразделни звуци. Успях да се освободя и видях, че е малкият Мануал. Сълзи се стичаха по изплашеното му до смърт лице, а плачът правеше думите му неразгадаеми.

– Успокой се, синко – посъветвах го аз. – Не разбирам нито една дума. – В следващия миг разбрах. – Да не му позволя да я убие ли? Кой кого да убие? – Той продължи в същия дух, но успях да различа „татко“ и „мама“. – Баща ти се опитва да убие майка ти ли? – попитах, тъй като тази комбинация ми се видя най-вероятна. Детето кимна. – Къде? – То махна с ръка към железната врата. Тръгнах към нея, но спрях. – Слушай, синко – направих опит да се спазаря. – Много искам да помогна на майка ти, но преди това трябва да намеря мис Легет. Знаеш ли къде е?

– Там, с тях! – извика момчето. – Побързайте, моля ви!

– Добре. Ела с мен, Ерик.

И ние препуснахме към железната врата. Беше затворена, но отключена. Рязко я разтворих. Олтарът грейна насреща ми – бял, кристален и сребърен – в ярката светлина на ослепителен синьо-бял лъч, който се спускаше косо откъм покрива. В единия край на олтара седеше свита на топка Габриел, повдигнала лице към светлинния лъч. То бе мъртвешки бледо и безизразно под яркия прожектор. Арония Холдорн лежеше на мястото, заемано преди това от доктор Рийз. На челото си имаше огромна синина. Краката ѝ ръцете ѝ бяха завързани – последните към тялото – с широки ивици бял плат. Почти всичките ѝ дрехи бяха разпокъсани. Джоузеф, облечен в бяла роба, стоеше с лице към олтара и жена си. Ръцете му бяха протегнати високо нагоре, разперени, гърбът и вратът му бяха извити, така че брадатото му лице сочеше небето. В дясната си ръка стискаше най-обикновен кухненски нож с кокалена дръжка и дълго, извито острие. Говореше на небето, но нищо не можахме да чуем, защото беше с гръб към нас. Докато прекрачвахме прага на вратата, той свали ръце и се наведе над жена си. Бяхме все още поне на десетина метра от него.

– Джоузеф! – изревах аз.

Той отново се изправи, обърна се и когато ножът се появи в полез-рението ми, видях, че е все още чист, лъскав.

– Кой вика Джоузеф – име, което вече не съществува? – попита той и да пукна, ако лъжа – като стоях там (бях се заковал на три метра от него, Колинсън също бе спрял), гледах го и слушах гласа му, – аз започнах да вярвам, че в крайна сметка нищо лошо е нямало да се случи. – Няма никакъв Джоузеф – продължи той, без да изчака да отговорим на въпроса му. – Вече можете да узнаете, както ще узнае скоро целият свят, че онзи, който се разхождаше сред вас под името Джоузеф, бе всъщност самият бог! А сега, когато знаете, вървете си!

Редно беше да му кажа „Я стига си дрънкал“ и да се метна към него. С всеки друг мъж бих постъпил по този начин. Но не и с него.

– Трябва да отведе мис Легет и мисис Холдорн – рекох нерешително, кажи-речи, с извинение в гласа.

Той се изправи в пълен ръст. Белобрадото му лице беше сурово.

– Върви си – нареди. – Върви си, преди твоето предизвикателство да е навлякло гибелта ти!

Арония Холдорн се обади от стъпалото, върху което лежеше завързана.

– Стреляйте! – извика ми тя. – Стреляйте бързо! Стреляйте!

– Никак не ме интересува кое е истинското ви име – обърнах се към мъжа. – Сега ще дойдете с мен в участъка. Свалете този нож!

– Богохулник! – изрева той и направи крачка към мен. – Сега ще умреш!

Звучи забавно. Но не беше.

– Спрете! – изкрещях.

Той обаче не спря. Изплаших се. Стрелях. Куршумът го улучи по бузата. Видях дупката, която направи. Нито мускул не трепна на лицето му. Крачеше към мен отмерено, без да бърза. Натиснах автоматичния спусък и изпразних още шест куршума в тялото и главата му. Видях как го надупчиха. А той продължи да върви уверено, без да покаже по някакъв начин, че съзнава това. Очите и лицето му бяха строги, но не сърдити. Когато приближи до мен, вдигна ножа високо над главата си. Това е много неправилно при бой с нож. Той обаче не се биеше, а раздаваше възмездие и обърна точно толкова внимание на безнадеждните ми опити да го спра, колкото родител на детенцето, което наказва.

А аз се съпротивлявах. Когато блесналият над главите ни нож започна да се спуска надолу, аз се шумгнах под него, свил дясната си ръка

под ъгъл към неговата с ножа, като в същия миг забих камата, която стисках в лявата ръка, в гърлото му. Тя потъна до кръстовидната дръжка. И тук изключих.

Не знаех, че съм бил затворил очи – разбрах го чак когато ги отворих. Първото, което видях, беше Ерик Колинсън, коленичил до Габриел Легет. Извърщаше лицето ѝ от ярката светлина на прожектора и се опитваше да я свести. Следващото, което се изпречи пред погледа ми, бе Арония Холдорн, явно в несвяст върху стъпалото на олтара. Мануал реवेशе отгоре ѝ и дърпаше трескаво ивиците плат, с които бе овързана. След това видях, че стоя с леко разкрачени крака, а Джоузеф лежи на пода под мен – мъртъв, със стърчащ от гърлото нож.

– Слава богу, че не беше наистина бог – промърморих на себе си.

Покрай мен се шумгуна нещо кафяво – Мини Хърши се хвърляше в краката на Габриел Легет и крещеше:

– Ох, мис Габриел, аз пък си помислих, че онзи дявол е оживял и пак е дошъл да ви убие!

Отидох до мулатката, хванах я за рамото, вдигнах я на крака и попитах:

– Как ще оживее? Ти нали го уби?

– Да, сър, но...

– Но си помисли, че може да се е появил в друг облик?

– Дда, сър. Помислих, че той... – Мини млъкна и зашава беззвучно с устни.

– Че той съм аз, нали?

Тя кимна, без да ме погледне.

12. НЕСВЕТИЯТ ГРААЛ

Двамата с Оуън Фицтивън погългяхме поредната великолепа вечеря в ресторанта на мисис Шиндлър, макар че аз всъщност едва успявах да пълна нещо в устата си покрай думите, които излизаха от нея. Любопитството му ме ръчкаше с въпроси, молби да изясня този или онзи аспект и нареждания да продължа да говоря всеки път, щом млъкнех, за да си поема въздух или храна.

– Можеше да ме включиш и мен – упрекна ме преди още да са ни поднесли супата. – В края на краищата познавах Холдорнови – срещал съм ги един-два пъти в дома на Легет. Спокойно можеше да използват това като предлог да ме посветиш в акцията и сега щях да знам от първа

ръка какво се е случило и защо. А не да разчитам на малкото, което успявам да измъкна от устата ти, и на онова, което вестниците си въобразяват, че читателите биха искали да се е случило.

– Стигат ми главоболията с едничкия помощник, когото включих – Ерик Колинсън.

– Пада ти се, задето си се спрял не на когото трябва, и то при положение, че си разполагал с човек като мен. Хайде, момчето ми, слушам те. Първо да чуем какво ще разкажеш, а сетне ще ти разясня къде си сбъркал.

– Да, за това те бива – съгласих се аз. – Та значи Холдорнови се оказаха артисти по професия. По-голямата част от онова, което знам, е от нея лично, затова на много места може да има празноти. Финк изобщо отказва да говори, а прислугата – камериерки, филипинци, готвачът китаец и останалите, – изглежда, не е в течение на нищо съществено. По всяка вероятност не са били посветени в целия мошенически замисъл. Като актьори – според Арония Холдорн – двамата с Джоузеф били доста способни, но не напредвали както им се искало. Преди горе-долу една година срещнала случайно стар познат – едновременшен колега от техния състав, – който зарязал сцената, за да се посвети на амвона, и сега направо процъфтявал – возел се в пакард, а не в третокласен вагон. Това я накарало да се замисли. А замислиш ли се в тази насока, неминуемо се сещаш за разни типове от рода на Бухман¹. И накрая си рекла: защо пък и ние да не опитаме? Така че те или по-скоро тя – защото Джоузеф съвсем не се отличавал с гигантски умствени способности – измъдря някакъв култ, който уж представлява възраждане на старата келтска религия още от времето на крал Артур.

– Точно така – вмъкна Фицтивън. – Продължавай.

– Заедно с култа си се преселили в Калифорния, тъй като всички правят така, и се спрели на Сан Франциско, защото тук конкуренцията не е толкова жестока, както в Лос Анджелис. Довели със себе си и някой си Том Финк, който навремето организирал технически повечето от най-известните илюзионистки номера, както и жената на Финк – едра като селски ковач дама. Не им трябвала огромна тълпа от последователи, а напротив – съвсем малко на брой, но богати. Бизнесът потръгнал много бавно – до момента, в който попаднали на мисис Родман. Тя се

---

1. Франк Бухман (1878–1919) – американски протестантски свещеник, основател на бухманизма, при който религиозната апология на капитализма е тясно свързана с проповядването на антикомунизма и стремежа да се обединят на тази основа всички християни. – Б. пр.

оплела здраво в мрежите им. Убедили я да им предостави, една от къщите си и да плати за нейния ремонт и цялостна реконструкция. С реконструкцията се заел техникът Финк и много добре се справил със задачата си. Нямали нужда от кухните – по една във всеки апартамент, – а Финк знаел как да оползотвори част от разпръснатото из целия блок кухненско пространство за тайни стаички. Знаел освен това как да прекрои и приспособи за нуждите на фокусите си газовата, водопроводната и електрическата инсталация. Не съм в състояние да ти дам техническа характеристика на извършеното от него, преди да демонтираме всичко. Ще се окаже интересно. Бях свидетел на някои техни номера – дори си имах конкретно вземане-даване с един призрак, получен от светлинен лъч, насочен върху топла пара, която се издига в тъмна стая от тръба, скрита в дюшемето под леглото. Неосветената част от парата е невидима в тъмнината – вижда се нещо като човешка фигура, която се тресе и извива, при допир е влажна и осезателна, но без плътност. И можеш да ми повярваш – номерът е страхотен, вдъхва истински ужас, особено ако си се нагълтал с един газ, който вкарват в стаята, преди да ти пуснат призрака. Не знам дали са използвали хлороформ или етер – миризмата беше прикрита много удачно с парфюм, с мирис на цветя. Та този призрак – аз се бих с него най-сериозно и дори бях сигурен, че съм му пуснал кръв, без да знам, че съм си порязъл ръката, като счупих стъклото на прозореца – беше истински красавец и благодарение на него няколко минути ми се сториха часове. До последния момент, когато Джоузеф се развилня, в работата им нямало нищо грубо. Службите си и целия официален облик на култа поддържали възможно най-изискано, без никакви крайности, много сдържано. Фокусите си вършели скришом, между четирите стени на стаите на жертвите. Първо вкарвали напарфюмирания газ. После им подхвърляли призрака – гласът излизал от същата тръба, а може да е имало и друго устройство, давал нареждания, указания или не знам какво си. Газът притъпявал възприятията и подозрителността, отслабвал волята и жертвата била готова да върши каквото ѝ заповядат. Много хитър номер и допускам, че по този начин са измъкнали сума ти пари. Тъй като виденията се появявали в стаята на жертвата, когато тя била съвсем сама, то те имали силно въздействие, а Холдорнови подпомагали този ефект с отношението си: да се обсъждат призраците не било забранено, но тези разговори не се и насърчавали. Смятало се, че това са поверителни срещи между жертвите и техния бог, твърде свещени, за да дрънкаш за тях наляво и надясно. Да ги споменеш дори пред Джоузеф – освен, ако за това нямало някаква специална причина, – се считало за

проява на лош вкус, за много просташко. Разбираш ли колко хитро е било измислено? Все едно, че Холдорнови не правят капитал от тези срещи с призраци, представа си нямат какво е ставало и следователно никак не се интересуват дали жертвата изпълнява нарежданията на призрака, или не.

– Много хитро – ухили се доволно Фицтивън. – Съвсем обратно на обикновения култ или секта, ако щеш, при които се държи настойчиво на пълното изповядване, на публичните откровения или на някаква друга форма на открито разгласяване на мистериите. Продължавай. – Аз се опитах да сложа нещо в устата си. – А какво ще кажеш за членовете на сектата, за техните, така да се каже, клиенти? Какво мислят сега за култа? Нали си разговарял с някои от тях?

– Тъх – отговорих. – Но какво да ти кажа, половината са готови да продължат, пък макар и само с Арония Холдорн. Показах на мисис Родман една от тръбите, през които са минавали призраците. След като ахна веднъж и преглътна два пъти, тя предложи да ни заведе в най-близката църква и да ни покаже, че изображенията там, включително и онова върху кръста, са изработени от по-твърд и по-земен материал, отколкото парата, и ни попита дали ще арестуваме епископа, задето в дарохранилищната няма да открием никаква истинска плът и кръв, била тя божествена или човешка. Имах чувството, че О'Гар, който е праведен католик, ще я фрасне с нещо твърдо по главата.

– Коулманови ги нямаше, нали? Ралф Коулман и жена му?

– Не.

– Виж, това е лошо – усмихна се широко той. – Ще трябва да намеря Ралф и да го разпитам. Вече е успял да се спотаи някъде, но аз ще го издира – заслужава си. Той винаги има най-последователни, логични и правдоподобни основания и оправдания за най-идиотските си постъпки. Работи в рекламата – добави, като че ли това обясняваше всичко. После се намръщи, като видя, че пак ям, и ми нареди нетърпеливо: – Говори де, момчето ми, говори!

– Срещал си се с Холдорн – рекох. – Как ти се стори като човек?

– Ако не се лъжа, виждал съм го два пъти. Беше много внушителен, съмнение няма.

– Така е – съгласих се. – Имаше всички данни. Разговарял ли си с него?

– Не, с изключение на обикновени учтивости от рода на „Много ми е приятно“.

– Тогава трябва да ти кажа, че като те погледнеш и ти кажеше

нещо, вътре в тебе всичко се преобръщаше. Аз не съм от най-податливите на чуждо обаяние, поне така се надявам, но трябва да ти призная, че ми беше замаял главата. Към края малко ми остана да повярвам, че наистина е бог. Беше съвсем млад – трийсет и няколко годишен; по някакъв начин бяха убили пигмента на косата и брадата му, за да му придадат вид на светец. Жена му каза, че по-рано го хипнотизирала, преди да го пусне в действие, и че без да е хипнотизиран, не можел да влияе така на хората. По-късно се научил на самохипноза, а към края това било постоянното му състояние. Не знаела, че е лапнал по Габриел, до момента, в който момичето отишло да живее при тях в Храма. Дотогава все си мислела, че Габриел е за него дойна крава като всички останали клиенти, само че по-перспективна поради неотдавнашните си неприятности. Джоузеф обаче бил хлътнал по нея, искал я, и туйто. Не знам до каква степен е бил стигнал в обработката на момичето, нито как я е обработвал, но предполагам, че е използвал страха ѝ от проклятието на рода Дейн, за да я върже в кърпичка със своите фокуси. Така или иначе, доктор Рийз най-сетне разбрал, че с момичето става нещо нередно. Вечера сутринта ми каза, че вечерта пак ще дойде да я види, и наистина е дошъл, само че не я видял. Аз също не го видях – поне тогава. Тръгнал към задната част на къщата, за да говори с Джоузеф, преди да се срещне с Габриел, и случайно чул инструкциите, които Джоузеф давал на Финкови. Дотук добре, само че не съвсем. Рийз имал глупостта да заяви на Джоузеф, че го е чул. И Джоузеф го заключил в една от тайните стаички.

От самото начало били отприщили по адрес на Мини цялото си майсторство. Като повечето мулати и тя е много податлива на всякакви суеверия, а освен това е предана на Габриел Легет. И я наблъскали с духове и гласове, докато тя съвсем изгубила ума и дума. Сега обаче решили да ѝ внушат да убие Рийз. Упоили доктора и го сложили върху олтаря. Пуснали ѝ един призрак, който ѝ разяснил, че това е сатаната – внимавай, това е сериозно и те наистина са го направили, – който пристигнал от преизподнята, за да отнесе със себе си Габриел и да ѝ попречи да стане светица. Мини, горката, била зряла за тази роля и когато духът я уверил, че била избрана да спаси господарката си, че ще намери миропомазаното оръжие върху масата в стаята си, тя изпълнила напътствията му. Станала от леглото, взела камата, оставена върху масата, слязла долу при олтара и убила Рийз. За да се застраховат, напмпали малко газ и в моята стая, да не би да се сблъскам с Мини, докато тя действа. Аз обаче бях неспокоен, нервен, запах в един стол наред стаята вместо в

леглото си, близо до тръбата, и затова излязох от упоеното си състояние, преди да е станало твърде късно.

Междувременно Арония Холдорн прави две открития: първо, че интересът на мъжа ѝ към момичето не е изцяло финансов, и второ, че се е чалнал и е станал опасен луд. Поради постоянното си състояние на хипноза разсъдъкът му – който според нея поначало не бил нищо забележително – съвсем се помрачил. Успехът, с който завъртал умовете на последователите си, го бил главозамаял. Взел да си въобразява, че е способен на всичко и всичко може да му се размине. Започнал да има видения как е успял да прелъже целия свят да повярва в неговата божественост. Не виждал защо това трябва да е по-трудно от замазването на очите на няколкото глупаци, които го гледали в устата. Тя твърди, че той дори вярвал, че е бог, но аз не бих стигнал дотам. Според мен той много добре е знаел, че не е никакъв бог, но си е мислил, че ще успее да заблуди света. Всички тези подробности нямат значение – важното е, че е бил откачен, който виждал властта си като безгранична.

Арония Холдорн също така твърди, че разбрала за убийството на Рийз едва след извършването му. Джоузеф изпратил Габриел долу – посредством появата на дух в стаята ѝ, – за да види трупа върху олтара. Това се връзва, както разбираш, с първоначалните му намерения да я спечели, като противопостави на нейното проклятие своята божественост. Изглежда, е възнамерявал да отиде и той при олтара и да я впечатли с някакъв фокус. Ние с Колинсън обаче сме му попречили. Двамата с Габриел ни чули да си приказваме пред входната врата и той се скрил, без да отива при нея, а тя дошла да ни пресрещне. Дотук замисълът на Джоузеф успял: момичето наистина повярвало, че проклятието е виновно за смъртта на Рийз. На нас ни заяви, че тя го била убила и трябва да я обесят. Но щом видях тялото на доктора, ми стана ясно, че момичето няма нищо общо с убийството. Той беше в много спретната поза. Явно е бил предварително упоен. Освен това вратата, през която се стигаше до олтара и която сигурно се заключваше, беше отворена, а Габриел представя си нямахше за някакъв ключ. Съществуваше вероятността да е съучастница, но убийството в никакъв случай не беше извършено само от нея, както твърдеше. Мястото беше оборудвано технически за подслушване – и двамата Холдорнови бяха чули признанието ѝ. Арония веднага се заела да изфабрикува улики, които да паснат на признанието. Качила се в стаята на Габриел и задигнала пеньоара ѝ, взела кървавата кама – бях я изтървал до трупа на доктора, след като я отнех от момичето, – увила я в пеньоара и ги пхнала на такова място, че полицията да ги

намери без особени затруднения. А Джоузеф междуременно работел в друга насока. Той за разлика от жена си не искал Габриел да му се изплъзне и да бъде отведена в пандиза или лудницата. Искал самата нея. Искал вярата ѝ в нейната собствена вина и отговорност да я обвърже с него, а не да я отдалечи. Затова скрива трупа на Рийз в една от стаичките и кара Финк и жена му да почистят кръвта. Чул е как Колинсън ме убеждава да потулим цялата работа и знае, че може да разчита на момчето – единствения шо-годе нормален очевидец освен мен – да си държи устата затворена, ако аз бъда премахнат.

Само че започнеш ли веднъж да убиваш наляво и надясно, рано или късно се озоваваш в задънена улица. За откачения Джоузеф отгъраването от някого е вече само въпрос на още едно убийство. Накарал Финк и жена му отново да обработят Мини с поредния дух – макар че едва ли ще успеем да ги накараме да си признаят това. Тя вече най-попослушно била ликвидирала Рийз, така че, защо да не ми види сметката и на мен? Само че те съвсем не били екипирани за тези масови убийства, в които внезапно затынали. Така например в къщата нямало огнестрелно оръжие, ако не се брои моят пищов и пищовът на една от камериерките, за който дори не знаели. Дългият нож бил единственото им оръжие, докато не включили в играта кухненските прибори и водопроводните инструменти. Освен това, предполагам, е трябвало да се съобразяват със спящите си клиенти – на мисис Родман например едва ли е щяло да ѝ допадне да бъде разбудена от духовните си наставници, увлечени в преследването на някакъв си простак детектив. Но както и да е – намерението им бяло да убедят Мини да се приближи до мен и тихичко да ме наръга с ножа. Отново го били намерили – в пеньоара, скрит от Арония. Джоузеф тогава заподозрял жена си, че му играе номера. А когато я спипал да пуска цветния газ в стаята на Мини с такава сила, че момичето било безнадеждно упоено и вече дори десет призрака не можели да го размърдат, той се убедил в предателството ѝ. И – затынал вече до гуша в кръв – решил да убие и нея.

– Жена си ли? – попита Фицтивън.

– Да, какво значение има за него? За нашия бог дали е тя, или кой да е друг... Надявам се, че не правиш опити да систематизираш всички тези глупости в главата си. Много добре знаеш, че нещата не са се развили по този начин.

– Как са се развили тогава? – озадачи се той.

– Откъде да знам? Ако питаш мен, никой не знае. Разказвам ти онова, на което бях свидетел, плюс част от признанията на Арония

Холдорн, които съвпадат с видяното от мен. За да паснат с онова, което знам, би трябвало събитията да са протекли както ти ги описах, поне в по-голямата си част. Ако желаш да повярваш, че е било така, добре. Аз обаче не вярвам. По-склонен съм да мисля, че съм видял невъзможни неща.

– А, не! Ще те помоля – без такива! – взмути се той. – Поне не сега. По-късно, като свършиш разказа си, можеш да му прикачиш колкото си искаш, „но“ – та, и „ако“ – та, да го извърташ и изопачаваш, да го направиш възможно най-объркан и оплетен, но сега ще те помоля да свършиш, за да го схвана в оригиналния му вид, преди да си го усъвършенствал.

– Ама ти май си повярвал на всяка моя дума? – учудих се аз. Той кимна ухилен и ми заяви, че не само вярва, но и много му допада. – Боже, какво си дете! Дай тогава да ти разкажа за вълка, дето отишъл в къщата на бабата и...

– И тази много ми харесва, но първо свърши започнатото. Значи Джоузеф решава да убие жена си.

– Добре. То и без това не остана много. Докато Мини я обработвали, аз се вмъкнах в стаята ѝ с намерението да я събудя и изпратя да търси помощ. Преди да я помръдна обаче, на мен самия ми трябваше помощ: бях се нагълтал със сънотворния газ. Изглежда, съпрузите Финк ми бяха пуснали за компания духчето, защото Джоузеф се занимавал долу с жена си. Той дотолкова вярвал в божествената си неприкосновеност или пък до такава степен бил откачил, че я свалил на първия етаж и преди да я накълца, я завързал за олтара. Може да е бил намислил някакъв начин да свърже убийството ѝ с общия си замисъл или просто кръвавите сценични номера са му допадали. Така или иначе, докато аз съм се сражавал в стаята на Мини с призрака, той смъкнал Арония долу. Призракът здравата ме изпоти, а когато най-сетне го зарязах и се закандилках към коридора, семейство Финк ме причака там и се нахвърли отгоре ми. Те си го признаха и аз знам, че казват истината, но навън беше такава тъмница, че нищо не видях. Отбих нападението им, снабдих се с пищов и слязох на долния етаж. Колинсън и Габриел бяха изчезнали. Него го открих: Габриел го подмамила да излезе навън и му хлопнала вратата. Синът на Холдорнови, който е горе-долу тринайсетгодишен, пристигна да ни съобщи, че „татко“ възнамерявал да убие „мама“, а Габриел била с тях. Аз убих Джоузеф, но трябва да ти кажа, че за малко да не сполуча. Вкарах му седем куршума! Седем оловни куршума калибър 32 се забиха най-акуратно в него – в главата и тялото му, почти от упор,

а той, все едно, че нищо! До такава степен се беше самохипнотизирал. Накрая трябваше да го довърша с нож в гърлото. Млъкнах.

– Е? – попита Фицтивън.

– Какво е?

– След това?

– След това нищо. Тази история е такава. Предупредих те, че едно с друго не се връзва.

– А Габриел какво правеше там?

– Седеше свита до олтара, вдигнала лице към ефектния прожектор.

– Но защо е била там? Повикана ли е била или по собствено желание? Как е попаднала при олтара? Защо?

– Не знам. И тя не знаеше. Попитах я, но каза, че не знае.

– От другите не подразбра ли нещо?

– Да, това, което вече ти разказах – предимно от Арония Холдорн.

Тя и мъжът ѝ създали и ръководели религиозен култ, той откачил и започнал да убива хора, а тя нищо не можела да направи. Финк отказва да говори по същество. Да, той бил техник. Да, той монтирал цялата апаратура за номерата, а Холдорнови я използвали. Обаче представа си нямал за снощните събития. Чул шумове, но не му влизало в работата да си пъха носа навсякъде и да проверява какво става. Разбрал, че нещо не е наред едва когато се появила полицията и започнала да го тормози. Мисис Финк изчезна. Останалите служители на Холдорнови вероятно наистина не са в течение, макар че, ако питаш мен, много добре са се досещали. Мануал, синът, е толкова изплашен, че от него дума не можеш да изкопчиш, а като преодолее уплаха си, ще се окаже, че нищо не знае – в това съм сигурен. Така че цялата работа се свежда до следното: ако Джоузеф се е побъркал и е извършил няколко убийства, то останалите, макар несъзнателно да са му помогнали, по същество са невинни. Найлошото, което могат да очакват, е съвсем лека присъда, задето са участвали в измамата с култа. Но ако някой от тях признае нещо, тогава си вкарва главата в торбата и може да бъде осъден за съучастие в убийство. Така че едва ли ще проговорят.

– Ясно – бавно изрече Фицтивън. – Джоузеф е мъртъв, значи той е виновен за всичко. Как ще се справиш с това положение?

– Изобщо няма да се наемам, макар че полицията поне ще опита. Аз съм си свършил работата, както ми съобщи преди два часа Мадисън Андрус.

– Но ако – както казваш – не си убеден, че си научил всичко за тази история, според мен би трябвало да...

– Аз не участвам – прекъснах излиянията му. – Още много работа бих свършил, но този път бях нает от Андриус да я охранявам, докато е в Храма. Вече не е там и адвокатът смята, че едва ли ще научим нещо повече за случилото се. А що се отнася до по-нататъшната ѝ охрана, редно е с тази задача да се заеме мъжът ѝ.

– Кой?

– Мъжът ѝ.

Фицтивън стовари халбата бира с такава сила върху покривката, че тя оля масата.

– Ето, виждаш ли! – упрекна ме той. – Думичка не ми спомена за това. Един господ знае какво още си скрил от мен!

– Колинсън се възползува от бъркотията, за да я отмъкне в Рино, където няма нужда да чакат три дни като тук, в Калифорния, за да получат разрешение за женитба. Представа си нямах, че са офейкали, докато Андриус не се нахвърли отгоре ми три-четири часа по-късно. Държа се доста неприятно, което е една от причините да прекратим взаимоотношенията си на работодател и клиент.

– Не знаех, че се противопоставя на брака ѝ с Колинсън.

– Едва ли има нещо против, но преценява, че нито сега е моментът, нито това е начинът.

– Сега вече ми е ясно – рече Фицтивън, докато ставахме от масата.

– Андриус обича всичко да става както на него му се иска.

Трета част КЕСАДА

13. ПЪТЕКАТА В СКАЛИТЕ

Получих телеграма от Кесада, подписана от Ерик:

ЕЛАТЕ ВЕДНАГА СТОП ТРЯБВАТЕ МИ СТОП
НЕПРИЯТНОСТИ ОПАСНОСТ СТОП СРЕЩА В ХОТЕЛ
СЪНСЕТ СТОП НЕ КАЗВАЙТЕ НИКОМУ СТОП ГАБРИЕЛ НЕ
БИВА ДА ЗНАЕ СТОЯ БЪРЗАЙТЕ
ЕРИК КАРТЪР

Телеграмата пристигнала в агенцията в петък сутринта, когато не бях в Сан Франциско. Намирах се в Мартинес и се пазарях с бившата съпруга на Фил Лийч, подвизаващ се и под безброй други имена. Търсехме го под дърво и камък, задето обилно бе ръсил фалшиви чекове из всички северозападни щати. Та тази негова бивша жена – дребна, много миловидна блондинка, прехранваща се като телефонистка – имаше неодавнашна снимка на Фил и бе готова да я продаде.

– Никога не ми е имал достатъчно доверие, та да ми даде поне един чек да си купя нещо – оплакваше ми се тя. – Трябваше и аз да внасям своя дял в домакинството. Защо сега да не припечеля на негов гръб, когато някоя уличница сигурно граби с пълни шепи? Хайде, колко ще ми дадете за снимката?

Тя, разбира се, имаше доста преувеличена представа за това колко държим на тази фотография, но най-накрая успях да се спазаря. Обаче в града се прибрах след шест и вече нямаше влак, който да ме свали в Кесада още същата нощ. Стегнах една чанта багаж, изкарах колата от гаража и потеглих. Кесада е малко градче с един-единствен хотел, лепнато на скалистия склон на млада планина, която се спуска към Тихия океан на сто и двамайсет километра от Сан Франциско. Плажът на Кесада е прекалено стръмен, каменист и назъбен, за да става за къпане, затова градът няма развит туризъм. Известно време там процъфтявала контрабандата с ром, но и този бизнес е замрял сега – на контрабандистите им станало ясно, че ако се занимават с местен, а не вносен алкохол, хем главоболията ще са по-малки, хем печалбите – по-големи. И Кесада отново

потънала в дрямка.

Пристигнах в града след единайсет, паркирах и прекосих улицата по посока на хотел „Сънсет“. Беше ниска, разхвърляна сграда, боядисана в жълто. Нощният администратор беше сам във фойето – дребно женствено човече, прескочило шейсетте, което се върза на фльонга, за да ми покаже колко лъскави и розови са ноктите на ръцете му. След като записа името ми в книгата за посетители, той ми подаде запечатан плик с емблемата на хотела, адресиран до мен с почерка на Ерик Колинсън: „Не излизайте от хотела, преди да се видим. Е. К.“

– Откога е тук това? – попитах.

– Някъде от осем часа. Мистър Картър ви чака повече от час след пристигането на последния влак.

– Не е ли отседнал при вас?

– Не за съжаление. Те наеха къщата на мистър Тукър, долу в заливчето.

Колинсън не е от хората, към чиито указания бих се придържал безпрекословно.

– Как се стига дотам? – попитах.

– През нощта е изключено да го намерите – увери ме човечето. – Освен, ако не заобиколите по източния път, но и това е възможно само ако познавате местността.

– Ами? А през деня как се ходи там?

– Слиза се до края на тази улица, поема се по разклонението покрай океана и се върви през скалите. То не е път, а по-скоро пътека. До къщата има около пет километра – тя е кафява, облицована с дъски, разположена е върху малко възвишение. По светло лесно се намира, стига да се придържате все вдясно, до океана. Но е изключено, абсолютно изключено сега да...

– Благодаря – прекъснах го аз, защото не ми се изслушваше всичко отначало. Той ме придружи до една от стайте, обеща да ме събуди в пет, и в полунощ вече спях.

Когато изпълях от леглото, за да кажа „Да, благодаря“ в телефонната слушалка, утрото беше мрачно, грозно, мъгливо и студено. Докато се облека и сляза долу, нищо не се беше променило. Дежурният на рецепцията ми заяви, че било изключено преди седем да намеря в Кесада отворено заведение и да закуся. Излязох от хотела, поех по пътя, вървах, докато стана черен, после до разклона и отбих по посока на морето. Разклонението от самото начало не би могло да се нарече път, но скоро се превърна просто в камениста пътечка, която все по-плътнo се

притискаше към брега. Едната ѝ страна започна да става стръмна, а накрая съвсем се изроди в нещо като неравен перваз върху голата скала, на места широк от два до три метра, на други – едва метър – метър и половина. Над пътеката и зад нея скалата се издигаше на сто и осемдесет – двеста метра. Под мен и отпред се спускаше на трийсетина метра, ако не и повече, и се губеше в океана. Морски вятър, духащ някъде откъм Китай, влачеше мъгла, с която забулваше върха на скалата и разпенваше шумно водите ниско долу. Завих зад един ъгъл на най-стръмното място – тук скалата ставаше почти перпендикулярна и достигаше на височина поне трийсет метра – и спрях, за да хвърля едно око на някаква назъбена дупка във външния ръб на пътеката. Дупката беше широка петнайсетина сантиметра, от едната ѝ страна имаше натрупана в полукръг рохкава пръст, а от другата пръстта се бе изронила и разпръснала. Не представляваше занимателна гледка, но затова пък и на градско чедо като мен ставаше пределно ясно, че на това място съвсем наскоро е имало храст, сега изтръгнат.

А наоколо не се виждаше никакъв изкоренен храст. Захвърлих цигарата си, застанах на четири крака, подадох глава от ръба на пътеката и се загледах надолу. Храстът беше на пет-шест метра под мен. Бе качнал на върха на изкорубено дръвче, растящо почти паралелно на скалата, а по корените му имаше полепнала свежа кафява пръст. Следващото нещо, привлякло погледа ми, бе също кафяво – мека шапка, въргаляща се с дъното надолу между два остри сиви камъка, досами водата. Погледнах към основата на скалата и видях чифт крака. Бяха мъжки, обути в черни обувки и тъмни панталони. Ходилата лежаха върху изгладен от водата голям камък, леко раздалечени, а носовете на обувките сочеха наляво. Малко над глезените краката потъваха във водата и се губеха под повърхността ѝ. Друго нищо не се виждаше от мястото, където бях застанал.

Спуснах се по скалата, макар и от друга точка – онази бе прекалено стръмна за дебел мъж на средна възраст. Около двеста метра по-назад пътеката пресичаше назъбен пролом, който цепеше скалата диагонално от горе до долу. Върнах се там и заслизах – къде с препъване, къде по задник – потен, псуващ, но поне стигнах дъното без липсващи крайници, цял и невредим, ако не се смятат изподраните пръсти, омацаните дрехи и съсипаните обувки. Тясната камениста ивица между скалата и океана не беше предназначена за ходене, но аз съумях да мина по нея. Само веднъж-два пъти ми се наложи да нагазя във водата, и то не до колене. Затова пък, като стигнах до мястото, където стърчаха краката,

трябваше да се потопя до кръста в Тихия океан, за да повдигна тялото. То лежеше по гръб върху полегатата, изгладена от водата страна на потопения наполовина камък, а от бедрата нагоре го скриваше морската пяна. Подпъхнах ръце под мишниците, потърсих твърда опора за краката си и го повдигнах. Беше Ерик Колинсън, През плътта на смазания му гръб и плата на скъсаното сако стърчаха кости. Задната част на главата му бе раздробена. Измъкнах го от водата и го положих да легне върху сухи камъни. Джобовете му, от които се стичаше вода, съдържаха сто петдесет и четири долара и осемдесет и два цента, часовник, ножче, златна писалка, златен молив, листове хартия, две писма и тефтерче. Разпрострях на земята хартиите, писмата и тефтерчето. Изчетох ги, но научих само, че нямат никакво отношение към смъртта му. Не намерих нищо – нито по него, нито наоколо, – което да ми каже повече за неговия край от изкоренения храст, заклешената между двата камъка шапка и положението на тялото.

Оставих го, където беше, върнах се при дефилето, задъхан се закатерих към скалната пътека и се върнах при дупката, оставена от изкоренения храст. Не открих никакви многозначителни следи, отпечатъци от обувки или каквото и да е. Пътеката бе всъщност плътна скална маса. Продължих по нея. Не след дълго скалата започна да се отдалечава от океана, а нивото ѝ се сниши. Още половин-един километър, и от скалата не остана нищо, освен обрасъл с храсталаци скат, покрай който продължаваше пътеката. От слънцето още нямаше и следа. Панталоните лепнеха неприятно за измръзналите ми крака. В разпокъсаните ми обувки жвакаше вода. Не бях закусвал. Цигарите ми се бяха измокрили. Лявото коляно ме болеше от едно стъпване накриво по време на спускането в дефилето. Пътеката продължи да ме отдалечава от морето, мина покрай обрасъл с дървета нос, който сякаш отблъскваше водите, спусна се към малка долчинка, изкачи се по билото на нисък хълм и тогава чак видях къщата, описана от нощния администратор на хотела.

Бе възголяма, двуетажна, покривът и стените ѝ бяха покрити с кафяви дъски. Беше кацнала върху леко възвишение, а съвсем наблизо океанът се бе връзъл, за да отнеме от брега половин километър земя във формата на буквата „П“. Къщата бе обърната към морето. Аз бях зад нея. Не се виждаше жива душа. Прозорците на долния етаж бяха затворени, щорите – спуснати. Горните прозорци обаче зееха отворени. Встрани се виждаха ниски стопански постройки. Заобиколих отпред. На верандата, защитена от мрежи срещу комари, имаше плетени столове и маса. Вратата, през която се минаваше за верандата, представляваше

дървена рамка с опъната мрежа срещу комари и бе затворена отвътре с кука. Заблъсках я шумно. Блъсках поне пет минути, но отговор – никакъв. Отново минах отзад и почуках на черния вход. Както си чуках, бутнах вратата и тя се откряхна. Зад нея имаше тъмна кухня и тишина. Отворих по-широко, отново почуках, този път по-силно. Пак тишина. Извиках: „Мисис Колинсън!“ Като не получих отговор, минах през кухнята в още по-тъмна трапезария, открях стълбите, качих се и започнах да надзъртам в стаите. Къщата беше празна.

В една от спалните наред пода се търкаляше автоматичен пистолет, калибър 38. В непосредствена близост до него имаше изстреляна гилза, още една зърнах под стола в отсрещния край на стаята. Във въздуха се носеше лек мирис на барут. В единия ъгъл на тавана видях дупка, която можеше да е от куршум калибър 38, а под нея на пода имаше изпададала мазилка. Леглото беше гладко застлано, непокътнато. Дрехите в гардероба, вещите върху масата, бюрото и вътре в чекмеджетата сочеха, че това е стаята на Ерик. Съседната, съдейки по същите показатели, беше на Габриел. В леглото ѝ или никой не беше спал, или бе оправено след това. На пода в дрешника открях черна копринена рокля, носна кърпичка, която някога е била бяла, чифт черни велурени обувки – всичко това мокро и кално, а кърпичката освен това и изцапана с кръв. В банята – вътре във ваната – имаше хавлия и пешкир, омацани с кал и кръв, все още влажни. Върху тоалетната ѝ масичка намерих лист плътна бяла хартия, сгънат на две. В сгъвката имаше бял прах. Леко го близнах – морфин.

Върнах се в Кесада, смених си чорапите и обувките, закусих, купих си цигари и попитах дежурния на рецепцията – този път спретнато младо момче – кой отговаря в града за реда и законите.

– Дик Котън е началник на полицията – отвърна той. – Само че снощи замина за Сан Франциско. Заместник-шерифът е Бен Роли. Най-вероятно е да го намерите в кантората на баща му.

– Къде е това?

– Вратата до гаража.

Открях я – едноетажна сграда от червени тухли с широки прозорци, на които с бели букви пишеше: „Дж. Кинг Роли. Недвижими имоти, ипотеки, заеми, акции, застраховки, агенция за работната сила, нотариус, премествания, складови помещения“ и още много такива, само че съм ги забравил вече. Вътре седяха двама мъже, вдигнали крака върху очукано бюро пред още по-очукан тезгях. Единият бе минал петдесетте, а косата, очите и кожата му бяха в неопределени избелели безлезнави

тонове. Видът му беше добродушен, дрехите – опърпани, и явно се чудеше какво да прави. Вторият беше с двайсетина години по-млад и след двайсет години щеше да изглежда по същия начин.

– Търся – казах – заместник-шерифа.

– Аз съм – обади се младият и спусна крака на пода. Не стана, а сгъна крак, залови с него един стол, придърпа го и пак качи крака върху бюрото. – Седнете. Това тук е татко – посочи с палец по-възрастния. – Можете да не се смушавате от него.

– Познавате ли Ерик Картър? – попитах.

– Оня, дето кара медения си месец в къщата на Тукър ли? Не знаех, че малкото му име е Ерик.

– Ерик Картър – обади се старият Роли. – На това име издадох квитанцията за наема.

– Мъртъв е – додадох. – Паднал е от пътеката в скалата – или снощи, или тази сутрин.

Бащата изгледа сина с кръгли беззникави очи. Синът ме изгледа въпросително с кръгли беззникави очи и каза:

– Ц-ц-ц!

Подадох му визитната си картичка. Той я прочете внимателно, обърна я да види дали има написано нещо на гърба и я прехвърли на баща си.

– Ще дойдете ли да му хвърлите едно око? – предложих аз.

– Май ще трябва – съгласи се заместник-шерифът и стана. Показа се много по-едър, отколкото предполагах – колкото мъртвия Ерик, – и въпреки отпуснатия си вид, тялото му изглеждаше доста мускулесто. Последвах го в прашната кола, паркирана пред кантората. Роли старши не дойде с нас. – От някой човек ли научихте? – попита, след като потеглихме.

– Сам се натъкнах на него. Знаете ли кои са всъщност семейство Картър?

– Да не са нещо специално?

– Чухте ли за убийството на доктор Рийз в един храм в Сан Франциско?

– Тъх, нали чета вестници.

– Мисис Картър е Габриел Легет, а Картър е Ерик Колинсън – и двамата са замесени.

– Ц-ц-ц.

– А баща ѝ и мащехата ѝ бяха убити две-три седмици преди това.

– Ц-ц-ц. Че какво им става на тези хора?

– Семейно проклятие.

– Това доказано ли е?

Не знам доколко сериозно ми зададе този въпрос, макар че, съдейки по лицето и тона му, не се шегуваше. Все още не ми беше ясно що за птица е. Но шегаджия или не, той беше заместник-шерифът на Кесада и топката бе в неговото игрище. Имаше право да научи всички факти. Съобщих му ги, докато се друсаме по неравния път. Всичко му разказах, като се започне от Париж през 1913 година и се свърши с пътеката в скалата отпреди два часа.

– Когато се върнаха оженени от Рино, Колинсън намина да ме види. Трябваше да останат в града, докато приключи процесът по делото на групата от Храма, но искаше веднага след това да отведе момичето в някое спокойно кътче – то все още бе като замаяно. Познавате ли Оуън Фицтивън?

– Да не е писателят, дето беше тук известно време миналата година? Знам го.

– Той предложи да дойдат в Кесада.

– Знам. Баща ми спомена нещо. Само че защо са приели чужди имена?

– За да избегнат вестникарската шумотевица и други такива, а отчасти и за да се предпазят от това, което се случи.

Той се намръщи неопределено и попита:

– Искате да кажете, че са очаквали нещо такова ли?

– Лесно е да речеш: „Нали ви казах!“⁶, когато вече е късно, но на мен през цялото време ми се струваше, че не сме намерили отговорите на двете каши, в които тя бе забъркана. А като нямаш отговора, откъде да знаеш какво да очакваш? Аз не бях съгласен да заминат за някое уединено кътче като това тук, докато заплахата, надвиснала над главата й, все още съществува, но Колинсън беше категоричен. Накарах го обаче да обещае да ми телеграфира, ако забележи нещо по-особено. Той така и направи.

Роли кимна два-три пъти и попита:

– Защо допускате, че не е паднал сам от скалата?

– Нали ми телеграфира да дойда. Значи нещо не е било наред. А освен това прекалено много неща се случиха с жена му, за да повярвам в случайността.

– А проклятието къде го оставяте?

– Да, проклятието – съгласих се, загледан изучаващо в невъзмутимата му физиономия. Все още не можех да проумея що за човек е. –

Лошото е, че то проработва твърде гладко, твърде редовно. За пръв път попадам на такова образцово проклятие.

Той обмисли навъсено мнението ми, след което спря колата.

– Тук ще трябва да слезем – пътят се разваля. – Като че ли досега беше идеален. – И все пак от време на време се случва да се натъкнеш на проклятие, което действа. Такива работи стават, та човек да си помисли, че на тоя свят – в живота изобщо – много неща не са му ясни. – Той пак се навъси, докато слизахме от колата, и поехме пеша. Най-сетне намери дума, която да му допадне. – Непостижими работи.

Аз нищо не казах. Роли тръгна пред мен по пътеката в скалата, сам спря при изкоренения храст – подробност, която не бях споменал. Мълчах, докато той се вираше надолу към тялото на Колинсън. После огледа проницателно скалата и нагоре, и надолу, обходи пътеката, наклони се силно напред, за да опипа с беззникавите си очи земята. Ходи наведен на-пред-назад десетина минути, ако не и повече, сетне се изправи и рече:

– Тук нищо не мога да открия. Да слезем долу.

Тръгнах назад към дефилето, но той заяви, че малко по-напред имало по-добро място за спускаме. И излезе прав. Слязохме при мъртвеца. Роли вдигна поглед от него към ръба на пътеката високо над нас и рече озадачено:

– Направо не виждам как е паднал именно тук.

– Не беше тук. Измъкнах го от водата – поясних аз и му показах къде бях намерил тялото.

– Виж, това е друга работа – реши той.

Седнах на един голям камък и изпуших цигара, докато той ходеше наоколо и разглеждаше, пипаше, местеше камъни и камъчета, ровеше се из пясъка. Изглежда, не му провървя.

14. СМАЧКАНИЯТ КРАЙСПЕР

Отново се изкатерихме на пътеката и продължихме към наетата от Колинсън къща. Показах на Роли изцапаните пешкири, кърпичката, роклята и обувките, хартията, в която е имало морфин, pistolета на пода в спалнята на Ерик, дупката в тавана, гилзите на пода.

– Онази под стола си беше там – поясних. – Обаче другата, в ъгъла, беше ей тук, до pistolета.

– Искате да кажете, че след като сте били тук, тя е била преместена,

така ли?

– Да.

– На кого му е потрябвало? – възрази той.

– Не знам, но все пак е преместена.

Роли бе изгубил интерес. Гледаше тавана.

– Два изстрела, една дупка – каза. – Любопитно. Може би другият куршум е бил изстрелян през прозореца. – Върна се в спалнята на Габриел и заразглежда черната копринена рокля. Тя беше раздрана на места – долу при подгъва, – но дупки от куршуми нямаше. Остави я и взе от тоалетката хартията от морфина. – Какво прави това тук, как мислите?

– Тя е морфинистка. Едно от нещата, на които я научила мащехата й.

– Ц-ц-ц. По всичко личи, че е нейна работа.

– Ами?

– Сам виждате. Нали е наркоманка? Спечкали са се, той ви повиква и... – Млъкна, сви устни и попита: – Как смятате, по кое време е бил убит?

– Не знам. Може би снощи, на връщане, след като ме е чакал.

– Цяла нощ ли си бяхте в хотела?

– От единайсет и нещо до пет сутринта. Но бих могъл, разбира се, да се измъкна тихомълком и да утрепя някого.

– Не исках да кажа това. Само се питах... Как изглежда тази мисис Колинсън-Картър? Никога не съм я виждал.

– Двайсетинагодишна, метър и шейсет – шейсет и два, на вид е по-слаба, отколкото е всъщност, светлокестенява коса, късо подстригана и къдрава, големи очи, които са ту кафяви, ту зелени, бяла кожа, много ниско чело, малка уста, ситни зъби, остра брадичка, уши без месеста част, горе са заострени. Последните два месеца е била болна и й личи.

– Би трябвало лесно да я открием – заяви той и взе да се рови из чекмеджета, дрешници и куфари. Аз ги бях пребъркал при първото си посещение и също като него не открих нищо интересно. – Не ми изглежда да е опаковала част от багажа си или да е взела нещо със себе си – реши Роли и се върна при мен; аз бях седнал до тоалетката. Посочи с дебелия си пръст монограма на сребърните тоалетни принадлежности: – Какво ще рече Г. Д. Л.?

– Преди да се омъжи, името й беше Габриел, още нещо, Легет.

– Ясно. Предполагам, че е заминала с колата.

– С кола ли пристигнаха тук?

– Тон идваше в града или с открит спортен крайслер, или пеша.

Единственият път оттук е източният. Ще тръгнем натам да проверим. – Отвън го изчаках да обиколи веднъж-два пъти къщата, без да открие нищо. Пред един навес, явно използван за гараж, ми показа някакви следи: – Тази сутрин е била изкарана.

Повярвах му. Тръгнахме по черен път, излязохме на друг, покрит с чакъл, и вървахме по него километър – километър и половина до една сива къща, която се открояваше сред няколко червени стопански постройки. Зад нея дребен мъж с високи рамене, леко накуцващ, смазваше водна помпа. Роли го нарече Дебро.

– Да, Бен – отвърна дребният на въпроса на заместник-шерифа. – Мина оттук към седем часа сутринта, караше като бясна. Беше сама в колата.

– Как беше облечена? – попитах.

– Без шапка, с бежово палто.

Попитах го какво знае за семейство Картър – все пак беше най-близкият им съсед. Той не знаеше нищо. Два-три пъти разговарял с Картър – сторил му се доста приятен младеж. Веднъж завел госпожата да навести мисис Картър, но мъжът ѝ казал, че не била добре и лежала. И двамата Дебро я били виждали само от разстояние, в колата или пеша, винаги заедно с Картър.

– Мисля, че едва ли ще намерите човек, наоколо който да е разговарял с нея – заключи той. – Освен, разбира се, Мери Нуньес.

– Мери ли са взели да им прислужва? – попита Роли.

– Да. Какво става, Бен? Да не се е случило нещо?

– Паднал снощи от скалата, а тя заминала, без да се обади на никого.

Дебро подсвирна. Роли слезе в къщата, за да се обади по телефона на шерифа. Останах отвън и се опитах да измъкна още нещо от дребният мъж, пък било то и личното му мнение. Единственото, което изкопчих, бяха учудени възклицания.

– Да идем при Мери – предложи заместник-шерифът, след като излезе. По-късно, като се разделихме с Дебро, прекосихме пътя и се запътихме през една нива към група дървета, додаде: – Странно защо я нямаше в къщата.

– Коя е тази Мери?

– Мексиканка. Живее долу в падината с останалите мексиканци. Мъжът ѝ, Педро Нуньес, лежи във Фолсъм с доживотна присъда, задето уби един контрабандист на алкохол – казваше се Дън – по време на нападение с цел грабеж преди две-три години.

– Тук някъде ли стана?

– Ъхъ. Ей, там долу в заливчето, пред къщата на Тукър.

Минахме през горичката и се спуснахме по склона на един хълм към пет-шест бараки, докарани по форма и размер да приличат на товарни вагони, за което допринасяше и обилното им намазване с оловен окис. Всички бяха строени на единия бряг на малка река, а зад тях имаше зеленчукови градини. Пред една от бараките върху сандък от консерви седеше безформена мексиканка с рокля на розови квадрати, пушеше лула от царевичен кочан и люлееше на ръце мургаво бебе. Между постройките играеха мръсни опърпани деца, а мръсни опърпани кучета от съмнително потекло им помагаха да вдигат дандания. В една от зеленчуковите градини мургав мъж с гащеризон, който някога е бил син, едва-едва помръдваше стара мотика. Децата спряха да играят, за да видят как ние с Роли ще пресечем рекичката по удобно наслаганите камъни. Кучетата се хвърлиха да ни посрещнат с лай и ръмжене, опитваха се да ни захаят, докато едно от момчетата ги прогони. Спряхме пред жената с бебето. Заместник-шерифът му се усмихна и рече:

– Виж ти, та той станал голям мъж!

Жената извади лулата от устата си, колкото да се оплаче равнодушно:

– Все го мъчат колики.

– Ц-ц-ц. А къде е Мери Нуньес? – Мундшукът на лулата посочи съседната барака. – Аз пък мислех, че работи за онези в къщата на Тукър – продължи той.

– Понякога – отвърна безразлично жената.

Отидохме до съседната барака. На вратата се беше появила възрасна жена със сиво пончо и ни наблюдаваше, като същевременно бъркаше нещо в жълта купичка.

– Къде е Мери? – попита Роли.

Старата каза нещо през рамо към вътрешността на бараката и се дръпна, за да стори място на друга жена – ниска, набита, трийсет и няколко годишна, с умни черни очи и широко плоско лице. Беше наметнала тъмно одеяло и стискаше краищата му около врата си. Одеялото падаше около нея на дипли и опираше в пода.

– Здравсти, Мери – поздрави я заместник-шерифът. – Защо не си у Картърови?

– Болна съм, мистър Роли. – Жената говореше без акцент. – Тресе ме, та реших да си остана въщи.

– Ц-ц-ц. Това е лошо. Вика ли лекар?

Не била викала. Роли каза, че ще е най-добре да повика. Тя заяви, че нямала нужда – често я тресяло. Роли каза, че може да е така, но затова именно на всяка цена трябвало да я види лекар – по-добре човек да играе на сигурно и да обръща внимание на такива неразположения. Тя каза „да, ама лекарите вземат толкоз скъпо“, не й стигало, дето била болна, ами и да плаща за това. Той каза, че в крайна сметка на човек можело да му излезе по-скъпо, като не повика лекар, отколкото като му плати за визитата. Тъкмо реших, че ще карат така до вечерта, когато Роли най-сетне отново завъртя разговора по посока на Картърови и попита жената за работата й при тях.

Тя ни разказа, че я наели преди две седмици, когато се нанесли в къщата. Всяка сутрин отивала в девет – те никога не ставали преди десет, – готвела, чистела и си тръгвала, като измиела чиниите след вечеря – някъде към седем и половина. Много се изненада, като научи, че Колинсън – за нея Картър – е убит, а жена му изчезнала. Каза, че Ерик излязъл снощи сам – на разходка, както казал – веднага след вечеря, към шест и половина, защото като никога вечеряли по-рано. Когато си тръгнала малко след седем, мисис Картър четяла в голямата стая на втория етаж. Мери Нунъес не можеше или не искаше да ни каже нищо, за което да се захвана и поне да се опитам да отгатна защо Колинсън ме е извикал. Твърдеше, че нищичко не знаела за тях, освен дето мисис Картър й се струвала нещастна. Тя – Мери Нунъес – си имаше свое обяснение, което напълно я задоволяваше: мисис Картър обичала друг, но родителите й я принудили да се омъжи за Картър. И ето сега естествено мистър Картър бил убит от онзи другия, с когото мисис Картър избягала. Не можах да я изнудя да споделя основанията си за тази теория, като изключим женската й интуиция, затова попитах дали Картърови са посрещали гости. Каза, че никой не ги посещавал.

Роли я попита дали са се карали. Мери понечи да каже „не“, след което много бързо се отметна и задърдори, че да, много често, постоянно били сърдити един на друг. Мисис Картър не можела да понеса присъствието на мъжа си и няколко пъти му била казала, и то пред Мери, че ако не й се махне от очите, щяла да го погуби. Опитах се да хвана жената натясно с уточняващи въпроси, но тя успяваше всеки път да се изплъзне. С положителност си спомняла само това, заяви, че мисис Картър заплашвала да убие мъжа си, ако той не си отидел сам.

– Сега вече всичко е ясно – доволно изрече Роли, когато пресякохме отново рекичката и се изкачихме по хълма към къщата на Дебро.

– Кое е ясно?

– Че жена му го е убила.

– Така ли мислите?

– И вие така мислите.

– Не, не мисля така.

Роли спря и ме изгледа с беззвоникави разтревожени очи.

– Как може да говорите така! – сгълча ме той. – Нали е наркоманка!

Освен това е откачена, вие сам казахте. Защо е избягала? А дрехите, които е зарязала в къщата, не бяха ли изпокъсани и кървави? Толкова често е заплашвала да го убие, че той се стреснал и ви пратил телеграмата.

– Мери е чувала не заплахи, а предупреждения – във връзка с прокълтието. Габриел Колинсън искрено вярваше в него и толкова обичаше Ерик, че все се опитваше да го спаси. Всичко това вече ми е минавало през главата. Тя нямаше да се омъжи за него, ако той не я бе отвлякъл в момент, когато бе прекалено разстроена, за да знае какво върши. А след това страхът да не му навреди отново я е обзел.

– Само че кой ще повярва...

– Никога не карам да вярва – изръмжах. – Казвам ви какво мисля. И понеже тъй и тъй споделям мненията си, ще добавя още нещо, в което съм убеден: Мери Нунъс излъга, че не е била в къщата тази сутрин, Може да няма нищо общо със смъртта на Колинсън. Вероятно просто е отишла там, видяла е, че Колинсънови ги няма, зърнала е окървавените дрехи и пистолета, ритнала е, без да иска, гилзата и е хукнала обратно към бараката, като пътьом е съчинила тази история с простудата, да не би да се замеси в нещо – достатъчно неприятности от подобен род е имала във връзка с мъжа си. А може и да е нещо друго. Както и да е, на нейно място така биха реагирали деветдесет на сто от жените и преди да повярвам, че именно тази сутрин я е втресло, бих поискал някакво доказателство.

– Ако наистина няма нищо общо с цялата тази история, има ли някакво значение? – попита заместник-шерифът. Отговорите, които ми хрумнаха, бяха ругателни и nelаскателни. Запазах ги за себе си.

Като стигнахме пак фермата на Дебро, взехме на заем раздрънкана бричка, съставена най-малко от три марки коли, и потеглихме по източния път, с надеждата да проследим момичето с крайслера. Най-напред спряхме пред къщата на някой си Клод Бейкър – мършав, с жълтеникав тен и ъгловато лице, невиджало бръснач поне три-четири дена. Жена му вероятно беше по-млада от него, но изглеждаше по-възрастна – умерена, повехнала женица, която някога може и да е била миловидна. Най-голямото от шестте им деца – кривокрако момиченце, обсипано с

лунички – беше десетгодишно, а най-малкото – дебело гръмогласно бебе – нямаше и годинка. Някои от тези на междинна възраст бяха момчета, други – момичета, но всички до едно – хремави. Цялата фамилия Бейкър се изсипа на верандата да ни посрещне. Не я били виждали – казаха. Никога не ставали преди седем часа. Виждали били Картърови отдалече, но нищо не знаели за тях. Зададоха ни повече въпроси, отколкото ние на тях.

Малко след като подминахме къщата на Бейкър, пътят от чакълест стана асфалтов. Следите от крайслера говореха, че след него не е минавала друга кола. На около три километра след Бейкървата къща спряхме пред яркозелена къщурка, обградена от розови храсти.

– Харв! Ей, Харв! – изрева Роли.

Около трийсет и пет годишен едър мъж се появи на прага, каза „Здрасти, Бен“ и тръгна през розовите храсти към нашата кола. Чертите на лицето му, както и гласът бяха груби, движенията и говорът – забавени. Презимето му беше Уидън. Роли го попита дали е виждал крайслера.

– Да, Бен, видях ги. Минаха оттук тази сутрин към седем и петнайсет и трябва да ти кажа, че бяха настъпили здравата педала.

– Те? – попитах аз, докато Роли питаше: „Ги?“

– Вътре имаше мъж и жена – или момиче. Не ги видях много добре профучаха покрай мен. Тя караше колата – стори ми се дребничка, е кестенява коса.

– А мъжът как изглеждаше?

– Ами към четирийсетте. Той също не ми се стори много едър. Зачервено лице, сиво палто и сива шапка.

– Виждали ли сте мисис Картър? – попитах аз.

– Младоженката долу от залива ли? Не. Него съм го виждал, но нея не съм. Тя ли е била? – Казахме, че сигурно е била тя. – Мъжът беше друг – заяви той, – Този никога преди не съм го виждал.

– А ще го познаете ли, ако го видите пак?

– Мисля, че да – ако мине оттук по същия начин.

На шест километра след къщата на Уидън открихме крайслера. Беше излязъл от пътя с двайсетина сантиметра, от лявата страна, а радиаторът му бе забит в едно евкалиптово дърво. Всичките му стъкла бяха изпотрошени, тенеките отпред бяха силно смачкани. Вътре нямаше никой. Нямаше и кръв. Двамата със заместник-шерифа бяхме единствените човешки същества докдето стигаше зорът. Търчахме около колата, занимахме по земята и когато приключихме с огледа, знаехме толкоз, колкото и в самото начало: че крайслертът се е блъснал в евкалиптово

дърво. На пътя имаше следи от гуми, по земята около колата имаше отпечатащи от стъпки, но същите следи и отпечатащи могат да се срещнат на стотици места по този или кой да е друг път. Върнахме се във взетата на заем бричка и продължихме по пътя, като задавахме въпроси на всеки срещнат. Всички отговори гласяха: „Не сме я виждали“, „Не, не сме ги виждали“.

– Какво ще кажете за този Бейкър? – попитах Роли, когато обърнахме колата, за да се връщаме. – Дебро я видял сама. Когато минала покрай Уидън, била с мъж. Бейкъррови не са видели нищо, а мъжът трябва да се е качил на тяхна територия.

– Какво пък, може и да не са го видели – свадливо ми възрази той.

– Да, но няма да е зле пак да поговорим с тях.

– Щом настоявате – съгласи се без възторг – Само не ме въвличайте в спорове с тях. Той ми е шурей.

Виж, това вече бе друго нещо.

– Що за човек е? – попитах.

– Че е некадърен, некадърен е. Дето вика баща ми във фермата си освен деца Пол друго не е завъдил, но не съм чул някому зло да е сторил.

– Вярвам ви, щом казвате, че не е лош човек – излъгах аз. – Няма да го безпокоим тогава.

15. „АЗ ГО УБИХ“

Шерифът Фийни – много дебел, червендалест, с рунтави тъмни мустаци, и окръжният прокурор Върнън – с остри черти, агресивен, жаден да се прослави, пристигнаха от главния град на окръга. Изслушаха разказа ни, огледаха местопроизшествието и се съгласиха с Роли, че Габриел Колинсън е убил съпруга си. Когато началникът на полицията Дик Котън – надут, тъп мъжага на четирийсет и няколко години – се завърна от Сан Франциско, и той присъедини гласа си към останалите. Следователят и съдебните му заседатели стигнаха до същото заключение на предварителното следствие, макар че официално се ограничиха с обичайното „От ръката на неизвестна личност или личности“, като направиха и някои предложения във връзка с издирването на момичето. Беше установено, че Колинсън е умрял между осем и девет часа в петък вечерта. По него не бяха открити следи, които да не се обяснят е падането му. Пистолетът в стаята бе опознат като лично негов. Отпечатащи от

пръсти нямаше. Стори ми се, че някои от служебните лица на окръга подозираха, че аз съм се погрижил за това, макар че никой нищо не спомена. Мери Нуньес не промени разказа си, че същия ден я втресло и останала у дома. Свидетели ѝ бяха цяла глутница мексиканци. А аз не открих никой, който да даде обратни показания. От човека, видян от Уидън, не открихме следи. Опитах се пак да изкопча нещо от Бейкъррови, но не ме огря. Съпругата на началника на полицията – крехка младолика жена с миловидно безволево личице и приятни стеснителни обноски, която работеше на телеграфа в пощата, ме уведоми, че Колинсън ми изпратил телеграмата си рано сутринта в петък. Бил много блед и нервен, с черни кръгове около очите, които били налети с кръв. Тя решила, че е пиян, макар да не усетила да лъха на алкохол.

Бащата и братът на Колинсън пристигнаха от Сан Франиско. Башата, Хюбърт Колигхън, беше едър, спокоен мъжага, който имаше вид на човек, способен да измъкне от дървопреработващата промишленост на Тихоокеанското крайбрежие още толкова милиона долара, колкото си реши. Лорънс Колинсън беше с година-две по-стар от брат си и много приличаше на него. И двамата внимаваха да не изгърват нещо, което да се изтълкува като предположение, че смятат Габриел за виновна за смъртта на Ерик, но нямаше никакво съмнение, че точно това си мислеха. Хюбърт Колинсън ми рече тихо: „Продължете работата, докато разнищите всичко докрай“, и по този начин стана четвъртият клиент на агенцията във връзка с Габриел.

Мадисън Андриус също пристигна от Сан Франиско. Двамата разговаряхме в моята хотелска стая. Той седна на стола до прозореца, отряза си парче пресован тютюн от жълтеникав калъп, пъкна го в устата си и заяви, че Ерик Колинсън се е самоубил. Аз седнах на ръба на леглото, запалих си една „Фатима“ и възразих:

– Ако се е хвърлил по своя воля, не би изтръгнал с корен храста.

– В такъв случай е паднал, без да иска. Пътят е много опасен в тъмното.

– Отдавна вече не вярвам в нещастните случаи. Освен това ми беше изпратил „SOS“. Да не забравяме и пистолета, с който е стреляно в стаята му.

Той се наведе напред. Очите му станаха остри, предпазливи. Пред мен беше адвокат, подлагаш свидетел на кръстосан разпит.

– Смятате ли, че Габриел е виновна?

Чак дотам не бих отишъл.

– Бил е убит. Бил е убит от... Още преди две седмици ви казах, че

не сме приключили с онова дяволско проклятие и че единственият начин да сложим край на делото е, като разчепкаме докрай всичко, свързано с Храма.

– Да, спомням си. – Той почти се изсмя презрително. – Вие развихте теорията, че между смъртта на родителите ѝ и неприятностите в Храма съществува някаква връзка, но доколкото си спомням, и представа си нямате за нейното естество. Не смятате ли, че тази неяснота прави версията ви малко как да се изразя – несъстоятелна?

– Така ли? Убиват един след друг баща ѝ, майка ѝ, домашния ѝ лекар и съпруга ѝ, и то в продължение на по-малко от два месеца, а личната ѝ прислужничка е затворена за убийство. Всичките ѝ близки. Това не ви ли прилича на програмирано? Освен това – усмихнах му се мило – сигурен ли сте, че няма да продължи? И ако продължи, не сте ли вие следващият най-близък?

– Каква нелепост! – Сега вече бе силно раздразнен. – Знаем всичко за смъртта на родителите ѝ и за смъртта на Рийз и между тях няма никаква връзка. Знаем също така, че виновниците за смъртта на Рийз са или мъртви, или в затвора. Не можете да го отречете. Направо е нелепо да се твърди, че съществува връзка между отделните престъпления, когато знаем, че такава няма!

– Нищо такова не знаем – настоях аз. – Единствено ни е известно, че не открихме връзката. Кой печели или би спечелил от случилото се?

– Никой, доколкото ми е известно.

Ами ако и тя умре? Кой ще я наследи?

– Не знам. Има някакви далечни роднини в Англия и Франция, ако не се лъжа.

– Така доникъде няма да стигнем – изръмжах. – Но тъй или иначе, никой не е правил опити да я убие. Само близките ѝ мрат един след друг. – Адвокатът ми напомни с кисела физиономия, че не можем да знаем дали никой не е правил опит да я убие, или дори дали не е успял, преди да сме я открили. Не можех да споря по този въпрос. Следата ѝ все още се губеше там, където крайслерът бе спрял от евкалиптовото дърво. Преди да тръгне, го посъветвах: – Каквото и да мислите, неразумно ще е да поемате излишни рискове – помнете, че убийствата може да са програмирани и вие да сте следващият. Няма да е зле да внимавате.

Не ми благодари за съвета. Подметна злобно, че аз несъмнено смятам за препоръчително да си наеме частни детективи за охрана.

Мадисън Андрус бе предложил възнаграждение от хиляда долара

на онзи, който предостави сведения за местонахождението на момичето. Хюбърт Колинсън също предложи хиляда плюс две хиляди и петстотин за арестуването и осъждането на убиеца на сина си. Половината население на окръга се превърна в детективи. Където и да мръднеш, все някой слухтеше, дори лазеше, претърсваше ниви, пътеки, хълмове и долинки за евентуални улики, а в гората имаше повече ченгета любители, отколкото дървета. Снимките й масово се отпечатваха и разпространяваха. Вестниците от Сан Диего до Ванкувър посветиха на нашето дело първите си страници и раздухаха историята до невиждани мащаби. Всички детективи на „Континентал“ в Сан Франциско и Лос Анджелис, които можеха да бъдат изтеглени от настоящите им задачи, проверяваха изходните пътища на Кесада, душеха, разпитваха и нищо не откриваха. Към търсенето се присъедини и радиото. Полицията и всички подразделения на нашата агенция бяха раздвижени. До понеделник резултатът от цялата тази патардия беше кръгла нула.

В понеделник следобед се върнах в Сан Франциско и разказах на Стария за патилата си. Той ме изслуша вежливо, сякаш ставаше дума за нещо относително интересно, което няма нищо общо с него, дари ме с нищо незначещата си усмивка и вместо помощ ми предложи учтиво формулираното си мнение, че в крайна сметка ще успея да се справя и ще постигна задоволителни резултати. След това ми съобщи, че е звънял Фицтивън и се е опитвал да се свърже с мен.

— Може да е нещо важно. Ако не му бях казал, че те чакам всеки момент да се върнеш, щеше да тръгне за Кесада.

Обадих се на писателя.

— Ела веднага – рече той. – Имам нещо за теб. Не знам дали е нова гатанка или отговор на предишна, но все пак е нещо.

Отидох с трамвай до Ноб Хил и след петнайсет минути бях в апартамента му.

— Хайде, докладвай – наредих, след като се настанихме във всекидневната сред изобилието от вестници, списания и книги.

— Някакви следи от Габриел? – попита той.

— Никакви. Давай гатанката. Не ми прилагай литературни хватки като постепенно изграждане на кулминацията и тям подобни. Много съм прост за тях и само получавам колики. Пристъпи направо към фактите.

— Какъвто си, такъв ще си останеш – въздъхна той, като се опитваше да изглежда разочарован и възмутен, но не сполучваше, защото бевърде възбуден. – В петък през нощта, към един и половина, ми се

обади някой – мъжки глас. Попита: „Фицтивън ли е на телефона?“ Аз казах: „Да.“ Тогава гласът рече: „Е, аз го убих.“ Ей така го каза. Сигурен съм в думите, макар да не се чуваше много ясно. Имаше смущения по линията и ми се стори, че се обажда отдалече. Нямах представа нито кой е, нито какво иска да каже. Попитах: „Кого сте убили? Кой се обажда?“, но от отговора му дочух само „пари“. Говореше за пари и няколко пъти повтори думата, но освен нея не можах да доловя нито, защото при мен имаше хора – Маркардови, Лора Джоинс и някакъв мъж, когото тя доведе, Тед и Сю Ван Слак – и тъкмо бяхме в разгара на литературен спор. На езика ми беше едно остроумие – че Кабел е също толкова романтик, колкото дървеният кон е бил троянски – и нямах намерение да допусна този пиян шегаджия да ме лиши от възможността да го поднеса. И понеже нищо не ми стана ясно от дрънканиците му, затворих и се върнах при гостите си. До вчера сутринта, когато прочетох за смъртта на Колинсън, и през ум не ми мина, че телефонният ми разговор може да има някакъв смисъл. Бях на гости на семейство Коулман в Рос. Отидох там в събота сутринта да прекарам уикенда, тъй като най-после спипах Ралф. – Той се усмихна доволно. – И се постарях така да го изтормозя с въпроси, че като ме изпращаше тази сутрин едва съдържа радостта си. – Отново стана сериозен. – Но дори след като разбрах за Ерик, не бях убеден, че обаждането е от значение, че е свързано с убийството му. Беше прекалено глупаво. Имах намерение, разбира се, да ти разкажа за него. Обаче виж какво намерих сред писмата си тази сутрин, като се прибрах от Рос.

Той извади един плик от джоба си и ми го подхвърли. Беше бял, евтин, лъскав – от онези, дето се продават във всяка будка. Ъгълчетата му бяха изцапани и измачкани, сякаш е бил носен известно време в нечий джоб. Името и адресът на Фицтивън бяха изписани с печатни букви, с твърд молив от някой, който никак не го биваше да пише печатно или искаше да мине за такъв. Пощенското клеймо беше от Сан Франциско, девет часа в събота сутринта. Вътре имаше откъснато накриво парче от мръсна кафява амбалажна хартия, на която пишеше със същите неугледни печатни букви: „Ако някой иска мисис Каргър може да си я получи срещу 10 000 долара“. Нито дата, нито обръщение, нито подпис.

– В седем часа сутринта в събота са я видели сама в колата – казах аз. – А това е било пуснато тук, в девет часа или поне навреме за първата поща. Да се побърка човек. Още по-странно е обаче, че е изпратено до теб, а не до Андрюс, който се занимава с делата ѝ, или до свежър ѝ, който е тъпкан с пари.

– От една страна, е странно, но от друга, не е – възрази Фицтивън. Слабото му лице гореше от възбуда. – Може дори да е много показателно. Знаеш, че аз препоръчах на Колинсън да отиде в Кесада, защото прекарах там два месеца миналата пролет, докато довършвах „Крепостните стени на Азот“. Дадох му препоръчително писмо до един тамошен агент за недвижими имоти – казва се Роли и е баща на заместник-шерифа, – като го представих под името Ерик Картър. Местен човек от Кесада може да не знае, че тя е Габриел Колинсън, по баща Легет, и в такъв случай няма как да разбере по какъв начин да се свърже с нейните хора освен чрез мен, защото аз съм я изпратил там с мъжа ѝ. Затова писмото е адресирано до мен, но започва с „Ако някой“ – за да го препратя до онзи, който се интересува.

– Или местен жител – бавно процедих аз, – или похитител, който иска да го вземем за местен и не иска да разберем, че познава двамата Колинсън.

– Точно така. А доколкото ми е известно, никой от тамошните хора ми няма адреса в Сан Франциско.

– И Роли ли?

– Освен, ако Колинсън му го е дал. Аз само написах няколко реда на гърба на една моя визитна картичка.

– Говорил ли си с някой друг за обаждането и за това писмо?

– Споменах за телефонния разговор на гостите си в петък вечерта – когато мислех, че е шега или някаква грешка. Но писмото не съм показвал на никого. Дори малко се колебаех, пък и още се колебаех дали изобщо да го показвам. Дали няма да ми навлече неприятности?

– Да, ще ти навлече, но ти не обръщай внимание. Нали обичаш да си на преден план, когато става дума за неприятности? По-добре ми дай имената и адресите на гостите си. Ако те и семейство Коулман гарантират за алибито ти в петък вечерта и през уикенда, нищо кой знае колко страшно няма да те сполети. Макар че ще се наложи да отидеш до Кесада и да се подложиш на разпит с мъчения от страна на местните власти.

– Защо не тръгнем още сега?

– Довечера се връщам там. Да се срещнем утре сутрин в хотел „Сънсет“. Това ще ми даде време да обработя служителите на закона, та да не те хвърлят в зандана още щом те зърнат.

Прибрах се в агенцията и взех да звъня в Кесада. Не можах да се свържа с Върнън, нито с шерифа, но Котън се оказа на мое разположение. Предадох му сведенията, получени от Фицтивън, и обещах да му предоставя писателя за разпит на другата сутрин. Началникът на

полицията ме осведоми, че търсенето на момичето продължава без никакъв успех. Получили съобщения, че е била видяна едновременно в Лос Анджелис, Юрика, Карсън Сити, Денвър, Портланд, Тихуана, Огдън, Сан Хосе, Ванкувър, Портървил и на Хавайските острови. Проверявали всяко сведение с изключение на най-нелепите. Телефонната компания ме информира, че разговорът с Оуън Фицтивън в петък през нощта не бил междуселищен, че никой от Кесада не е поръчвал разговор със Сан Франциско нито в петък вечерта, нито в събота сутринта.

Преди да си тръгна от агенцията, наминах пак покрай Стария да го питам дали не би убедил окръжния прокурор да освободи под гаранция Арония Холдорн и Том Финк.

– Докато са в затвора, нямаме никаква полза от тях – обясних аз. – А ако са на свобода, може да ни наведат на нещо, стига да ги държим под око. Прокурорът едва ли ще е против – той много добре знае, че така, както се развиват засега събитията, вероятността да им издействува обвинение в убийство е нищожна.

Стария обеща да се постарее и да пусне по един детектив след двамата заподозрени, стига да ги освободят.

Отбих се в кантората на Мадисън Андрюс. Когато му казах за телефонния разговор и писмото и му разясних как ги тълкуваме, той закима с беловласата си глава и заяви:

– Независимо дали обяснението ви е правилно, или не, окръжните власти ще трябва да се откажат сега от абсурдната си теория, че Габриел е убила мъжа си.

Аз пък заклатих глава.

– Какво има? – избухна адвокатът.

– Ще решат, че всичко е било скалъпено, за да се оневини момичето.

– Така ли смятате?

Под ушите му изпъкнаха бучки, а рошавите му вежди съвсем скриха очите.

– Надявам се да не съм прав, защото като номер е прекалено елементарен.

– Как можем да скалъпим такъв номер? – гръмогласно запита адвокатът. – Не говорете глупости. По онова време никой от нас нищо не е знаел. Тялото не е било открито, когато...

– Да – съгласих се аз. – Затова именно, ако се окаже номер, с Габриел е свършено.

– Не ви разбирам – свадливо продължи той. – Ту ми говорите, че

момичето е подложено на преследване, ту изведнъж заявявате, че може то да е убиецът. Бихте ли ми казали точното си мнение?

– И двете може да са верни – не по-малко свадливо изрекох аз. – И какво значение има точното ми мнение? Съдебните заседатели ще имат думата, щом я открие полицията, Въпросът сега е: как ще постъпите във връзка с десетте хиляди долара, ако се окаже, че не е номер?

– Как ще постъпя ли? Ще увелича възнаграждението за нейното намиране и ще обещаю допълнителна награда за арестуването на оня, който я е отвлякъл.

– Ще сбъркате. И без това прекалено много награди са обещани. Единственият начин да се справиш с отвличане е, като играеш по правилата и изплатиш откупа. Несигурността, притеснението и разочарованието могат да превърнат и най-тихия похитител в опасен луд. Откупете момичето и след това поведете борбата си. Плащайте каквото ви искат, когато ви го поискат.

Той задържа рошавите си мустаци, брадичката му щръкна упорито, но очите му бяха тревожни. Победи войнствената брадичка.

– Да пукна, ако се предам!

– Ваша работа. – Аз станах и посегнах към шапката си. – Моята е да открия убиеца на Колинсън и ако убият Габриел, това може дори да ми помогне.

Той премълча.

Отидох в кантората на Хюбърт Колинсън. Него го нямаше, но разказах всичко на Лорънс Колинсън.

– Бихте ли убедили баща си да даде парите? – завърших аз. – И да бъдат готови, щом получим указания от похитителя?

– Не е необходимо да го убеждавам – отвърна той веднага. – Разбира се, че ще платим, каквото поискат, за да гарантираме безопасността ѝ.

16. НОЩНО ДИРЕНЕ

Хванах влака в пет и двацет и пет. В седем и половина слязох в Постън – прашно градче, два пъти по-голямо от Кесада, – прехвърлих се на разбрицан автобус, чийто единствен пътник бях аз, и половин час по-късно стигнах местоназначението си. Когато слязох от автобуса и тръгнах към хотела, заваля дъжд. От телеграфното отделение на пощата изскочи Джек Сантос, репортер от Сан Франциско.

- Здрасти. Има ли нещо ново?
- Може и да има, но първо трябва да го съобщя на Върнън.
- Той е в стаята си в хотела, или поне беше там преди десет минути. Да нямаш предвид писмото с искане за откуп?
- Ъхъ. Той събщи ли го вече на пресата?
- Котън тъкмо щеше да направи съобщението, когато Върнън го прекъсна и ни забрани да го публикуваме.
- Защо?
- Само защото Котън ни го събщи. – Сантос сви тънките си устни.
- Цялата работа се превърна в надпревара между Върнън, Фийни и Котън – чие име и снимка ще бъдат най-много публикувани в печата.
- А нещо друго да са вършили?
- Че откъде време? – попита той възмутен. – Десет часа на ден се опитват да попаднат на първа страница, още десет часа правят всичко възможно да попречат на другите да сторят същото, а нали трябва и да спят.

В хотела ме пресрещнаха още репортери, казах им, че няма нищо ново, регистрирах се, оставих багажа си в стаята и тръгнах по коридора към номер 204. На почукването ми отвори Върнън. Беше сам и явно четеше вестници, които образуваха върху леглото розово-зелено-бяла купчина. Стаята беше обвита в сивосинкав цигарен дим. Окръжният прокурор бе трийсетгодишен тъмноок мъж, който ходеше със силно вирната брадичка, така че тя изглеждаше доста по-голяма, отколкото природата я бе замислила. Като говореше, оголваше всичките си зъби и открито демонстрираше амбициите си.

- Радвам се, че се върнахте – каза, след като разтърси енергично ръката ми. – Влезте и седнете. Има ли нещо ново?
- Котън предаде ли ви каквото му казах?
- Да. – Върнън застана прав пред мен, с ръце в джобовете и разкрасени крака. – Какво значение му придавате?
- Посъветвах Андрюс да приготви парите. Той отказа. Но затова пък Колинсънови са готови да платят.
- Да, готови са – повтори той, сякаш потвърждаваше мое предположение. – Е, и? – Изопна устни и оголи зъби.
- Ето писмото – подадох му го аз. – Фицтивън ще пристигне сутринта.

Той кимна енергично, поднесе писмото към светлината и го заглежда заедно с плика. Сетне го метна презрително върху масата.

- Явно е номер. Какво по-точно разказа този Фицтивън – така ли

му беше името?

Предадох му всичко дума по дума. Когато свърших, той скръцна със зъби, обърна се към телефона, вдигна слушалката и каза на някого да предаде на Фийни, че той, окръжният прокурор, желаел незабавно да се види с него. Шерифът пристигна след десет минути, като бършеше дъждовни капки от буйните си тъмнокестеняви мустаци. Върнън ми махна и ми нареди:

– Разкажете му.

Повторих отново разказа на Фицтивън. Шерифът ме изслуша толкова внимателно, че червендалестото му лице стана мораво, а дишането му прерасна в пъшкане. Още не бях изрекъл последната дума, когато прокурорът щракна с пръсти и заяви:

– Много добре. Значи той твърди, че при него е имало хора, когато са се обадили по телефона. Вземете им имената. Твърди, че уикенда е прекарал в Рос с... как се казваха? Коулманови? Много добре. Шерифе, погрижете се всичко да бъде проверено. Трябва да знаем доколко е вярно.

Дадох на Фийни имената и адресите, които Фицтивън ми беше съобщил. Той ги записа на гърба на една квитанция от химическо чистене и с пуфтене излезе, за да задействува окръжната машина за издирване на престъпници. Върнън нямаше какво да ми каже. Оставих го да си чете вестниците и слязох долу. Женственият ношен администратор ме повика с пръст, за да ми каже:

– Мистър Сантос ме помоли да ви предам, че тази вечер в стаята му „ще се отслужи панихида“.

Благодарих му и се качих в стаята на Сантос, където заварих освен него още три вестникарски хрътки и един фотограф. Играеха покер. Някъде към дванайсет и половина, когато ме извикаха на телефона, за да чуя агресивния глас на окръжния прокурор, бях спечелил шестнайсет долара.

– Бихте ли дошли незабавно в стаята ми?

– Тъхъ. – Взех си палтото и шапката и казах на Сантос: – Изплатете ми парите. Важно повикване. Все така ще ми се случи, щом взема да печеля.

– Върнън ли беше? – попита той, докато броеше чиповете.

– Тъхъ.

– Едва ли ще е нещо важно – изпръхтя подигравателно. – Иначе щеше да повика и Ред – кимна към фотографа, – та утре читателите да го видят изтипосан с важната улыка в ръка.

При прокурора заварих Котън, Фийни и Роли. Котън – среден на ръст и тегло, с плоско кръгло лице и трапчинка на брадичката – беше с гумени ботуши, мушамата и шапка, целите мокри и изплескани с кал. Стоеше наред стаята и кръглите му очи явно се гордееха с притежателя си. Фийни бе яхнал като кон един от столовете и тормозеше мустаците си; червендалестото му лице беше намусено. Роли стоеше до него, свиваше си цигара и видът му както винаги беше разсеяно приветлив. Върнън затвори след мен вратата и рече раздражено:

– Котън си мисли, че е открил нещо. Според него...

Котън го прекъсна, като пристъпи напред, изпъчил гърди:

– Нищо не си мисля, а много добре знам...

Върнън шракна с пръсти, застанал между него и мен:

– Остави това! Ще отидем и сами ще видим.

Отбих се в стаята си, за да взема дъждобрана, пистолета и джобно-то фенерче. После всички слязохме и се качихме в изкаляна кола. Котън шофираше. Върнън седна до него. Останалите се настанихме на задната седалка. Дъждът барабанеше по покрива и страничните брезенти, стичаше се вътре през процеците.

– Ама че нощ за гонене на вятъра – изръмжа шерифът, като се опитваше да избегне една струйка от покрива.

– По-добре е Дик да си гледа собствената работа – съгласи се с него Роли. – Какво го интересуват разни неща, дето нямат нищо общо с Кесада?

– Ако обръщаше повече внимание на онова, което наистина става тук, нямаше да се притеснява за брега – додаде Фийни и двамата със заместника му се изкикотиха.

Смисълът на разменените реплики, ако имаше такъв, изцяло ми се изплъзна.

– Какви ги е намислил? – попитах.

– Никакви – отвърна шерифът. – Ще видите, че е празна работа, и да пукна, ако не му наговоря всичко, което ми е накупяло. Не знам какво го е прихванало Върнън, та изобщо му обръща внимание.

Пак нищо не разбрах. Надникнах през брезента. Дъждът и тъмнината изцяло закриваха гледката, но имах чувството, че се движим някъде по източния път. Самото пътуване беше ужасно – мокро, шумно и друсливо. То свърши на някакво място, дъждовно и кално като всички останали, през които минахме. Котън изгаси фаровете и слезе, следван от нас, останалите, джапаци до глезените в кал.

– Е, не! Това вече е прекалено! – оплака се шерифът.

Върнън понечи да каже и той нещо, но началникът на полицията се отдалечи с бърза крачка по пътя. Ние се потърсихме подире му, като се придържахме един до друг по-скоро благодарение на звука от шляпаци-те си крака, отколкото чрез зрительно възприятие. Тъмнината беше непрогледна. Скоро отбихме от пътя, преборихме се с висока телена ограда и калта намаля, но затова пък сега под краката ни имаше хлъзгава трева. Изкатерихме някакъв хълм. Вятърът шибаше дъжда в лицата ни. Шерифът се задъхваше. Аз се потях. Стигнахме върха на хълма и взехме да се спускаме по другия склон, а някъде пред нас морето се плискаше о камъните. Наклонът стана по-стръмен, а тревата бе изместена от камъни. По едно време Котън се подхлъзна на колене и препъна Върнън, който се задържа на крака, като се вкопчи в мен. Задъхването на шерифа звучеше вече като стенание. Свихме наляво и тръгнахме в колона по един, а шумът на морето остана зад нас. После пак завихме наляво, изкачихме леко възвишение и спряхме под нисък навес без стени – само дървен покрив, подпрян на десетина дирека. Точно пред нас на фона на черното небе се открояваше още по-черният силует на някаква къща.

– Изчакайте да проверя дали колата му е тук прошепна Котън и изчезна нанякъде.

Шерифът издиша тежко и изръмжа:

– По дяволите тази екскурзия!

Роли въздъхна. Началникът на полицията се върна тържествуващ.

– Няма я, значи и него го няма! Хайде, поне да не стоим на дъжда.

Последвахме го по кална пътека между гъсти храсти към тъмната къща и се изкачихме по стъпалата на тъмната веранда. Почакахме той да отвори един прозорец, да се прехвърли през него и да ни отключи отвътре. Фенерчетата ни, включени за пръв път, осветиха малка спретната кухня. Влязохме вътре, като оставихме подире си кални стъпки. Котън бе единственият член на компанията, който проявяваше признаци на възторг. Лицето му – от периферията на шапката до трапчинката на бузата – бе като на церемониалмайстор, който ей сега ще изненада гостите с някакъв възхитителен номер. Върнън го гледаше скептично, Фийни – с отвращение, а аз – който представа си няхах какво търсим – несъмнено с любопитство.

Оказа се, че сме дошли да обискираме къщата. Това и направихме, или по-скоро Котън свърши работата, а ние се преструвахме, че му помагаме. Къщата не беше голяма. Освен кухнята на приземния етаж имаше още една стая, а на горния – само една, и тя недовършена. Сметка от бакалията и квитанция за платен данък ме осведомиха чий дом

обискираме – на Харви Уидън, едрия, бавно говорещ мъж, който бе видял непознат в колата на Габриел. Претърсихме долу с нулев резултат и се качихме горе. След десетминутно ровичкане най-сетне открихме нещо. Роли го измъкна измежду пръчките на леглото и дюшека. Беше плоско вързопче, увито в бяла платнена кърпа, Котън пусна дюшека, който бе държал, за да може заместник-шерифът да види под него, и се надвеси заедно с всички останали над вързопа. Върнън го размота върху леглото. Вътре имаше кутийка с фиби, поръбена с дантела бяла носна кърпичка, сребърна четка за коса, сребърен гребен с инициалите Г. Д. Л. и чифт черни ръкавици от фина кожа – малки, дамски. От всички най-изненадан бях аз.

– Г. Д. Л. – казах, колкото да не мълча. – Може да значи Габриел, не знам си какво, Легет – моминското име на мисис Колинсън.

– Вие сте свършено прав! – тържествуващо изрече Котън.

– Имате ли разрешение за обиск? – попита откъм вратата плътен глас. – И какво, по дяволите, правите тук, ако нямате? Това е кражба с взлом и много добре го знаете!

На прага стоеше Харви Уидън. Снажното му тяло, облечено в жълта мушама, изпълваше цялата рамка. Грубото едро лице беше мрачно, гневно.

– Уидън, аз... – започна Върнън.

– Той е! – изкрещя началникът на полицията и измъкна пистолет изпод палтото си. Бутнах ръката му в момента, в който стреля по засталия на прага мъж. Куршумът се заби в стената.

Лието на Уидън придоби по-скоро учудено, отколкото сърдито изражение. Той отскочи назад и хукна надолу по стълбите. Котън, политнал на пода от моето бутване, се изправи, изруга ме и се втурна след него. Върнън, Фийни и Роли стояха и зяпаха подире им.

– Тези спортни занимания са много здравословна, обаче нищо не разбирам – обадих се аз. – Какво става? – Никой не ми отговори. – Гребенът и четката бяха на тоалетната масичка на мисис Колинсън, когато претърсихме къщата, нали Роли? – Заместник-шерифът кимна неуверено, загледан все така към вратата. Оттам вече не долиташе никакъв звук. – Котън има ли някакви специални основания да скрои такъв номер на Уидън?

– Не са добри приятели – рече шерифът. (Вече бях забелязал това.) – Ти какво мислиш, Върн?

Окръжният прокурор отмести от вратата втрещения си взор, уви обратно всичко в бялата кърпа и пхна вързопчето в джоба си.

– Хайде! – рече рязко и тръгна надолу.

Входната врата зееше отворена. От Котън и Уидън ни следа – нито чухме, нито видяхме нещо. Пред портата един Форд – на Уидън – попи-ваше дъжда. Качихме се вътре. Върнън седна зад кормилото и подкара към къщата в скалистото залнвче. Чукахме на вратата, докато ни отвори някакъв старец по сиво белъо, оставен от шерифа за пазач. Той ни каза, че Котън се отбил там в осем часа вечерта. Просто така, казал, отново да огледа всичко. Той, пазачът, не виждал защо трябва да държи началника на полицията под око и затова не му досаждал, а го оставил да прави, каквото си иска. Доколкото му било известно, Котън не взел нищо от вещите на Колинсънови, макар че би могъл, разбира се.

Върнън и Фийни нахокаха хубавичко стареца, след което се върнахме в Кесада. Роли седеше до мен на задната седалка.

– Какъв е този Уидън? – попитах го аз. – Защо му е потрябвало на Котън да го вкарва в беля?

– Ами, първо, Харви не се ползува с добро име – беше замесен в контрабандата с ром, която се ширеше по тези места, и от време на време си навличаше неприятности е полицията.

– Аха. И второ?

Заместник-шерифът се навъси, взе да се колебае и да си търси думите. Преди да ги е намерил обаче, спряхме пред обвита в асма къща на един тъмен уличен ъгъл. Прокурорът ни поведе към вратата и натисна звънеца. След малко някъде отгоре се чу женски глас:

– Кой е?

Трябваше да отстъпим назад, за да я видим – мисис Котън се подаваше от един прозорец на втория етаж.

– Дик върна ли се? – попита Върнън.

– Не, мистър Върнън, не се е прибрал. Започвам да се тревожа. Почакайте, ей сега ще слеза.

– Моля ви, не се притеснявайте – спря я той, – Няма да го чакаме. Ще се видим сутринта.

– Не, почакайте – настоя тя и изчезна от прозореца. Миг по-късно отвори вратата. Сините ѝ очи бяха потъмнели от възбуда. Беше по розов хавлиен халат.

– Не трябваше да си правите труда – каза прокурорът. – Нищо особено не се е случило. Просто се разгубихме с него преди малко и искахме да разберем дали се е прибрал. Нищо му няма.

– Беше ли... – Ръцете ѝ нервно мачкаха хавлиения плат над слабите ѝ гърди. – Беше ли подгонил... Харви... Харви Уидън?

– Да – отвърна Върнън, без да я погледне и без да оголи зъби. Фийни и Роли имаха не по-малко притеснен вид.

Лицето на мисис Котън порозовя. Долната ѝ устна затрепера, думите ѝ се сливаха нечленоразделно:

– Не му вярвайте, мистър Върнън. Не вярвайте на нито една негова дума. Харви няма нищо общо с онези Колинсънови – нито с мъжа, нито с жената. Не слушайте Дик. Казвам ви истината.

Върнън си гледаше краката и мълчеше. Роли и Фийни зяпаха напрегнато през отворената врата – бяхме влезли в антрето – към дъжда. Стори ми се, че никой няма намерение да проговори.

– Така ли? – попитах аз, като вложих в гласа си повече съмнение, отколкото изпитвах.

– Да, няма нищо общо! – извика тя и се обърна към мен. – Защото е невъзможно! Не е възможно да е замесен!

Розовината бе изчезнала от лицето ѝ и сега то беше бледо, отчаяно.

– Той... беше тук през онази нощ... цялата нощ... от преди седем, докато съмна.

– А съпругът ви къде беше?

– В града, при майка си.

– Какъв е адресът ѝ?

Тя ми го каза – на Ноу Стрийт.

– А някой дали...

– О, я престанете! – възмути се шерифът, все така втрещен в дъжда. – Не ви ли стига?

Мисис Котън се извърна от мт?н [???] и пак насочи вниманието си към прокурора:

– Само не ме обаждайте, моля ви, мистър Върнън! Ако това се разчуе, не знам какво ще правя! Обаче трябваше да ви го кажа. Не можех да го оставя да хвърли вината върху Харви. Моля ви, нали няма да кажете на никого?

Окръжният прокурор се закле, че при никакви обстоятелства нито той, нито кой да е от нас ще издума думичка по този въпрос, а шерифът и неговият заместник – с морави лица – закимаха енергично. Но щом влязохме отново във форда, далеч от нея, те забравиха смущението си и отново станаха ловци на хора. Само за десет минути успяха да постановят, че Котън, вместо да отиде в петък вечерта при майка си в Сан Франциско, е останал в Кесада, убил Колинсън, след това заминал за града, обадил се на Фицтивън, пуснал писмото и се върнал в Кесада тъкмо навреме, за да отвлече мисис Колинсън, като всъщност целта му е

била да скрои номера така, че вината да падне върху Уидън, на когото отдавна имал зъб, защото подозирал онова, което всички останали знаели – че е любовник на жена му.

Шерифът – същият, чието кавалерско чувство ми попречи да разпитам както трябва жената само преди минути – сега се държеше за корема от смях.

– А, не, ще умра! – давеше се той. – Представяте ли си – хукнал да фалшифицира улики срещу Харв, а Харв в това време си осигурява алиби в собственото му легло! Представям си физиономията на Дик, като му го кажем! Дайте да го намерим още тази вечер!

– По-добре да изчакаме – посъветвах ги аз. – Няма да ни навреди, ако направим една проверка за пътуването му до Сан Франциско и тогава да се нахвърлим отгоре му. Засега единственото, което имаме срещу него, е опитът му да стовари вината върху Уидън. Ако наистина той е убиецът и похитителят, излиза, че е извършил прекалено много излишни глупости.

Фийни ме изгледа намръщено и се впусна да защитава тяхната версия.

– Може да се е интересувал единствено от това – да стовари вината върху Харв.

– Може – съгласих се, – но все пак няма да е зле, ако го оставим известно време на мира, за да видим какво ще направи.

Фийни беше против. Искаше му се веднага да спипа началника на полицията, но Върнън ме подкрепи, макар и неохотно. Оставихме Роли пред дома му и се върнахме в хотела. Горе в стаята си поръчах разговор с агенцията в Сан Франциско. Докато чаках да ме свържат, на вратата се почука. Отворих и в стаята нахълта Джек Сантос по пижама, хавлиен халат и чехли.

– Добре ли се повозихте? – прозя се той.

– Чудничко.

– Нещо ново?

– Не е за публикуване, обаче – между нас да си остане – началникът на полицията се опитва да стовари всичко върху плещите на любовника на жена си – с изфабрикувани лично от него улики. Другите големи началници са на мнение, че Котън сам е свършил работата.

– Е, това вече ще им осигури на всички първите страници на вестниците. – Сантос седна на ръба на леглото и запали цигара. – А ти да си чул, че Фийни е бил съперник на Котън за ръката на настоящата мисис Котън – телеграфистката, – която накрая предпочела полицейския

началник? Истински триумф на трапчинките над мустаците.

– Не, не съм чул – признах си аз. – И какво от това?

– Откъде да знам? Просто слухът стигна до ушите ми. Каза ми го един собственик на гараж.

– Кога е било това?

– Кога са си съперничели ли? Преди по-малко от две години.

Свързаха ме със Сан Франциско и казах на Фийлд – нощния дежурен в агенцията – да изпрати някой да провери достоверността на гостуването на Котън на Ноу Стрийт. Докато разговарях, Сантос се прозя и си тръгна. Щом свърших, и аз си легнах.

17. НЯКЪДЕ ПОД ДЪЛ ПОИНТ

На другата сутрин телефонът ме събуди малко преди десет. Обаждаше се Мики Линан от Сан Франциско да ми каже, че Котън бил пристигнал у майка си в събота между седем и седем и половина часа сутринта. Спал пет-шест часа, като казал, че предишната нощ дебнал крадец и не бил мигнал. Тръгнал си в шест вечерта.

Когато слязох във фоайето, началникът на полицията тъкмо влизаше в хотела. Беше със зачервени очи, уморен, но все така непоколебим.

– Хванахте ли Уидън? – попитах го аз.

– Не, да му се не види, но ще го пипна. Радвам се, че ми бутнахте ръката, макар че това му помогна да се изплъзне. Аз... е, понякога човек се оставя ентузиазмът му да надделее над разума.

– Тъхъ. На връщане се отбихме у вас – да видим как сте се справили.

– Още не съм се прибирал. Цяла нощ го гоних. Къде са Върн и Фийни?

– Още хъркат. На ваше място и аз бих подремнал – посъветвах го. – Ако нещо се случи, веднага ще ви се обадим.

И той си тръгна. Влязох в залата за закуски. Почти се бях нахранил, когато се появи и Върнън. Получил телеграми от полицейското управление на Сан Франциско и от шерифа на Рос, които потвърждаваха алибитата на Фицтивън.

– Аз пък получих сведението за Котън – рекох. – Пристигнал при майка си в седем или малко след седем в събота сутринта и си тръгнал вечерта в шест.

– В седем или малко след това? – повтори прокурорът. Това не му хареса. Ако полицейският началник е бил в Сан Франциско по това

време, той не би могъл да отвлече момичето. – Сигурен ли сте?

– Не, но засега толкова можаме. Ей го и Фицтивън. – Като погледнах през вратата на залата, зърнах мършава гръб на писателя пред регистрацията на хотела. – Извинете ме за малко.

Отидох да го доведа и го представих на Върнън, Прокурорът стана и се ръкува с него, но беше тъй погълнат от мисълта за Котън, че нищо друго не бе в състояние да го интересува. Фицтивън каза, че бил закусил, преди да тръгне, и си поръча кафе. Точно тогава ме повикаха на телефона. Беше гласът на Котън, но почти неузнаваем от силно вълнение:

– За бога, вземете Върнън и Фийни и веднага пристигайте!

– Какво има?

– Бързайте! Нещо страшно се случи! Бързайте! – изкрещя той и затвори.

Върнах се при масата и предадох разговора на Върнън. Той скочи и обърна кафето на Фицтивън. Фицтивън също стана, като се двоумеше и ме гледаше въпросително.

– Хайде, ела и ти – поканих го аз. – Може да е нещо, което ще ти допадне.

Колата на писателя беше спряна пред хотела. Къщата на полицейския началник бе само на седем преки разстояние. Входната врата зееше отворена. Върнън почука по рамката, преди да влезе, но не изчакахме да ни се обадят. Котън ни пресрещна в коридора. Лицето му беше тебеширенобяло, очите – широко отворени и налети с кръв. Опита се да каже нещо, но зъбите му бяха стиснати и през тях не излизаше нито дума. Махна към вратата зад гърба си с юмрук, в който стискаше късче кафява амбалажна хартия. През процепа зърнахме мисис Котън. Лежеше върху покрития със син килим под, облечена в светлосиня рокля. Цялата й шия беше в тъмни следи от пръсти, но устните и езикът й – изплезен, подут – бяха още по-тъмни. Очите й бяха широко отворени, изцъклени, обърнати с бялото нагоре, мъртви. Когато докоснах ръката й, тя бе още топла.

Котън, който ни беше последвал вътре в стаята, ни подаде парчето кафява хартия. То бе откъснато накриво, изписано от двете страни с молив – по-скоро надраскано набързо, нервно и неравно. За разлика от посланието до Фицтивън, моливът беше по-мек, а хартията – по-тъмна. Аз бях най-близо до Котън, затова я взех от него и бързо прочетох написаното, като пропусках излишното:

„Уидън дойде снощи... каза, че мъжът ми е по следите му... да му лепне историята с Колинсън... Скрих го на тавана... каза, че единственият начин да се спаси е, като кажа, че е бил тук в петък през нощта... иначе щели да го обесят... Когато мистър Върнън дойде, Харв заплаши, че ще ме убие, ако не... затова го казах... Но не беше тук през онази нощ... Тогава не знаех, че е извършил... по-късно ми каза... В четвъртък през нощта се опитал да я отвлече... мъжът ѝ за малко да го хване... дойде при мен в пощата, след като Колинсън изпрати телеграмата, и я видя... Тръгнал след него и го убил... Заминал за Сан Франциско, след като пил много уиски... решил въпреки всичко да я отвлече... обадил се на някакъв човек, който я познавал, за да разбере от кого би могъл да измъкне пари... прекалено пиан, за да говори ясно... написал писмо и се върна... срещнал я по пътя... отвел я в старото скривалище на контрабандистите някъде под Дъл Поинт... ходи дотам с лодка... боя се, че ще ме убие... заключи ме на тавана... пиша, докато той слезе за храна... убиец... няма да му помагам... Дейзи Котън“.

Докато четях, пристигнаха шерифът и Роли. Лицето на Фийни беше бяло и изопнато като на Котън. Върнън оголи зъби и изръмжа на началника на полицията:

– Ти си го написал!

Фийни грабна хартията от ръцете ми, хвърли един поглед, поклати глава и рече прегракнало:

– Не, почеркът си е нейният.

– Кълна се пред бога, не съм аз – пелтечеше Котън. – Онези неща наистина ги бях сложил под дюшека, признавам, но това е всичко. Дойдох си вкъщи и я намерих така. Кълна се в бога!

– А къде беше в петък през нощта? – попита Върнън.

– Тук, наблюдавах къщата отвън. Мислех си... мислех си, че той може да... но не дойде. Чаках, докато се съмна, и тогава чак заминах за града. Не съм...

Викът на шерифа заглуши останалите думи. Той размахваше писмото на мъртвата жена.

– Някъде под Дъл Поинт! – крещеше той с цяло гърло. – Какво чакаме?

И се втурна във вън от къщата, следван от всички нас. Котън и Роли тръгнаха към брега на морето с колата на заместник-шерифа. Върнън,

шерифът, Фицтивън и аз – с колата на писателя. Шерифът плака през целия кратък път, сълзите му отскачаха от автоматичния пистолет върху скута му. Стигнахме брега и се прехвърлихме от колите в една бяло-зелена моторна лодка, карана от червенобузест русоляв хлапак на име Тим. Тим ни каза, че не знаел за никакво скривалище на контрабандисти под Дъл Поинт, но ако имало такова, той щял да го намери. Лодката разви изумителна скорост във вештите му ръце, но за Фийни и Котън не беше достатъчна. Те стояха заедно на носа с пистолети в ръце и ту протягаха до скъсване вратове напред, ту се обръщаха назад и крещяха: „Побързо!“ След половин час заобиколихме някакъв тъп нос, който спътниците ми нарекоха Дъл Поинт, Тим намали скоростта и приближи моторницата до скалите, стърчащи остри и високи край брега. Целите бяхме зрение – зрение, което скоро се притъпи от виждане срещу обедното слънце, но ние продължихме да напъваме очи. На два пъти видяхме процепи в скалите, извисяващи се като стена нагоре, и изпълнени с надежда, се запътвахме натам, но те се оказваха задънени, неводещи до никакви скривалища. Третият процеп ни се видя още по-малко обещаващ от пръв поглед, но тъй като Дъл Поинт започна да остава далеч зад нас, не можехме да си позволим да го подминем. Плъзнахме се вътре, навлязохме достатъчно, за да се убедим, че е още една глуха линия, отказахме се и наредихме на Тим да се връща. Преди обаче русолявото момче да успее да обърне лодката, тя измина още метър-два и Котън, надвесен над носа, изрева:

– Ето го!

Сочеше с пистолета си към едната страна на процепа. Тим остави моторницата да се носи свободно още половин-един метър. Изпънахме вратове и видяхме, че онова, което бяхме взели за брегова линия, бе всъщност висока, плоска, назъбена скала, а между нея и отсамната кана-ра имаше около шест метра вода.

– Вкарай я вътре! – нареди шерифът.

Тим загледа намръщено водата, поколеба се и каза:

– Няма как да влезе.

Лодката подкрепи думите му, като внезапно се разтърси под краката ни и издаде неприятен стържещ звук.

– Дявол да го вземе! – кресна Фийни. – Вкарай я!

Тим погледна обезумялото лице на шерифа и вкара моторницата. Тя отново се разтърси, този път по-силно, и освен стърженето чухме как нещо се раздра, обаче минахме през тесния отвор и заобиколихме назъбената скала. Озовахме се в закътан У-образен пролез, около шест метра

широк при отвора, откъдето влязохме, и дълъг около двайсет и пет метра. Отвсякъде другаде беше недостъпен – и откъм сушата, и откъм морето. Водата, която ни влачеше – и в момента бързаше да ни потопа, – стигаше докъм една трета навътре в пролеза. Останалите две трети бяха покрити с бял пясък, в който бе забила нос малка лодка. Беше празна. Наоколо нямаше жива душа. Не виждахме къде може да се скрие човек, По пясъка личаха отпечатащи от стъпки – големи и малки, – търкаляха се празни консервени кутии, имаше останки от огън.

– На Харв е – кимна Роли към лодката.

Моторницата ни се заби до нея. Скорчихме и зацапахме към брега – първо Котън, след него и ние. Внезапно, буквално изневиделица, от най-отдалечения край на „V“-ТО изскочи Харви Уидън с пушка в ръце. Ярост и изумление се бяха смесили върху грубото му лице, прозвучаха и в гласа му, когато изкрещя:

– Ах ти, подъл, проклет...

Изстрелът заглуши края на репликата. Котън се хвърли на земята. Куршумът мина на сантиметри от него, изсвири между нас двамата с Фицтивън, като закачи периферията на шапката му, и се разплеска в камъните зад гърба ми. Четири пистолета гръмнаха едновременно, някои повече от веднъж. Уидън политна назад, краката му се размахаха във въздуха. Когато отидохме при него, вече беше мъртъв – три куршума в гърдите, един – в главата.

Открихме Габриел Колинсън свита на топка в дъното на една дупка с тясно гърло, образувана в скалната стена – дълга триъгълна пещера, чието отворствие бе скрито от погледите ни от наклона, на който се намираше. Вътре имаше одеяла, разстлани върху купчина сухи водорасли, консерви, фенер и още една пушка. Дребното личице на момичето трескаво пламтеше, гласът му бе прегракнал – беше настинало. Отначало силният уплах ѝ попречи да ни каже нещо свързано и явно не ни позна – нито мен, нито Фицтивън.

Моторницата, с която пристигнахме, вече не влизаше в работа, а на лодката на Уидън не можехме да поверим повече от трима души, за да ги прекара безопасно през приборя. Тим и Роли отплаваха с нея за Кесада, за да докарат някакъв по-голям плавателен съд. Отиването и връщането щеше да им отнеме час и половина. В тяхно отсъствие се захем с момичето – успокоявахме го, уверявахме го, че е сред приятели, че вече няма от какво да се страхува. Уплахът постепенно напусна погледа ѝ, дишането ѝ се успокои, ноктите престанаха да се впиват в дланите ѝ. А след половин час започна дори да отговаря на въпросите ни.

Каза, че за пръв път чувала за опита на Уидън да я отвлече в четвъртък вечерта и за телеграмата на Ерик до мен. Цялата нощ в петък срещу събота не мигнала, чакала го да се върне от разходката, а като съмнало, обезумяла от притеснение, тръгнала да го търси. Намерила го – както аз го бях намерил. Върнала се в къщата и направила опит да се самоубие – да сложи край на проклятието, като се застреля.

– На два пъти опитах – прошепна, – но не можах. Не можах. Оказах се голяма страхливка. Не можех да държа пистолета насочен към себе си. Първия път исках да се прострелям в слепоочието, после в гърдите. Но не ми достигна смелост. Всеки път го отдръпвах малко преди да натисна спусъка. А след втория път няхах сили дори да направя още един опит.

Тогава именно се преоблякла – вечерните ѝ дрехи били кални и изпокъсани, – качила се в колата и потеглила. Не каза къде е отивала. Изглежда, не знаеше. Най-вероятно е карала без цел – просто се е махала от къщата, където проклятието бе настигнало съпруга ѝ. Не била изминала голямо разстояние, когато я пресрещнала кола, карана от мъжа, който я довел тук. Той ѝ препречил пътя и за да не се блъсне в него, улучила дървото. Оттук нататък до момента, в който дошла на себе си в пещерата, нищо не помнеше. Оттогава била все тук. През повечето време стояла сама. Нямала нито сили, нито смелост да избяга с плуване, а друг начин не съществувал. Мъжът не разговарял с нея, не ѝ задавал въпроси, единствените му реплики били „Ето ви храна“ или „Докато донеса вода, ще карате на доматен сок, ако ожаднеете“. Не си спомняше да го е виждала преди. Не знаеше как се казва. Той бил единственият човек, когото била виждала, откакто умрял мъжът ѝ.

– Как те наричаше? – попитах. – Мисис Картър, или мисис Колинсън?

Тя се замисли, свъсила вежди, после поклати глава:

– Май че изобщо не се обръщаше към мен по име. Говореше само в краен случай, пък и не оставаше тук за дълго. Обикновено си стоях сама.

– А сега, последния път, кога дойде?

– Преди да съмне. Събудих се от шума на лодката му.

– Сигурна ли си? Това е много важно, Сигурна ли си, че пристигна, преди да съмне?

– Да.

Бях клекнал пред нея. Котън стоеше от лявата ми страна, до шерифа. Аз вдигнах поглед към него:

– В такъв случай ти си свършил онази работа, Котън. Жена ти беше още топла, когато я видяхме – след единайсет.

Той се опули насреща ми и запелтечи:

– К-какво каза?

Чух как Върнън, застанал от другата ми страна, щракна със зъби.

– Жена ти се е страхувала, че Уидън може да я убие, и е написала онова изявление. Но той не я е убил. Бил е тук отпреди да съмне. Ти си намерил писмото и си разбрал от него, че двамата наистина са били твърде близки. Е, какво направи сетне?

– Това е лъжа! – изкрещя той. – Нито дума няма вярна! Беше мъртва, когато я намерих! Никога не съм...

– Ти си я убил – изляя Върнън над главата ми. – Удушил си я, като си разчитал писмото да прехвърли вината върху Уидън.

– Лъжа! – извика отново началникът на полицията и стори грешка – опита се да измъкне пистолета си от кобура. Фийни го фрасна, събори го и му сложи белезниците, преди оня да успее да се изправи.

18. БОМБАТА

– Нищо не разбирам – казах аз. – Всеки път, щом докопаме виновника, се оказва, че не е с всичкия си, и вместо на бесилката, попада в лудницата.

– Типично за теб – заяви Фицстивън. – Сега си объркан, смутен и слисан. Би ли признал обаче, че си си намерил майстора и си попаднал на престъпник, който е по-хитър от теб? Никога! Щом те е надхитрил, значи е идиот или откачен. Разбира се, в отношението ти прозира и известна доза неочаквана скромност.

– Но той наистина трябва да не е с всичкия си! – настоях упорито. – Виж сега: Майен се оженва за...

– Пак ли! – отегчено ме прекъсна писателят, – Пак ли ще ми досаждаш с това изреждане?

– Прекалено си повърхностен – упрекнах го аз. – Не те бива за нашата работа. Убийци не се ловят, като се забавляваш с интересни хрумвания. Трябва да премислиш всички факти, които са налице, да ги въртиш така, пък иначе, докато си паснат.

– Щом са ти такива методите, придържай се към тях, но не виждам защо аз трябва да страдам от това. Снощи поне пет пъти ми изречитира стъпка по стъпка историята Майен–Легет–Колинсън. Откакто

закусихме тази сутрин, все това слушам. Вече ми писна. Някоя човешка тайна не може да бъде толкова досадна, колкото ти изкарваш тази.

– По дяволите! – изругах. – Снощи, след като ти си отиде, аз продължих да си повтарям историята, кажи-речи, до сутринта. И ще предвквам фактите, момчето ми, докато се навържат.

– Предпочитам школата на Ник Картър. А не те ли е сполетяло някакво умозаключение, след като толкова време ги прехвърляш в главата си?

– Да, разполагам с една версия: че Върнън и Фийни грешат, като мислят Котън за съучастник на Уидън в отвличането, играл обаче двойна игра. Според тях замисълът е на Котън, който убеждава Уидън да му свърши черната работа, докато той в качеството си на полицейски началник използвал служебното си положение, за да го прикрива. Колинсън се натъква случайно на замисъла им и затова бива убит. След това Котън принуждава жена си да напише онова писмото наистина е фалшиво, било й е продиктувано, – убива я и ни води при Уидън. Той пръв скочи на сушата, когато стигнахме скривалището – за да успее да пречука Уидън при съпротива, преди да е проговорил.

Фицтивън прекара дългите си пръсти през червеникавата си коса и попита:

– А ревността според теб не е ли достатъчен мотив за Котън?

– Да, но какъв е мотивът на Уидън, за да се остави в ръцете на полицейския началник? И освен това къде е връзката между всичко това и историята с Храма?

– Сигурен ли си, че си прав, като търсиш връзка?

– Да. Бащата, мащехата, лекарят и съпругът на Габриел са избити в продължение на няколко седмици – всичките й близки хора. За мен това е напълно достатъчно като връзка. А ако искаш още, веднага ще ти посоча няколко. Ъптън и Рупърт, явните подстрекатели в първия случай, бяха убити. Холдорн – подстрекателят във втория случай – също. Уидън – в третия – и той. Мисис Легет убива съпруга си. Котън очевидно е убил жена си. И Холдорн щеше да убие своята, ако не му бях попречил. Като дете на Габриел е било внушено да убие майка си. На прислужницата й също е било внушено да убие Рийз, а след това за една бройка да убие и мен. Легет оставя предсмъртно писмо, в което обяснява – не напълно задоволително – всичко. След това го убиват. Същото се случва и с мисис Котън. Дори ако наречеш всички тези двойки от събития съвпадения, пак ще ти останат достатъчно факти, които да те наведат на мисълта за съществуването на някой, който си има любима система и се

придържа към нея.

Фицтивън ме изгледа замислено и се съгласи:

– Може да си прав. Така, както представяш нещата, наистина ми прилича на работа на един човек.

– При това не с всички си.

– Щом толкоз държиш на това... Само че и лудият може да е имал някакъв мотив.

– Че защо?

– Да ти се не види инатът! – рече той с добродушна нетърпеливост.

– Ако не е имал мотив, свързан с Габриел, защо тогава престъпленията му са свързани с нея?

– Нямаме данни, че всички са свързани – знаем само за някои.

Фицтивън се усмихна.

– Ще пукнеш, но по гръб няма да паднеш.

– От друга страна, престъпленията на смахнатия може да са свързани с Габриел, защото и той е свързан с нея.

Сивите му очи придобиха замислено изражение, той сви устни и погледна към вратата, свързваща моята стая с тази на Габриел.

– Добре – върна погледа си върху мен. – Кой е този откачен, дето е близък на момичето?

– Най-смахнатият и най-близък на Габриел човек е самата тя.

Фицтивън стана, прекоси хотелската стая – бях седнал на ръба на леглото – и ми стисна тържествено и възторжено ръката.

– Страшен си! Направо ми взе ума. Случайно да те избива нощем на пот? Я си покажи езика и кажи: „Аа!“

– Ами ако... – започнах аз, но ме прекъсна леко почукване по външната врата.

Отидох и отворих. В коридора стоеше слаб мъж, колкото мен на ръст и години, с измачкан черен костюм. Дишаше тежко през носа си, целия на червени венички, а малките му кафяви очички ме гледаха смутено.

– Нали ме познавате? – попита с извинение в гласа.

– Да, влез. – Аз го представих на Фицтивън: – Това е Том Финк, един от помощниците на Холдорн в „Храма на Светия Граал“.

Финк ми хвърли укорителен поглед, свали измачканата си шапка и прекоси стаята, за да се ръкува с Фицтивън. Сетне се обърна към мен и каза почти шепнешком:

– Дойдох да ви съобща нещо.

– Да?

Той се засуети смутено, взе да върти шапката из ръцете си. Намигнах на Фицтивън и поведох Финк навън към коридора. Щом излязохме, затворих вратата и му рекох:

– Хайде, говори.

Финк облиза устни и ги избърса с опакото на мършавата си ръка. После каза все така полушепнешком:

– Дойдох да ви кажа нещо, което трябва да знаете.

– Е?

– Става дума за този Уидън, дето е бил убит.

– Е?

– Той беше...

Вратата на стаята ми се разтвори с изригване. Подът, стените и таванът се завъртяха под нас, около нас, над нас. Шумът беше прекалено силен, за да се чуе – рев, който се усещаше с тялото. Том Финк бе отнесен далеч от мен, заднишком. Имах достатъчно разум да се хвърля на пода в мига, в който почувствавах, че ще бъда издухан в обратна посока, затова най-лошото, което ми се случи, бе натъртено рамо от удара в стената. Финк бе спрял доста зле от рамката на една врата – ръбът ѝ го улучи по тила. Той политна пак напред, прегъна се одве и падна по лице на пода – неподвижен, с изключение на кръвта, която се стичаше от главата му. Станах и тръгнах към стаята. Фицтивън представляваше обезобразена купчина кърваво месо и дрехи. Леглото ми гореше. По прозореца нямаше и следа от стъкло, нито от мрежа срещу комари. Всичко това се запечатваше машинално в паметта ми, докато залитах към стаята на момичето. Междинната врата бе отворена – вероятно от експлозията. Габриел клечеше върху леглото, с крака върху възглавницата. Нощницата ѝ бе разкъсана на едното рамо. Зеленикавокафявите ѝ очи, святкащи изпод кестенявите къдрици, прикрили челото, бяха като на хванато в капан обезумяло животно. По острата ѝ брадичка блестеше слюнка. Беше сама в стаята.

– Къде е медицинската сестра? – Гласът ми бе сподавен. Габриел не отговори. Очите ѝ, фокусирани върху мен, запазиха налудничавия си ужас. – Веднага се завий! – наредих. – Пневмония ли искаш да хванеш? – Тя не помръдна. Заобиколих леглото, повдигнах с една ръка завивката, а с другата посегнах да я сложа да легне. – Хайде, пхни се вътре.

Тя издаде странен гърлен звук, отпусна глава и заби острите си зъби в ръката ми. Заболя ме. Сложих я да легне, завих я, върнах се в моята стая и тъкмо изхвърлях горящия дюшек през прозореца, когато започнаха да се стичат хора.

– Повикайте лекар – извиках на първия пристигнал. – И никой да не влиза!

Мики Линан си проби път през тълпата, изпълваща коридора, когато се бях отървал вече от дюшека. Той примигна към останките на Фицтивън, после към мен и попита:

– Какво става, по дяволите?

Ъгълчетата на голямата му отпусната уста висяха надолу като усмивка, само че наопаки. Облизах изгорените си пръсти и попитах ехидно:

– На какво, по дяволите, ти прилича?

– На още неприятности, какво друго. – Усмивката се обърна в правилна посока. – Естествено – нали ти си тук.

Влезе и Бен Роли.

– Ц-ц-ц – рече, като се оглеждаше наоколо. – Какво е това според теб?

– Ръчна граната.

– Ц-ц-ц.

Пристигна доктор Джордж и клекна пред разнебитения Фицтивън. Той се грижеше за Габриел, откак я бяхме върнали предния ден от пещерата. Беше нисък, набит мъж на средна възраст, целият обрасъл с черни косми, с изключение на устните, бузите, брадичката и чупката на носа. Косматите му ръце заопипваха Фицтивън.

– Разкажи ми за Финк. Какво прави? – попитах Мики.

– Почти нищо. Тръгнах по петите му вчера по обяд, когато го пунаха. От пандиза се запъти право към един хотел на Кърни Стрийт и си нае стая. Повечето време прекара в Градската библиотека – изчете в старите вестници всичко, станало с момичето от началото досега. След това яде и се върна в хотела. Може да ми се е изплъзнал през задната врата. Ако не го е сторил, значи цялата нощ е прекарал в леглото си. Някъде в полунощ се изметох, за да мога да застъпя отново в шест сутринта. Той се появи в седем и нещо, закуси, взе влака за Постън, прехвърли се на рейса за насам, дойде право в хотела и пита за теб. Това е всичко.

– Бре, да пукна! – възкликна коленичилият лекар. – Този е още жив!

Не му повярвах. Дясната ръка на Фицтивън липсваше, както и по-голямата част от десния му крак. Тялото му бе така изкорубено, че не можеше да се види какво е останало, но половината от лицето му не съществуваше.

– В коридора има още един – рекох. – Със смазана глава.

– А, на она му няма нищо – промърмори доктор Джордж, без да вдигне глава, – но тоя... да пукна на място!

Той се изправи на крака и започна да дава нареждания. Беше възбуден. Отвън влязоха двама души – мисис Хърман, сестрата, която се грижеше за Габриел, и някакъв мъж с одеяло – и отнесоха Фицтивън.

– Онзи в коридора Финк ли е? – попита Роли.

– Да – отвърнах и им предадох какво ми беше казал. – Не успя да си довърши приказката – добавих. – Експлозията му попречи.

– Да не би бомбата да е била предназначена за него – да му попречи да довърши?

– Никой не го проследи от града дотук – възрази Мики. – Освен мен.

– Възможно е – казах. – Иди по-добре да видиш какво става с него, Мик. – Мики излезе. – Прозорецът беше затворен – обърнах се към Роли. – Преди експлозията не чух шум от удар по стъклото, а вътре в стаята няма натрошени стъкла. Имайше и мрежа срещу комари, така че със сигурност можем да кажем – гранатата не е била метната през прозореца.

Роли кимна разсеяно, загледан в междинната врата.

– Ние с Финк разговаряхме в коридора – продължих аз. – Оттук се втурнах направо в нейната стая. Изключено е някой да е излязъл оттам след експлозията, без да го видя или чуя. Не измина и секунда от момента, в който изгубих от поглед тази врата, и нахълтването ми тук. Мрежата на нейния прозорец е непокътната.

– Мисис Хърман не беше ли при нея?

– Трябваше да е вътре, но я нямаше. После ще разберем защо. Излишно е да допускаме, че мисис Колинсън е метнала гранатата. Откак я докарахме вчера от Дъл Поинт, е все на легло. Няма начин да е накарала някого да постави предварително бомба, защото откъде ще знае, че ще бъде в тази стая? И никой не е влизал освен теб, Фийни, Върнън, лекаря, сестрата и мен.

– Не казвам, че е замесена в тази история – промърмори заместник-шерифът. – Тя самата какво разправя?

– Засега нищо. Дай да опитаме, макар да се съмнявам, че ще измъкнем нещо.

Излязох прав. Габриел лежеше в леглото, завила се плътно до брадичката, сякаш при най-малка опасност щеше да се покрие цялата, и само поклати глава. На всеки въпрос отговаряше с „не“, независимо дали „не“ – то пасваше на въпроса. Влезе сестрата – едра, гърдеста,

червенокоса жена на четирийсет и няколко години. Лицето ѝ изглеждаше честно, защото беше добродушно, покрито с лунички и синеоко. Закле се върху Библията, че била извън стаята за по-малко от пет минути, колкото да слезе до долу за листове за писане, тъй като имала намерение да пише на племенника си във Вальехо, докато пациентката ѝ спи. И че това било единственото ѝ излизане от стаята за целия ден. Каза, че в коридора не срещнала никого.

– Отключена ли оставихте вратата? – попитах.

– Да, за да не я събудя, като се върна.

– Къде са листовете за писане?

– Така и не ги взех. Чух експлозията и хукнах обратно нагоре. – Страх изпълни лицето ѝ и луничките се превърнаха в мъртвешки петна. – Да не би да си мислите...

– По-добре се погрижете за мисис Колинсън – рязко ѝ наредих аз.

19. ДЕГЕНЕРАТКАТА

Двамата с Роли се върнахме в моята стая и затворихме междинната врата.

– Ц-ц-ц. Никога не бих допуснал, че мисис Хърман ще...

– Напразно – изръмжах аз. – Нали ти я препоръча. Що за човек е?

– Тя е жената на Тод Хърман, собственика на гаража. Преди да се омъжи за Тод, беше медицинска сестра. Мислех, че става за тази работа.

– Има ли племенник във Вальехо?

– Ъхъ, малкият Шулц, дето работи на Кобилешкня остров. Как според теб се е забъркала в тази?...

– По-вероятно е да няма нищо общо – иначе щеше да представи хартията за писане. Постави някой да пази тук, докато повикаме от Сан Франциско специалист по експлозивите.

Заместник-шерифът извика някакъв мъж от коридора и ние го оставихме да си придава важност в стаята. Намерихме Мики Линан долу във фойето.

– На Финк му е спукан черепът. На път е за Окръжната болница заедно с другата развалина.

– Фицстивън умря ли?

– Не, и докторът е на мнение, че ако го закарат някъде, където имат нужната апаратура, ще успеят да го спасят. Един господ знае защо – като му гледам състоянието... Те, лекарите, обаче най-много се радват

тъкмо на такива като него.

– Арония Холдорн беше ли освободена заедно с Финк? – попитах.

– Да. Ал Мейсън я държи под око.

– Обади се на Стария и виж дали Ал е докладвал нещо. Разкажи му какво стана тук и питай дали са открили Андрюс.

– Андрюс ли? – попита Роли, когато Мики се запъти към телефона.
– Какво му има?

– Не знам дали му има нещо. Просто не можем да го намерим, за да му кажем, че мисис Колинсън е освободена. Не са го виждали в кантората му от вчера сутринта и никой не знае къде е.

– Ц-ц-ц. А за какво ви е притрябвал толкоз?

– Нямам намерение да ѝ бера грижата до края на живота си. Делата ѝ са в негови ръце, той отговаря за нея, така че искам да му я предам.

Роли кимна разсеяно. Излязохме навън и заразпитвахме – къде, когато видехме – за всичко, което ни хрумнеше. Никой от отговорите не ни даде нещо ново, само потвърди убеждението ни, че бомбата не е била хвърлена през прозореца. Говорихме с шестима, които са били пред хотела точно преди и по време на експлозията, и никой от тях не бе видял нещо, което да може по някакъв начин да се изтълкува като мятане на граната. Мики се върна от телефонната будка с информацията, че след освобождаването си от затвора Арония Холдорн отишла право в дома на някакво семейство на име Джефри в Сан Матео и не е мърдала оттам, а Дик Фоули, който бил по следите на Андрюс, хранил надежди да го открие в Саусалито.

Окръжният прокурор Върнън и шерифът Фийни, следвани плътно от глутницата репортери и фотографи, пристигнаха от окръжния център. Двамата доста дълго се правиха на детективи, но това не ги докара доникъде освен до първите страници на всички вестници, излизаци в Сан Франциско и Лос Анджелис: мястото, което най-много им допаднаше. Накараха да преместят Габриел Колинсън в друга хотелска стая и закотвих Мики Линан в съседната, с отключена междинна врата. Габриел се разприказва най-сетне – пред Върнън, Фийни, Роли и мен. Но онова, което имаше да ни каже, с нищо не ни помогна. Спяла, но я събудил страшен трясък и нещо разтърсило силно леглото ѝ. След което съм влязъл аз. Друго не знаеше. Късно следобед пристигна Мак Кракън – специалист по експлозивите от полицейското управление на Сан Франциско. След като разгледа различните парчета, които можа да събере, той произнесе предварителната си присъда – че бомбата била малка, алуминиева, заредена с долнокачествен нитроглицерин и взривена от грубо

самоделно устройство.

– Професионална ли е работата или любителска? – попитах аз.

МакКракън изплю няколко влакънца тютюн – той беше от онези, дето си дъвчат цигарите – и отговори:

– Ако питате мен, човекът си е разбирал от занаята, но е работил с подръчни материали. Ще ви дам по-подробни сведения, след като обработя този боклук в лабораторията.

– Часовников механизъм имало ли е?

– Не виждам следи от такъв.

Доктор Джордж се върна от окръжния център с новината, че остатъкът от Фицтивън още дишал. Той беше силно възбуден. Трябваше да му крещя, за да чуе какво го питам относно Финк и Габриел. Чак тогава ми каза, че животът на Финк бил във от опасност, а наистинката на момичето била излекувана дотолкова, че можело да става от леглото, стига да пожелаело. Попитах как е с нервите, но той толкова бързаше да се върне при Фицтивън, че не бе в състояние да ми отдели повече внимание.

– Хм, да... разбира се – промърмори, докато се промъкваше странично покрай мен, по посока на колата си. – Тишина, спокойствие, никакви тревоги.

И изчезна.

Вечерях с Върнън и Фийни в ресторанта на хотела. Те смятаха, че не съм им разказал всичко, свързано с бомбата, и ме подложиха на кръстосан разпит, макар да не се осмелиха да ме обвинят право в очите, че крия нещо от тях. След вечеря се качих в новата си стая. Мики се беше проснал в леглото и четеше вестник.

– Иди да хапнеш – казах му аз. – Как е нашето бебе?

– Станала е. Как ти се струва – не й ли хлопа дъската?

– Защо? Какво прави?

– Нищо. Само се питам.

– Така е на празен стомах. По-добре иди се нахрани.

– Слушам, мистър „Континентал“ – рече той и излезе.

В съседната стая беше тихо. Ослушах се пред вратата, сетне почуках.

– Влез – каза гласът на мисис Хърман.

Бе седнала до леглото и бродираше крещящи пеперуди върху парче жълтеникав плат, опънато на гергеф. Габриел Колинсън беше в люлеещия се стол в противоположния край на стаята и гледаше намръщено стиснатите в скута си ръце – стиснати така, че кокалчетата бяха

побелели, а пръстите – разперени. Беше с вълнения костюм, по който бе отвлечена. Той бе все така измачкан, но изчеткан и изчистен от калта. Не вдигна поглед към мен. Затова пък сестрата ме погледна и сбърчи лунички, за да ми се усмихне смутено.

– Добър вечер – поздравих аз, като се опитвах да въздействам жинерададно с появата си. – Скоро, изглежда, няма да имаме болни.

Това не предизвика никаква реакция у Габриел и прекалено силна у сестрата.

– Да, наистина, колко сте прав – възкликна тя с прекомерен ентузиазъм. – Вече не бих нарекла мисис Колинсън болна – тя става и се движи. И да ви кажа правичката, почти съжалявам за това – хи-хи-хи, – защото, уверявам ви, че не съм имала такава приятна пациентка, във всяко едно отношение. Навремето, като работех в болницата, точно това си казвахме с момичетата – колкото по-мил е пациентът, толкова по-малко време остава при пас, а пък неприятните живеят... искам да кажа, остават цяла вечност, че и отгоре. Поне така му се струва на човек. Спомням си веднъж... – Аз й смигнах и кимнах към вратата. Останалите думи умряха в отворената й уста. Лицето й пламна, сетне преbledня. Захвърли бродерията си, стана и занарежда плиткоумно: – Да, да, винаги е така. Е, аз да отида да проверя онези... нали знаете, как се казваха... Нали ще ме извините за няколко минутки?

И бързо излезе, странично, сякаш се страхуваше да не се промъкна зад гърба й и да я ритна отзад.

Щом вратата се затвори, Габриел вдигна очи от ръцете си и рече:

– Оуън е мъртъв.

Не ме попита, а го заяви, но можех да изтъквам думите й само като въпрос.

– Не. – Седнах на мястото на сестрата и извадих цигари. – Жив е.

– А ще оживее ли? – Гласът й още беше дрезгав от простудата.

– Така казват лекарите – преувеличих аз.

– А ще бъде ли?... – Остави въпроса недовършен, но хрипкавият й глас звучеше напълно безпристрастно.

– Доста ще е осакатен.

– Още по-зле – рече тя повече на себе си, отколкото на мен. Аз се усмигнах. Ако бях толкова добър артист, за колкото се имах, то в усмивката ми би трябвало да проличи само добродушно веселие. – Смейте се – много сериозно продължи момичето. – Де да можехте със смях да оправите нещата. Само че няма да стане. То съществува. И винаги ще съществува. – Погледна ръцете си и прошепна: – Проклятие.

Произнесена с какъв да е друг тон, думата би прозвучала мелодраматично, нелепо, театрално. Но тя я отрони някак си машинално, без никакво чувство, като че ли изговарянето ѝ бе станало навик. Представих си я как лежи нощем в мрака и си я повтаря безкрай, шепне я на тялото си, докато се облича, на лицето си, отразено в огледалото, час подир час, ден подир ден. Размърдах се в стола си и изръмжах:

– Я стига! Само защото някаква си злобарка си изкара на теб омразата и яда и надрънка врели-некипели...

– Не, не. Машехата ми просто изрази с думи онова, което отдавна ми беше известно. Не знаех, че съм го получила от рода Дейн, но винаги съм го усещала в кръвта си. И как иначе? Та нали имам всички признаци на израждане. – Тя прекоси стаята, за да застане пред мен, и взе да върти глава наляво и надясно, повдигнала с две ръце къдриците си. – Ето, вижте ушите ми: мекото липсва, а в горната част са заострени. Нормалните хора нямат такива уши. Само животните. – Пак се обърна с лице към мен, вдигнала все така косите си нагоре. – Вижте и челото – вижте колко е малко, каква форма има... също като на животно. Ами зъбите ми? – оголи ги тя: бели, ситни, остри. – А формата на лицето ми? – Пусна косите си и ръцете ѝ се плъзнаха по бузите, за да се сключат пристранно изострената ѝ брадичка.

– Това ли е всичко? – попитах. – А случайно да имаш кози крака? Да допуснем, че всичко това е толкова ненормално, колкото го изкарваш. И какво от това? Машехата ти беше чистокръвен представител на рода Дейн и същинска вещица, обаче къде бяха физическите ѝ признаци на изроденост? Не си ли съгласна, че на външен вид си беше най-нормална и здрава жена?

– Това не е отговор – нетърпеливо поклати Габриел глава. – Може би тя просто е нямала физически признаци. Но затова пък аз ги имам – плюс психическите. – Седна на ръба на леглото до мен, подпря лакти на коленете си и стисна в шепи измъченото си бледо лице. – Никога не съм била в състояние да разсъждавам ясно, като другите хора – дори за най-простите неща. Всичко е объркано в ума ми. За каквото и да се опитам да мисля, винаги ме обвива някаква мъгла, намесват се други мисли и едва успявам да уловя нещо от първоначалната си идея, преди отново да я изгубя. Тогава започвам да се ровя из мъглата, докато открия изгубеното, за да се случи пак същото, и това се повтаря безкрай. Можете да си представите колко е ужасно да живееш по този начин и да знаеш, че винаги ще е така или най-много положението ти да се влоши.

– Не, не мога. Всичко това ми звучи крайно нормално. Никой не

разсъждава ясно, каквото и да си въобразяват хората. Мисленето поначало е мътна история, въпрос на улавяне на мъгляви откъслечни разсъждения, които след това се опитваш да слепиш в едно цяло. Затова именно хората се придържат здраво към своите мнения и убеждения. Защото, като знаеш колко трудно си ги постигнал, и най-малоумната мисъл ти изглежда прелестно бистра, нормална и очевидна. Ако я изпуснеш, ще трябва пак да се гмурнеш в мъглата и калта и да се опиташ да измъкнеш оттам нова.

Тя откри лице и ми се усмихна стеснително.

– Странно, че досега не ми бяхте симпатичен. – Пак стана сериозна. – Обаче...

– Никакво обаче. Достатъчно си голяма вече, за да ти е ясно, че всички хора освен патологично лудите и най-тъпите имат моменти, в които, като се замислят, стигат до заключението, че не са съвсем нормални. Лесно можеш да откриеш в себе си признаци на ненормалност и колкото повече се ровиш в душата си, толкова повече ще изкараш на бял свят. Ничий ум не е в състояние да издържи на щателния преглед, на който сама си се подложила. По цял ден се чудиш как да се изкараш пълно куку! Истинско чудо е, че все още не си откачила.

– Може и да съм.

– Не. Повярвай ми, напълно си нормална. Или ако искаш, не ми вярвай, а помисли. Помисли само какво начало си имала в живота. От най-млада възраст попадаш в лоши ръце. Мащехата ти е истинска вещица и добре се постаравала да те съсипе, докато накрая успява да те убеди, че си омърсена от някакво много специално семейно проклетие. През последните месец-два – откак те познавам – всички злини, които могат да хрумнат на човек, се стовариха на главата ти и твърдата ти вяра в проклетие то те е накарала да се смяташ отговорна за всяка беда. Добре. Какво въздействие има всичко това върху теб? Част от времето беше упоена, друга част – истерична, след смъртта на мъжа си се опита да се самоубиеш, но не беше дотам чалната, та да понесеш мисълта за куршума, който ще разкъса плътта ти. Божичко, сестро! Аз, който съм един платен служител, заинтересован от неприятностите ти само доколкото ми се плаща за това, и аз от време на време имах чувството, че ще превъртя. Нали се опитах да ухапя призрака в Храма? Пък би трябвало да съм достатъчно стар и закоравял по отношение на престъпниците. Тази сутрин, след всичко, което мина през главата ти, някой метна нитроглицеринова бомба, кажи-речи, под леглото ти. А ето те здрава-права, облечена и спореща с мен по въпроса за нормалността си. Ако не си

нормална, то е, защото си по-яка, по-здрава и по-хладнокръвна от най-нормалния. Престани да мъдруваш за Дейновата си кръв, а помисли, че в теб тече и кръвта на Майен. Откъде си наследила според теб издръжливостта си, ако не от него? Та нали тази именно издръжливост го е прекарала през Дяволския остров, Централна Америка и Мексико и го държа на крака до последния момент. Ти приличаш много повече на него, отколкото на единствената представителка на Дейнови, която съм срещал. Външно приличаш на него и ако имаш някакви физически белези на дегенерат, то и те ще са от него.

Това, изглежда, ѝ допадна. Очите и станаха почти щастливи. Но за момента бях изчерпал запаса си от думи и докато търсех нови и пусках тютюнев дим, блясъкът изчезна от погледа ѝ.

– Радвам се... благодаря ви за тези думи, ако наистина сте искрен. – Безнадеждността отново се засели в тона ѝ, ръцете отново скриха лицето ѝ. – Но независимо от всичко тя беше права. Не можете да го отречете. Не може да не се съгласите, че животът ми е прокълнат, както и животът на всеки мой близък.

– Аз съм жив отговор на въпроса – заявих. – Напоследък доста често се навъртам около теб и бая се замесих в работите ти, а все още нищо не ми се е случило – нищо, което да не може да се оправи с един хубав сън.

– Да, ама не е същото – бавно ми възрази тя, намръщила чело. – Нямам лични отношения с вас. Връзката ни е професионална, свързана с работата ви. Разликата е голяма.

– А, не е вярно – засмях се аз. – Вземи например Фицтивън. Вярно, че той познаваше семейството ти, но тук се намираше във връзка с мен, заради мен, и поради тази причина е с една крачка по-отдалечен от теб. Защо тогава не пострадах преди него? Може би бомбата е била предназначена за мен? Твърде е възможно. Но това ни навежда на мисълта за човешка ръка, която се крие зад всичко – ръка, която може и да обърка нещата, а не непогрешимото ти проклятие.

– Не сте прав – прошепна момичето, загледано втренчено в коленете си. – Оуън ме обичаше.

Реших да не се показвам изненадан.

– Ти да не би?...

– Не, моля ви! Моля ви – не ме карайте да говоря за това. Сега не съм в състояние – след всичко, което се случи тази сутрин. – Тя сви рязко рамене и додаде сухо: – Споменахте нещо за непогрешимото проклятие. Не знам дали ме разбирате неправилно, или само се преструвате, за

да ме изкарате глупачка. Аз не вярвам в непогрешимостта на проклятието, не вярвам, че то е дело на господ бож или на дявола. – Беше напълно сериозна, а не говореше, колкото да промени темата. – Не може ли обаче... няма ли хора, които са изцяло – до мозъка на костите си – зловредни и отравящи... събуждащи най-лошото у всеки, който ги наближи? Е, не може ли?...

– Има такива хора – почти се съгласих аз. – Когато пожелаят.

– Не, не става дума дали го желаят, или не. Напротив – когато от сърце и душа не го искат. Така е уверявам ви. Обичах Ерик, защото беше чист и добър. Вие го познавахте. Достатъчно добре го познавахте и знаете какви са хората, за да разберете какво имам предвид. Обичах го такъв и такъв именно го исках. И тогава, щом се оженихме... – Тя потрепера и ми подаде и двете си ръце. Дланите ѝ бяха сухи и горещи, а връхчетата на пръстите ѝ – ледени. Трябваше да ги стисна здраво, за да не се впият ноктите ѝ в месото ми.

– Девствена ли се омъжи за него? – попитах.

– Да, и още съм. Аз...

– Няма какво толкова да се разстройваш по този повод. Страдаш от обичайните глупави предрасъдъци. Освен това вземаш наркотици, нали? – Тя кимна. – Това намалява интереса към секса, така че най-нормалното отношение към него от страна на някой друг започва да ти се струва ненормално. Ерик беше твърде млад, твърде влюбен в теб и вероятно достатъчно неопитен, за да бъде и непохватен. Така че недей да правиш от мухата слон.

– Работата не е само в Ерик – възрази ми тя. – Всички мъже около мен. Не ме мислете за самонадеяна. Знам, че не съм хубава. Но не искам да съм и зловредна. Не искам. Защо мъжете... Защо всички мъже, които съм...

– Да не би мен да имаш предвид?

– Не, знаете, че не говоря за вас. Моля ви, не ми се подигравайте.

– Значи има и изключения. Сещаш ли се за още някои? Мадисън Андрюс например?

– Ако изобщо го познавате или сте чували за него, нямаше да ми задавате този въпрос.

– Така е – съгласих се. – Но няма защо да му приписваш проклятието – в случая става дума по-скоро за втора природа. Много ли беше нахален?

– Бих го нарекла мръсник – тъжно изрече момичето.

– Отдавна ли беше?

– Може би преди година и половина. Нищо не споменах на баща си и на мащехата си. Аз... срамувах се, че мъжете се държат така с мен и че...

– А откъде си толкоз сигурна – изръмжах, – че повечето мъже не се държат така към повечето жени? Кое те кара да си въобразяваш, че си кой знае колко особен случай? Ако ушите ти наистина са толкоз остри, тогава ще чуеш същите оплаквания от хиляди жени из цял Сан Франциско и бога ми, нищо чудно половината от тях да са напълно искрени.

Тя си дръпна ръцете и сковано изправи гръб. Лицето ѝ леко порозовя.

– Ето, че ме накарахте да се почувствувам глупачка.

– Едва ли се чувствуваш по-глупава от мен. Ужким съм детектив, а откак се заех с тази работа, все се въртя в кръг около това твоє проклятие, представям си какво ще му се случи, ако се сблъскам лице в лице с него, но все не го срещам. Но сега вече – край. Можеш ли да издържиш още седмица-две?

– Искате да кажете...

– Искам да ти докажа, че историята с проклятието е празна работа, но затова ще ми трябват дни, може би дори седмица-две. – Тя ме гледаше с ококорени очи, трепереща, искаше да ми повярва, а не смееше. – Решено значи – продължих аз. – А сега какво ще правиш?

– Не... не знам. Мислите ли го всичко това? Че може да има край? Че няма вече... Че ще можете да...

– Да. В състояние ли си да отидеш пак за известно време в къщата в заливчето? Ще ни бъде от полза, пък и там ще си в безопасност. Можем да вземем и мисис Хърман с нас, и още един-двама детективи.

– Ще дойда.

Погледнах часовника си и станах.

– А сега е време за сън. Утре сутрин се местим. Лека нощ.

Тя подъвка долната си устна, понечи да каже нещо, отказа се и накрая изтърси:

– Ще ми трябва морфин за там.

– Разбира се. Каква е дневната ти дажба?

– Пет... десет грана.

– Че то нищо не е – рекох и добавих небрежно: – Приятно ли ти е да го вземаш?

– Боя се, че е твърде късно да мисля дали ми харесва, или не.

– Аз пък се боя, че си чела прекалено много илюстрирани списания. Ако искаш да се откажеш и ако имаме няколко излишни дни, бихме

могли да ги използваме, за да те отбием. Не е кой знае каква работа.

Тя се засмя пресекиливо, устата ѝ странно потръпна.

– Вървете си! – извика. – Не ми давайте повече уверения и обещания, моля ви! За тази вечер ми стигат. Опих се от тях. Вървете си, моля ви.

– Добре. Лека нощ.

– Лека нощ... и благодаря.

Прибрах се в стаята си и затворих вратата. Мики отвиваше капачката на една манерка. Коленете му бяха прашни. Обърна към мен малоумната си усмивка и каза:

– Адски тип си! Какво се опитваш да направиш? Да се задомиш?

– Шшт! Нещо ново?

– Големите пипета се прибраха в окръжния център. Червенокосата сестра се беше надупила пред ключалката, когато се върнах от вечеря. Веднага я разкарах.

– За да заемеш мястото ѝ ли? – кимнах към прашните му колене.

Не е лесно да смутиш Мики.

– А, не. Тя беше пред другата врата, откъм коридора.

20. КЪЩАТА В ЗАЛИВЧЕТО

Изкарах колата на Фицтивън от гаража и късно на другата сутрин откарах Габриел и мисис Хърман в къщата в заливчето. Момичето беше потиснато. Безуспешно се опитваше да се усмихне, когато я заговаряха, но самата тя нямаше какво да каже. Реших, че я гнети завръщането в дома, където бе живяла с Колинсън, но като стигнахме там, влезе вътре без видимо нежелание и идването в къщата като че ли не допринесе за унието ѝ. След като се наобядвахме – мисис Хърман се оказа добра готвачка, – Габриел реши, че н се излиза навън, затова двамата се разходихме до селището на мексиканците, да видим Мери Нунъес. Тя обеща да се върне на работа още на другия ден. Изглежда, обичаше Габриел, но не и мен. Върнахме се покрай брега, като търсехме път между разпръснатите огромни камънаци. Вървахме бавно. Челото на момичето бе навъсено. И двамата мълчахме, докато стигнахме на половин километър разстояние от къщата. Тогава Габриел седна на един кръгъл камък, затоплен от слънцето.

– Спомняте ли си какво ми казахте снощи? – попита, като сливаше думите в бързината да ги изрече наведнъж. Имаше уплашен вид.

– Да.

– Кажете ми го пак – помоли тя и се отмести леко, за да ми направи място до себе си. – Седнете и още веднъж ми повторете всичко.

Така и направих. Обясних ѝ, че е също толкова глупаво да се опитваш да охарактеризираш човека, съдейки по формата на ушите му, колкото и по разположението на звездите, утайката на кафето или дупката в морето; че ако човек вземе да търси в себе си признаци на безумие, той неминуемо ще открие не един, тъй като всеки ум е сложна и объркана работа, с изключение на най-глупавия. Доколкото виждам, казах, тя твърде много прилича на баща си, за да има кой знае колко Дейнова кръв в жилите си или за да бъде повлияна от наличната, дори ако вярва толкова в наследствеността. Няма никакви признаци, добавих, че влиянието ѝ върху околните е много по-лошо от чие да е друго, още повече, че поначало е съмнително дали хората оказват положително влияние на противния пол, а и тя е прекалено млада, неопитна и самовглъбена, за да съди доколко се различава в това отношение от останалите. Обещах в близките дни да ѝ докажа, че съществува много по-осезателно, логично и престъпно обяснение на проблемите ѝ от някакво си проклятие, че няма да ѝ е особено трудно да скъса с морфина, щом като взема относително малки дози, а и темпераментът ѝ е подходящ за лечението. Близко час ѝ втълпявах тези идеи и доста добре се справих. Докато говорех, страхът започна да изчезва от очите ѝ, а към края взе лекичко да се усмихва. Когато млъкнах, тя скочи и се засмя, сплела пръсти.

– Благодаря ви, благодаря ви! Моля ви, направете така, че винаги да ви вярвам! Карайте ме да ви вярвам дори ако... Да, вие сте прав! Искам винаги да ви вярвам! Хайде, елате. Нека още малко се поразходим.

Трябваше почти да тичам подире ѝ до къщата, а тя през цялото време дърдореше. Мики Линан беше отпред на верандата. Спрях да поговорим, а момичето влезе вътре.

– Ц-ц-ц, както би казал мистър Роли – ухили се той и поклати глава. – Ще взема да ѝ разкажа какво се случи на онова момиче в Пойзънвил, дето реши, че може да ти има доверие.

– Носиш ли някакви новини от селото? – попитах аз.

– Андрюс се появи. Бил в къщата на Джефри в Сан Матео, където е отседнала Арония Холдорн. Тя е все още там. Андрюс е бил при нея от вторник следобед до снощи. Ал държи под око къщата и го видял да влиза, но го познал чак когато излязъл. Семейство Джефри не са си у дома – в Сан Диего са. Дик започнал да следи Андрюс. Ал твърди, че Арония не била излизала никъде. Роли ми каза, че Финк е дошъл на себе

си, но нищо не знаел за бомбата. Фицстивън още се крепи.

– Днес следобед ще отскоча да поговоря с Финк. А ти да не мърдаш оттук. И... ах, да, да не забравя. Дръж се почтително с мен в присъствие на мисис Колинсън. Много е важно да продължи да има високо мнение за мен.

– Тогава донеси нещо за пиене – рече Мики. – Не мога да го правя на трезва глава.

Финк седеше в леглото, подпрян на възглавници, и надничаше изпод превръзките. И на мен ми каза, че не знаел нищо за бомбата, а бил дошъл да ми съобщи, че Харви Уидън му бил заварен син – син на изчезналия селски ковач, както бях нарекъл жена му, от неин предишен брак.

– Е, и какво от това? – попитах.

– Какво от това – не знам, просто реших, че ще ви заинтересува.

– Защо?

– Вестниците писаха, че според вас между случилото се тук и в Храма има връзка, а онзи набитият полицаи ми рече, че пак според вас знам много повече, отколкото казвам. И понеже не искам да си имам още неприятности, реших да дойда да ви го кажа, за да не разправяте после, че съм скрил нещо.

– Ами? Тогава я ми кажи какво знаеш за Мадисън Андрюс.

– Виж, за него нищо не знам. Просто не го познавам. Той й е настояник или нещо такова, ако не се лъжа, нали? Четох във вестниците. Обаче не го познавам.

– Да, ама Арония Холдорн го познава.

– Може и така да е, господине, но аз – не! Аз само работех за Холдорнови. За мен това си беше служба и нищо повече.

– А за жена ти?

– Също – работа, и туйто.

– Къде е тя сега?

– Не знам.

– Защо избяга от Храма?

– Вече ви казах – не знам. Не е искала да си навлече неприятности. Аз... Че кой не би избягал, стига да може?

Медицинската сестра, която пърхаше наоколо, взе вече сериозно да ми досажда, така че напуснах болницата и се запътих към кабинета на прокурора в сградата на съда. Върнън бутна настрани куп документи, с жест, който сякаш казваше „писна ми от тази бумацина“, и ми закима енергично, оголил всичките си зъби.

– Радвам се, че дойдохте. Седнете.

– Разговарях с Финк – рекох, след като се настаних в един стол. – Нищо не успях да измъкна от него, но той е нашият човек. Единствено чрез него би могла да проникне бомбата в стаята ми.

Върнън се замисли, после рязко вирна брадичка и попита остро:

– Какъв му е бил мотивът? И после – нали и вие сте били там! Казахте, че докато е бил в стаята, не сте го изпусkali от очи, но нищо не сте видели.

– И какво от това? Спокойно е можел да ме надхитри. Нали е технически специалист по фокусите. Не може да не знае как се прави бомба и как да я сложи някъде, без да бъде забелязан. Това му е работата. Освен това не знаем Фицстивън какво е видял. Научих, че ще прескочи трапа. Така че предлагам да не пускаме дотогава Финк.

Върнън шракна със зъби и рече:

– Добре, ще го задържим.

Отидох в кабинета на шерифа, който беше на същия етаж. Фийни го нямаше, но първият му заместник – мършав, сипаничав мъж на име Суийт – каза, че подразбрал от начина, по който Фийни му говорил за мен, че той – Фийни – би искал да ми бъде оказана всякаква помощ.

– Чудесно – рекох. – Желанието ми за момента е да си набавя едно-две шишета – няма значение дали уиски или джин – което по става за пиене във вашия край.

Суийт се почеса по адамовата ябълка.

– Представа си нямам от тези работи. Може би момчето, дето кара асансьора, ще знае. Предполагам, че джинът е по-безопасен за здравето. Вижте, Дик Котън по пъл ден ни хленчи на главата, че иска да говори с вас. Ще поприказвате ли с него?

– Да, макар че не знам за какво.

– Добре тогава, върнете се след малко.

Излязох и натиснах кончето на асансьора. Момчето – с превит одве гръб поради напредналата възраст и с дълги жълтеникавобели мустаци – беше само в клетката.

– Суийт ми каза, че може би имате представа откъде да си набавя един галон от бялата вода – казах му аз.

– Той е откачил – изсумтя момчето и додаде, понеже си замълчах: – Оттук ли ще си тръгнете?

– Да, след малко.

То затвори вратата. Аз се върнах при Суийт. Той ме поведе по един специален коридор, свързващ съда със сградата на затвора, която беше

отзад. Остави ме насаме с Котън в малка, облицована с котелна стомана килия. Двата дни, прекарани в затвора, не се бяха отразили никак добре на началника на кесадската полиция. Лицето му бе посивяло, целият беше вързоп от нерви, а като говореше, трапчинката на брадичката му сякаш се гърчеше. Нямахме какво да ми каже, освен, че бил невинен. Единственото, което ми дойде наум, беше:

– Възможно е, но сам си го навлече. Всички улики сочат към теб. Не знам дали са достатъчни, за да те осъдят – това зависи от адвоката ти.

– Какво искаше? – попита Суийт, когато се върнах при него.

– Да ми каже, че е невинен.

Той се почеса пак по адамовата ябълка и попита:

– Че това има ли някакво значение за вас?

– Ами да, по цели нощи не мога да заспя. Хайде, ще се видим пак.

Отидох при асансьора. Момчето ми бутна в ръцете увита във вестник бутилка от един галон и рече:

– Десетачка.

Платих му, прибрах шишето в колата на Фицтивън, открих къде е местната поща и поръчах разговор с аптеката на Вик Далас в Сан Франциско.

– Искам – казах на Вик – петдесет и осем грама от онази смеска – каломел-ипекак-атропин-стрихнин. Ще изпратя човек от агенцията да прибере пакетчето още тази вечер или утре сутринта. Разбрахме ли се?

– Щом казваш. Но ако убиеш някого, ще те помоля да не разгласяваш откъде си я набавил.

– Ами да. Ако някой умре, то ще е, защото не съм дипломиран аптекар.

Поръчах втори разговор със Сан Франциско – този път с агенцията – и разговарях със Стария.

– Можеш ли да ми отделиш още един детектив?

– МакМан е свободен или ако предпочиташ, той може да смени Дрейк.

– МакМан ще ми свърши работа. Прати го в аптеката на Далас да вземе нещо за мен. Той знае къде е.

Стария ми съобщи, че няма нови сведения за Арония Холдорн и Мадисън Андрюс.

Върнах се в къщата в заливчето. Имахме компания. Три непознати коли бяха спрели на алеята и пет-шест репортери се въртяха на верандата около Мики. Прехвърлиха въпросите си върху мен.

– Мисис Колинсън е тук, за да си почине – рекох. – Никакви интервюта и снимки. Ще я оставите на мира. Ако има нещо ново, аз лично ще се погрижа то да стигне до вас – до онези, които не я закачат. Единственото, което мога да ви кажа сега, е, че Финк е задържан във връзка с бомбата.

– А за какво е дошъл Андрюс? – попита Джак Сантос.

Не се изненадах – очаквах го да се появи, щом напусне скривалището си.

– Попитайте него – отвърнах. – Той се грижи за работите на мисис Колинсън. Нищо тайнствено няма в идването му тук.

– Вярно ли е, че са в лоши отношения?

– Не.

– Тогава защо не дойде по-рано – вчера или оня ден?

– Питайте него.

– А вярно ли е, че е затънал до сливиците в дългове, или по-скоро е бил – преди да започне да се грижи за наследството, останало от Легет?

– Питайте него.

Сантос разтегна в усмивка тънките си устни.

– Няма нужда – вече питахме кредиторите му. А има ли нещо вярно в слуха, че мисис Колинсън и мъжът ѝ са се скарали, защото тя била в много дружески отношения с Уидън – няколко дена преди да убият Колинсън?

– Нито дума вярна. Много жалко – представям си какво бихте раздухали от една такава работа.

– Може и да пораздухаме нещо – отвърна Сантос. – Вярно ли е, че тя е в лоши отношения със семейството на съпруга си и че старият Хюбърт бил казал, че е готов да похарчи и последния си цент, но тя ще плати, ако е замесена в смъртта на сина му? Виж, това не го знаех.

– Я не дрънкай глупости. Че нали за Хюбърт работим сега, като се грижим за нея – той ни е клиентът.

– А вярно ли е, че мисис Холдорн и Том Финк са били пуснати на свобода, защото заплашили, че ако ги дадат под съд, ще кажат всичко, каквото знаят?

– Ти започна да ме будалкаш, Джак. Андрюс още ли е тук?

– Да.

Влязох вътре и повиках Мики.

– Виждал ли си Дик?

– Мина с колата оттук две-три минути след пристигането на Андрюс.

– Измъкни се, без да те видят, и го намери. Предупреди го да внимава бандата репортери да не го надушат, дори с риск да изгуби за известно време следите на Андрюс. Ако разберат, че го следим, по първите страници ще се развихри невиджана история, а хич не ми се иска.

Мисис Хърман тъкмо слизаше по стълбите. Попитах я къде е Андрюс.

– Горѐ в голямата стая.

Качих се. Габриел, в тъмна копринена рокля с дълбоко деколте, седеше сковано, с изправен гръб, на ръба на кожен люлеещ се стол. Лицето ѝ бе блѐдо, намусено. Беше вперила поглед в опъната между пръстите си носна кърпичка. Вдигна очи към мен и сякаш се зарадва на появата ми. Андрюс стоеше с гръб към камината. Белите му вежди, коса и мустаци стърчаха във всички посоки от ъгловатото му розово лице. Прехвърли намръщената си физиономия от момичето към мен и сякаш не се зарадва на появата ми.

– Здравейте – поздравих аз и се подпрях на ръба на една маса.

– Дойдох, за да отведа мисис Колинсън обратно в Сан Франциско.

Тя не каза нищо.

– В Сан Франциско или в Сан Матео? – попитах аз.

– Какво искате да кажете с това? – Рошавите му бели вежди се спуснаха толкова ниско, че закриха почти изцяло сините му очи.

– Един господ знае. Нищо чудно умът ми да е покварен от въпросите, които ми задаваха отвън вестникарите.

Той почти не трепна. Произнесе бавно, натъртено:

– Мисис Холдорн ме извика, за да се консултира с мен в качеството ми на юрист. Отидох, за да ѝ разясня, че при дадените обстоятелства ще ми бъде съвършено невъзможно да ѝ давам съвети или да бъда неин адвокат.

– Нямам нищо против – рекох. – И не виждам на кого му влиза в работата това, че са ви били нужни трийсет часа, за да ѝ обясните становището си.

– Точно така.

– Но на ваше място бих си мерил приказките пред репортерите, които чакат отвън. Знаете ги що за подозрителен народ са – и то без никаква причина.

Той отново се обърна към Габриел и заговори тихо, но с известна доза нетърпеливост:

– Е, Габриел, ще дойдеш ли с мен?

– Да отида ли? – попита ме тя.

– Само ако много ти се иска.

– Нне... не ми се иска.

– Значи решено – казах.

Андрюс кимна и пристъпи напред, за да се ръкува с нея.

– Съжалявам, скъпа, но трябва да бързам да се прибера обратно в града. На твоето място бих прекарал телефон тук – за да можеш в случай на нужда да се свържеш с мен. – Тон отклони поканата ѝ за вечеря, пожела ми с известна доза любезност „лека нощ“ и излезе. Видях го след малко от прозореца как влиза в колата и почти не обръща внимание на накачулилите го вестникари.

Когато се извърнах от прозореца, Габриел ме гледаше намръщено.

– Какво имате предвид с това Сан Матео? – попита тя.

– Приятелски ли са отношенията му с Арония Холдорн? – попитах и аз на свой ред.

– Представа си нямам. Защо? И защо разговаряхте с него по този начин?

– Причините са детективски. На първо място има слухове, че управляването на твоето наследство му помага самият той да се задържи на повърхността. Може и да не е вярно, но не е излишно да го посплаши човек, та да започне да слага в ред нещата, ако е правил нередни работи. Няма нужда като капак на всичките ти неприятности да останеш и без пари.

– Значи той... – започна момичето.

– Има на разположение една седмица или поне няколко дена, за да оправи всичко. Би трябвало да е достатъчно.

– Но...

Мисис Хърман, която ни повика за вечеря, сложи край на разговора. Габриел почти не яде. Дватамата с нея бяхме единствените, които разговаряха на масата, докато не накарах Мики да ни разкаже за един свой случай в Юрика, където трябвало да се представя за чужденец, изобщо не говорещ английски. Тъй като освен английски той не знаеше никакъв друг език, а населението на Юрика съдържа поне по един екземпляр от всички възможни националности, дошло му твърде нанагорно да се държи така, че никой да не разбере за какъв се представя. Разказът му беше дълъг и много забавен. Може и да не лъжеше – но на него винаги му доставяше голямо удоволствие да се прави на малоумен. След вечеря дватамата с него се поразходихме навън, докато пролетната нощ не потопи околностите в мрак.

– МакМан ще дойде утре сутрин – уведомих го аз. – Дватамата с него

ще вардите. Поделете си работата както намерите за добре, но един трябва да е на пост неотлъчно.

– А ти, разбира се, се нагърбваш с най-трудното – взмути се той. – Какво всъщност правим тук – капан ли устройваме?

– Може би.

– Тъхъ. Може би. Представа си нямаш какво вършиш. Мотаеш се като муха без глава и чакаш талисманът в джоба ти да проработи.

– На глупаците винаги им се струва, че плодът на успешния замисъл е просто късмет. Дик каза ли нещо ново?

– Не. Проследил Андрюс от тях дотук, никъде не се е отбивал.

Входната врата се отвори и върху верандата падна сноп жълта светлина. Габриел, наметнала тъмен шал върху раменете си, се появи в светлината, затвори вратата и слезе на покритата с чакъл пътека.

– Ако искаш, иди да поспиш сега – обърнах се към Мики. – Ще те събудя, като реша да си лягам. Ти ще вардиш после до сутринта.

– Ама и ти си голяма работа – засмя се той в тъмното. – Направо ще ме умориш.

– В колата има един галон джин.

– Ъ?! Защо не каза досега, ами само ми губиш времето с празни приказки.

И тревата на сочната морава заскърца под неговите отдалечаващи се стъпки. Аз пресрещнах момичето.

– Каква чудесна нощ – рече то.

– Да, но няма защо да бродиш сама из тъмното дори ако неприятностите ти са, кажи-речи, свършили.

– Нямах такова намерение – хвана ме Габриел под ръка. – А какво означава „кажи-речи“?

– Означава, че остават още някои дреболии – като например морфинът.

Тя потрепера.

– Имам само за тази нощ. Вие ми обещахте...

– Сутринта ще получа петдесет грама.

Не каза нищо, сякаш чакаше да продължа. Аз обаче замълчах. Пръстите й върху ръкава ми се размърдаха.

– Нали казахте, че няма да е трудно да се излекувам – произнесе почти като въпрос и имах чувството, че очаква да отрече изобщо някога да съм споменавал такова нещо.

– Да, няма да е трудно.

– Казахте, че може би... – Тя не довърши.

– Че ще опитаме, докато сме тук в къщата ли?

– Да.

– А ти искаш ли? Ако не искаш, всичко е безсмислено.

– Дали искаме? – Тя ми препречи пътя, застана с лице към мен. – Че аз ще дам... – Хълцането ѝ сложи край на изречението. След малко гласът ѝ се възвърна – висок, писклив: – Истината ли ми говорихте досега? Кажете! Онова, което ми казахте – снощи и днес следобед, – вярно ли е или само правдоподобно? На вашата искреност ли вярвам, или защото сте се научили – за професионални нужди – да убеждавате хората?

Може да беше луда, но не и глупава. Отговорих ѝ по моя преценка най-доброто за дадения момент:

– Твоята вяра в мен се гради на моята вяра в теб. Ако моята е неоправдана, същото се отнася и за твоята. Затова нека първо аз да ти задам един въпрос: излъга ли ме, когато каза, че не искаш да бъдеш зловредна?

– Истина е, не искам!

– Добре тогава – заявих категорично като че ли това решаваше всичко. – В такъв случай, щом като искаш да се откажеш от този боклук, ще те откажем.

– Колко... колко време ще продължи?

– Да речем, една седмица – най-много. Може би по-малко.

– Наистина ли? Няма да е по-дълго?

– Една седмица е трудното. А след това известно време ще трябва много да внимаваш, докато организъмът ти си възвърне нормалните оброти, но поне вече няма да си морфинистка.

– А ще страдам ли... много?

– Два-три дни ще бъде ужасно, но не колкото ти си мислиш отсега, а волята, наследена от баща ти, ще те накара да понесеш всичко.

– Ами, ако – започна тя бавно – разбере някъде по средата, че повече не мога, ще...

– А, не! Изключено! – отрязах я аз жизнерадостно. – Започнеш ли веднъж, ще караш докрай.

Габриел отново потрепера.

– Кога ще започнем?

– Вдругиден. Утре си вземи обичайната доза, но не се запасявай и от нищо не се бой. За мен ще бъде още по-трудно – ще трябва да те понасям.

– Нали ще разберете... ще се отнесете снизходително... ако не се държа добре, докато провеждам лечението... Дори и да съм много

лоша?

– Не знам. – Не исках да я насърчавам да прави с мен каквото ѝ скимне. – Не е истински добър онзи човек, когото и най-дребните неприятности могат да превърнат в лош.

– Да, ама... – Тя млъкна, сбърчи челцето си и каза: – Не може ли да отпратим мисис Хърман? Не ми се иска... Не искам да ме гледа такава.

– Още утре сутринта ще се отърва от нея.

– И ако... нали няма да пускате никого при мен..., ако съм много... много ужасна?

– Няма – обещах. – Обаче да се разберем: виждам, че се готвиш да ми изнесеш програма. Престани да се вълнуваш от тази страна на въпроса. Ще се държиш като хората. Не искам никакви маймунджилъци.

Габриел се изсмя внезапно и ме попита:

– Ще ме набиете ли, ако не се държа добре?

Отговорих, че все още е достатъчно млада, за да ѝ се отрази добре един хубав бой.

21. АРОНИЯ ХОЛДОРН

Мери Нуньес пристигна на другата сутрин в седем и половина. Мики Линан откара мисис Хърман в Кесада, остави я там и се върна с МакМан и пълен багажник с храна. МакМан беше як, набит бивш военен, който ходеше много изправен. Десетте години, прекарани из тихоокеанските острови, бяха спекли мрачното му лице със стиснати устни и изпъкнали челюсти в цвят тъмен махагон. Той бе идеалният войник – отиваше, където го изпратиш, стоеше, където го сложиш и не бъкеше от собствени идеи, които да му пречат да изпълнява онова, което му наредиш.

Подаде ми пакетчето от аптеката. Занесох горе на Габриел десет грама морфин. Тя тъкмо закусваше в леглото. Очите и съзляха, лицето ѝ беше влажно, посивяло. Като видя пликчетата в ръцете ми, бутна подноса встрани, възторжено протегна ръце и замърда нетърпеливо с рамене.

– Елате пак след пет минути – обърна се към мен.

– Можеш да си направиш инжекцията пред мен, няма да се изчервя.

– Но аз – каза – ще се изчервя. – И наистина се изчерви.

Така че излязох, затворих вратата, облегнах се на рамката и чух шумоленето на хартия, потропването на лъжичка по стъклена чаша. След малко тя извика:

– Готово.

Влязох пак в стаята. От едното пликче беше останало само смачкана топче бяла хартия. Останалите никъде не се виждаха. Беше се облежала на възглавниците с притворени очи, доволна като котка, излапала златните рибки от аквариума. Усмихна ми се мързеливо и рече:

– Много сте мил. Знаете ли какво ми се прави днес? Искам да се наобядам и да отида на брега на морето – цял ден да се излеждам на слънцето.

– Няма да ти се отрази зле. Вземи Линан или МакМан да ти прави компания. Сама не бива да ходиш никъде.

– А вие какво ще правите?

– Ще отида в Кесада, ще отскоча до окръжния център, а може да стигна чак до Сан Франциско.

– Не може ли и аз да дойда? Поклатих глава.

– Имам работа, а ти трябва да почиваш.

– Аха – рече тя и посегна към кафето си. Аз се обърнах към вратата. – А останалият морфин? – попита над ръба на чашата. – Нали сте го прибрали на сигурно място?

– Да – уверих я, като се потупах по джоба на самото и й се усмигнах широко.

В Кесада останах половин час, поговорих с Роли и изчетох вестниците от Сан Франциско. Бяха започнали да атакуват Андрюс с намеци и въпроси, които стигаха до ръба на клеветата. Това беше добре. Заместник-шерифът нямаше какво да ми каже.

Оттам отидох в окръжния център. Върнън беше на заседание в съда. Двайсетминутният ми разговор с шерифа не допринесе с нищо за общата ми култура. Обадох се в агенцията и разговарях със Стария. Той ми каза, че Хюбърт Колинсън – нашият клиент – изразил известно учудване от продължаването на операцията, защото предполагал, че смъртта на Уидън изяснявала въпросителните около убийството на сина му.

– Кажу ми, че не е така – заръчах аз. – Убийството на Ерик е свързано пряко с неприятностите на Габриел и не можем да разнищим едното, без да изясним другото. Сигурно ще ни трябва още една седмица. Колинсън е свестен човек – уверих Стария. – Ще се съгласи, ако му го обясниш както трябва.

– Много се надявам – хладно отвърна шефът. Никак не беше радостен, че петима от оперативните му работници се занимават с дело, за което предполагаемият клиент може да откаже да плати.

Потеглих за Сан Франциско, вечерях в Сейнт Джърмейн, отбих се в

квартирата да си сменя костюма и да напълня една чанта с чисти ризи и други подобни и се върнах в къщата в заливчето малко след полунощ. Докато прибирах колата под навеса – все още карахме Фицтивъновата – от тъмнината изплува МакМан. Доложи, че в мое отсъствие нищо ново не се било случило. Влязохме заедно в къщата. Мики беше в кухнята, прозяваше се и си наливаше чашка, преди да смени МакМан на пост.

– Легна ли си мисис Колинсън? – попитах.

– Лампата ѝ още свети. Цял ден не е мръднала от стаята си.

Ние с МакМан направихме компания на Мики на чашка джин и се качихме горе. Почуках на стаята на момичето.

– Кой е? – попита. Казах ѝ кой съм. – Какво има?

– Сутринта не закусвай.

– Така ли? – И добави, сякаш за малко е щяла да забрави да ми го каже: – Ах, да – реших да не ви подлагам на всички неприятности, свързани с лечението ми. – Отвори вратата, застана в процепа и ми се усмихна прелюбезно, пхнала пръст в сгвквата на някаква книга. – Добре ли прекарахте?

– Да – отвърнах, извадих останалите пликчета морфин от джоба си и ѝ ги подадох. – Тогава няма защо да разнасям това със себе си.

Тя не ги взе. Изсмя се и каза:

– Ама вие наистина сте голям грубиянин.

– Както искаш – ти ще се лекуваш, не аз. – Прибрах морфина обратно в джоба си. – Ако... – Млъквах, за да се послушам. Долу в антрето беше изскърцала дъска. Сега до слуха ми достигна приглушен звук, сякаш боси крака се влачеха по пода.

– Това е Мери, която бди над мен – весело прошепна Габриел. – Отказа да се прибере вкъщи и ще спи горе на тавана. Намира, че никак не е безопасно да бъде в една къща с вас и приятелите ви. Предупреди ме да внимавам. Каза, че сте били – какво беше? – ах, да... вълци. Вярно ли е?

– Не е далеч от истината. Значи няма да забравиш – сутринта никаква закуска.

На другия ден следобед ѝ дадох първата доза от сместа на Вик Далас и още три през двучасови интервали. Целия ден прекара в стаята си. Беше събота. В неделя взе десет грама морфин и беше бодра и весела; реши, че едва ли не вече се е излекувала. В понеделник ѝ дадох остатъка от сметката и денят премина също като съботата. Мики Линан се върна от окръжния център с новината, че Фицтивън е дошъл в съзнание, но бил толкова слаб и така превързан, че едва ли би могъл да каже нещо дори ако лекарите му разрешат; Андрюс пак ходил в Сан Матео при

Арония Холдорн, която от своя страна отишла в болницата, за да види Финк, но шерифът отказал да я пусне.

Във вторник стана интересно. Когато занесох на Габриел подноса със закуската от портокалов сок, тя бе станала и се бе облякла. Очите ѝ светеха, беше неспокойна, разговорчива, смееше се с повод и без повод, докато споменах – между другото, – че няма да получи повече морфин.

– Искате да кажете никога? – Паника помрачи лицето ѝ, проникна в гласа ѝ. – Вие се шегувате, нали?

– Не.

– Но аз ще умра! – Очите ѝ плувнаха в сълзи, които се застичаха по дребното ѝ бяло лице. Започна да кърши ръце. Беше по детински трогателна. Трябваше да напомня сам на себе си, че сълзите са един от признаците на резултатното лечение. – Сам знаете, че не се прави така. Не очаквам да получавам колкото преди, но трябва постепенно да ми намаляте дозата. Не можете да я спрете така изведнъж. Шегувате се. Аз ще умра! – И поплака още при мисълта за смъртта.

Принудих се да се засмея – все едно, че ѝ съчувствам, но въпреки това ми е забавно.

– Глупости! – заявих бодро. – Най-големият ти проблем ще бъде твоята прекалена жизненост. Още ден-два, и ще се оправиш.

Тя прехапа устни, успя най-сетне да докара нещо като усмивка на лицето си и ми протегна двете си ръце.

– Ще ви повярвам. Вече ви вярвам. И ще ви вярвам каквото и да ми говорите.

Ръцете ѝ бяха влажни и лепкави. Стиснах ги и рекох:

– Чудесно. А сега обратно в леглото. Ще надзъртам в стаята ти сегиз-тогиз, а ако междуременно имаш нужда от нещо, викай.

– Нали няма да ходите никъде днес?

– Няма – обещах.

Цял следобед се държа доста мъжки. Разбира се, в смеха ѝ, когато се присмиваше на самата себе си между кризисните моменти, в които я нападаха пристъпи на кихане и прозяване, нямаше особено веселие, но важното бе, че се опитваше да се смее. Към пет, пет и половина пристигна Мадисън Андрюс. Видях колата му от прозореца и го пресрещнах долу на верандата. Червендалестото му лице бе приbledняло и сега беше бледооранжево.

– Добър вечер – вежливо ме поздрави той. – Бих желал да поговоря с мисис Колинсън.

– Ще ѝ предам каквото имате да ѝ кажете – предложих си услугите.

Той свъси белите си вежди и лицето му донякъде възвърна естествената си руменина.

– Искам да се видя с нея! – Това беше нареждане.

– Тя обаче не желае да ви види. Искате ли да ѝ съобщите нещо?

Всичката руменина се бе върнала върху лицето му. Очите му мятаха мълнии. Бях застанал между него и вратата. Не можеше да влезе, ако не се отместех. За миг ми се стори, че ще ме бутне встрани. Не се притесних особено – имах преимущество от десет килограма и двацет години; Андриус заби брадичка във врата си и заяви властно:

– Мисис Колинсън трябва да се върне в Сан Франциско заедно с мен. Не може да остане тук. Всичко това е крайно нелепо.

– Няма да се върне в Сан Франциско – възразих. – Ако се наложи, окръжният прокурор ще нареди да остане тук като свидетел по делото. Опитайте се да скроите някакъв адвокатски номер, и ще ви създадем главоболия от съвсем различно естество. Казвам ви всичко това, за да сме наясно. Ще докажем, че може да представлявате опасност за нея. Откъде да знаем, че не сте правили нещо нередно с наследството ѝ? Откъде да знаем, че не възнамерявате да се възползвате от състоянието ѝ в момента, за да замажете някои нередни машинации с парите ѝ? Нищо чудно дори да замисляте затварянето и в лудница, за да продължите да държите имуществото ѝ в ръцете си.

В погледа му забелязах болка, макар че във всички останали отношения устоя на артилерийския ми огън. Когато възвърна дъха си и съумя да преглътне, понита:

– Габриел мисли ли така? Лицето му беше тъмнопурпурно.

– Не съм казал такова нещо – опитах се да бъда любезен. – Просто искам да знаете с какво ще излезем в съда. Вие сте адвокат и няма защо аз да ви казвам, че може да няма нищо общо между истината и представеното в съда... или предоставеното на пресата.

Болката се разпространи от дъното на погледа му, избута червенината от лицето му, сковаността от тялото му. Въпреки това той се задържа гордо изправен и гласът му не трепна:

– Можете да предадете на мисис Колинсън, че тази седмица ще върна на съда пълномощното си заедно с отчет за начина, по който съм управлявал имуществото ѝ, и ще помоля да бъде освободен от задълженията си.

– Чудесно – отвърнах, но ми домъчня за стария човечец, който се затътри към колата си и бавно влезе вътре. Изобщо не казах на Габриел, че е идвал. Наред с прозяването и кихането бе започнала и да хленчи,

очите ѝ сълзяха. Лицето, тялото и ръцете ѝ бяха запотени. Не можеше да сложи нищо в уста. Постоянно я наливаха с портокалов сок. Всякакви шумове и миризми – дори най-слабите и приятните – ѝ причиняваха болка и тя постоянно се въртеше и подскачаше в леглото си.

– Ще стане ли много по-тежко? – попита.

– Не много. Няма да е непоносимо. Когато слязох долу, Мики Линан ме чакаше.

– Мексиканката си набави нож – съобщи ми радостно.

– Ами?

– Да. Същия, с който режеш лимони за смрадливия джин, закупен от теб със специално намаление или може би си го взел на заем, защото собственикът му е бил убеден, че ще го върнеш непокътнат – никой не би могъл да го вкуси. Нож за рязане на плодове – десетинасантиметрово острие от неръждаема стомана, за да не остави в теб следи от ръжда, като ти го забучи в гърба. Не го намерих и я попитах къде е, но тя не ме погледна като друг път – сякаш съм пуснал отрова в селския кладенец, – а заяви, че нищо не знаела. Обаче веднага ми стана ясно, че го е взела, защото досега не ме е гледала по този начин.

– Колко си интелигентен – възхитих се аз. – Дръж я тогава под око. Тя не ни обича особено.

– Аз ли да я държа под око? – ухили се широко Мики. – Ако питаш мен, всеки трябва да си отваря очите на четири и най-вече ти, защото те е нарочила и по всяка вероятност теб ще наръга. Какво толкова си ѝ направил? Надявам се, че не си бил чак такъв глупак – да се подиграеш с чувствата на една мексиканка.

Това не ми се стори смешно, но може и да греша.

Арония Холдорн пристигна малко преди да се смрачи с огромна лимузина „Линколн“, шофирана от негър в униформа, който наду клаксона, щом вкара колата в алеята пред къщата. Бях в стаята на Габриел, когато мощната свирка ревна. Тя така подскочи, че щеше да падне от леглото, ужасена до смърт от – както несъмнено се бе сторило на свръхчувствителния ѝ слух – адската врява.

– Какво беше? Какво беше това? – развика се тя. Зъбите ѝ тракаха и тялото ѝ тресеше леглото.

– Шшт – зауспокоявах я аз. Бях придобил нелоши лекарски похвати. – Просто клаксон, и нищо друго. Посетители. Ще сляза долу да ги отпратя.

– Нали няма да пуснете никого при мен? – помоли ме тя.

– Няма. Бъди послушна, а аз ей сега ще се върна. Когато излязох от

къщата, Арония Холдорн стоеше до лимузината и разговаряше с Мак-Ман. В мътната светлина на сумрака лицето ѝ между черната шапка и черното кожено палто изглеждаше като мургава овална маска, но бляскавите ѝ очи бяха съвсем живи.

– Здравейте – поздрави ме тя и ми подаде ръка. Гласът ѝ можеше да пусне тръпки по гърба на който и да е мъж. – Радвам се за мисис Колинсън, че сте тук при нея. Ние двете имаме случай да се убедим в качествата ви на закрилник – нали дължим живота си на вас.

Така си беше, но вече ми бе казвано. Махнах с ръка, което трябваше да означава скромно нежелание да се зачеква темата, и я парирах, преди да си е направила устата.

– Толкова съжалявам, че мисис Колинсън не може да ви приеме. Не се чувствава добре.

– Ах, а на мен така ми се искаше да я видя, поне за минутка. Не смятате ли, че ще ѝ бъде от полза? – Казах, че съжалявам. Тя, изглежда, се примири, макар да додаде: – Дошла съм чак от Сан Франциско, за да се срещна с нея.

Опитах номера с:

– Мистър Андрюс не ви ли каза... – като оставих тя да си довърши въпроса.

Но Арония Холдорн премълча. Обърна се и бавно закрачи през моравата. Нищо не ми оставаше, освен да тръгна редом с нея. От нощния мрак ни деляха броени минути. След малко, когато се бяхме отдалечили на трийсет-четирийсет крачки от колата, тя рече:

– Мистър Андрюс мисли, че го подозирате.

– Има право.

– В какво го подозирате?

– В машинации с наследството. Нищо определено не знам, разбира се – просто го подозирам.

– Наистина ли?

– Наистина. И то само в това.

– Бих казала, че е напълно достатъчно – На мен ми стига. Но на вас едва ли.

– Моля?

Почвата, на която бях стъпил спрямо тази жена, никак не ми харесваше. Боях се от нея. Събрах закуп всички факти, с които разполагах, прибавих някои предположения и скочих в празното пространство:

– Когато са ви пуснали от затвора, извикали сте Андрюс, измъкнали сте от него всичко, което му е било известно, и щом сте научили, че

той злоупотребява с парите на момичето, сте решили, че това е твърде добра възможност да объркате цялата игра, като хвърлите подозрението върху него. Всички знаят, че на горкия старец му е слаб ангелът – той би бил пластелин в ръцете на жена като вас. Не знам какви са намеренията ви спрямо него, но Андрюс вече не е на себе си, а вие сте пуснали и вестниците по следите му. Предполагам, че сведенията за финансовите му игри са били подхвърлени от вас. Излишно е, мисис Холдорн. Няма да мине. Откажете се. Е да, може да го предизвикате да извърши някакво престъпление и да го натопите в голяма кал – откак стрелите се насочиха срещу него, той е направо обезумял. Но каквото и да стори, то няма да прикрие извършеното от някой друг в миналото. Обеща да приведе в ред наследството и да го предаде в други ръце. Оставете го на мира. Номерът ви няма да мине. – Извървахме още десетина крачки, без тя да каже нещо. Под краката ни се появи пътека. – Тази пътека води към скалите, откъдето е бил бутнат Ерик Колинсън. Познавахте ли го?

Тя рязко си пое дъх, почти изхлипа, но когато ми отговори, гласът ѝ беше равен, тих и мелодичен:

– Знаете, че го познавах. Защо тогава питате?

– Детективите обичат да задават въпроси, на които знаят отговора те. Защо дойдохте, мисис Холдорн?

– И това ли е въпрос, на който предварително знаете отговора?

– Да, знам, че може да има две причини за идването ви – или е едната, или са и двете.

– Така ли?

– Първо, за да разберете доколко сме се приближили до отговора на загадката, нали?

– И аз страдам от нормално човешко, любопитство – призна си тя.

– Нямам нищо против да оправдая в това отношение пътуването ви. Знаем отговора.

Тя спря наред пътеката, а очите ѝ в гъстия здрач сякаш фосфоресцираха. Сложи ръка на рамото ми – беше по-висока от мен. Другата ръка бе пъхнала в джоба на палтото си. Приблужи лице до моето. Заговори много бавно, като че ли се стараше на всяка йена да бъде разбрана:

– Кажете ми истината. Не ме заблуждавайте. Не желая излишно да причинявам някому вреда. Почакайте, не бързайте – помислете, преди да ми отговорите, и ми вярвайте, че моментът никак не е подходящ за преструвки, блъфиране или лъжи. А сега ми кажете истината: известен ли ви е отговорът?

– Да.

Тя се усмихна едва-едва, свали ръка от рамото ми и добави:

– Тогава няма защо да кръстосваме шпаги.

Метнах се отгоре ѝ. Ако беше стреляла през джоба си, може би щеше да ме опатка. Но тя се опита да извади пистолета. А в това време аз вече я бях стиснал за китката. Куршумът се заби в земята между краката ни. Ноктите на свободната ѝ ръка изровиха в бузата ми три кървави бразди. Подпъгнах глава под брадичката ѝ, извъртях бедрото си към нея, преди да ме фрасне с коляно, придърпах я силно, обгръщайки я с една ръка, и извих ръката с пищова зад гърба ѝ. Докато падахме, изпусна оръжието. Намерих се отгоре ѝ. Останах така, докато напипах пистолета. Вече ставах, когато се появи МакМан.

– Всичко е наред – обърнах се към него, но имах доста неприятности с гласа си.

– Да я цапардосам ли? – попита той, загледан във все още лежащата жена.

– Не, всичко е наред. Ти се погрижи шофьорът да не ни причини главоболия.

Той си тръгна. Жената седна, подпъгна крака под себе си и започна да разтрива китката си.

– А това – рекох – бе втората причина за посещението ви, макар, честно казано, да мислех, че куршумът е предназначен за мисис Колинсън. – Тя стана. Не ѝ помогнах, за да не разбере, че едва се държа на краката си. – Щом сме стигнали дотук – добавих, – няма да ни навреди да си поговорим, дори, напротив, може да имаме полза от това.

– Не мисля, че на този етап ще има полза от каквото и да било. – Тя оправи шапката си. – Твърдите, че знаете. В такъв случай лъжите са излишни, а само те биха помогнали. – Сви рамене и попита: – Е, а сега?

– Сега нищо, ако обещаете да запомните, че е отминал моментът на отчаяното безразсъдство. Тази работа се дели на три части: да те хванат, да те осъдят, да те накажат. Ако сте съгласна, че за първото е вече късно – с нищо не можете да помогнете, – тогава сама знаете що за стока са калифорнийските съдилища и затвори.

– Защо ми казвате това? – изгледа ме тя с любопитство.

– Защото съм свикнал да стрелят по мен и защото, като приключи някое дело, обичам всичко да е ясно. Не ме интересува дали ще бъдете осъдена за участието си в това престъпление и много ми досаждате, като си пъхате носа точно в този момент и се опитвате да замътите водата. Вървете си у дома и се дръжете прилично.

Върнахме се при лимузината, без да си кажем нито дума повече.

Там тя се обърна към мен, подаде ми ръка и рече:

– Мисля – още не знам със сигурност, – че ви дължа дори повече отпреди.

Не поех ръката ѝ и премълчах. И може би защото я беше протегнала, тя добави:

– Бихте ли ми върнали пистолета?

– Не.

– А бихте ли предали на мисис Колинсън най-добрите ми пожелания? Кажете ѝ, че много съжалявам, заедно не можахме да се видим.

– Ще ѝ кажа.

– Довиждане – рече и влезе в колата.

Аз си свалих шапката и тя потегли.

22. ИЗПОВЕДНА

Мики Линан ми отвори входната врата. Погледна издраното ми лице и избухна в смях:

– Ама ти наистина виждаш големи мъчнотии с тия жени. Защо не опиташ с добро, преди да започнеш насила? Би си спасил много кожа. – Посочи с палец тавана. – Качи се горе и гледай да уредиш нещо с онази там. Голяма врява вдига.

Отидох в стаята на Габриел. Беше седнала наред разбърканото си легло. Скубеше си косите. Подгизналото в пот лице беше на трийсет и пет годишна жена. Издаваше гърлени звуци като ранено животно.

– Трудничко е, нали? – обадох се откъм вратата.

Тя свали ръце от косата си.

– Нали няма да умра? – изскимтя през здраво стиснати зъби.

– Изключено.

Момичето изхлипа и си легна. Оправих завивките и ги метнах отгоре ѝ. Оплака се, че в гърлото ѝ била заседнала буца, че я болели челюстите и сгъвките зад коленете.

– Нормални симптоми – уверих я аз. – Скоро ще престанат и спазмите ще се разреждат.

Някой задращи леко по вратата. Габриел скочи в леглото и извика:

– Не ме оставяйте пак!

– Само до вратата – обещах и отидох да отворя. Беше МакМан.

– Мери мексиканката – зашепна ми той – се криеше в храстите и ви следеше – теб и онази жена. Зърнах я, когато се измъкна оттам, и я

проследих до долния път. Спря лимузината и разговаря с жената – пет или десет минути. Не можах да се приближа достатъчно, за да ги чуя.

– Къде е сега?

– В кухнята. Върна се, а онази с колата продължи по пътя. Мики твърди, че мексиканката е задигнала някакъв нож и ще ни създаде главоболия. Има ли основания, как мислиш?

– Обикновено има – признах. – Тя е изцяло на страната на мисис Колинсън, а е решила, че намеренията ни спрямо нея не са добри. Защо, по дяволите, не си гледа своята работа! Изглежда, е подразбрала, че мисис Холдорн не си пада по нас, решила е, че е на страната на мисис Колинсън, и е отишла да я моли за съдействие. Надявам се, че мисис Холдорн е била достатъчно разумна да ѝ каже да се държи прилично. Така или иначе, не виждам какво друго можем да направим, освен да не я изпускам от очи. Няма смисъл да я гоним – все някой трябва да ни готви.

Когато МакМан си тръгна, Габриел се сети, че някой е идвал, и ме попита кой е бил, какъв е бил изстрелът, който чула, и защо ми е издранило лицето.

– Арония Холдорн идва – казах ѝ – и си изтърва нервите. Нищо не ми стори. Вече си отиде.

– Дошла е да ме убие – обяви момичето, без да се вълнува, сякаш съобщаваше сигурен факт.

– Възможно е. Не си призна. Защо ѝ е да те убива?

Отговор обаче не получих.

Настъпи безкрайна мъчителна нощ. По-голямата ѝ част прекарах в стаята на Габриел, в люлеещ се кожен стол, който бях домъкнал от хола. Тя спа около час и половина, на три дози. И трите пъти излизаше от кошмарите си с оглушителни писъци. Аз задрямвах, когато ме оставеше на мира. От време на време в коридора се чуваха тихи стъпки – Мери Нуньес бдеше над господарката си, предполагам аз. Срядата беше още по-безкрайна и по-мъчителна. Някъде към обяд и мен ме заболяха челюстите като Габриел, толкова бях стискал зъби. Тя беше в разгара на кризата. Очите я боляха нетърпимо от светлината, всеки звук ѝ причиняваше непоносими мъки, и най-леката миризма бе ужасна за обонянието ѝ. Копринената нощница ѝ тежеше, допирът на чаршафите терзаше кожата ѝ. Всеки неин нерв тормозеше непрестанно мускулите ѝ. Обещанията, че няма да умре, вече не помагаша: животът бе изгубил за нея привлекателността си.

– Ако искаш, престани да се стягаш и контролираш – предложих аз. – Отпусни се и се отдай на нервната криза. Аз ще се погрижа за теб.

Тя взе, че ме послуша, та трябваше да се справям с една луда. Писците й привлякоха Мери Нуньес и тя започна да ми се зъби от вратата и да ме ругае на испански. Удържах Габриел в леглото, като я натисках за раменете, и се потях не по-малко от нея.

– Разкарай се – изрепчих се на мексиканката.

Тя пхна мургава ръка в пазвата си и пристъпи в стаята. Мики Линан се приближи изотзад, издърпа я в коридора и затвори вратата. Между кризисните моменти Габриел се отпускате по гръб, задъхана, потрпваща, и гледаше вторачено тавана с отчаяни, изпълнени със страдание очи. Понякога ги затваряше, но не бе в състояние да контролира гръчовете си.

Същия следобед от Кесада пристигна Роли, за да ми извести, че Фицтивън се бил свестил – колкото да бъде разпитан от Върнън. Казал на окръжния прокурор, че не видял бомбата и изобщо нищо не видял – нито кога, нито как, нито откъде била попаднала в стаята, но смътно си спомнял, че чул лек звън, като от счупено стъкло, и тъп звук от падането на нещо миг след като ние с Финк сме излезли. Заръчах на Роли да предаде на Върнън, че ще гледам да намина покрай него на другия ден и да не пуска Финк. Заместник-шерифът обеща да му каже и си тръгна. Ние с Мики останахме на верандата. Нямаше какво да си кажем – както впрочем през целия ден. Тъкмо палех цигара, когато от вътрешността на къщата се чу гласът на момичето. Мики се извърна и каза нещо, като спомена и името господне. Аз го изгледах сърдито и попитах:

– Добре де, кажи – прав ли съм, или не?

Той ми върна не по-малко сърдит поглед, заяви, че предпочитал да не съм прав, и се махна. Аз го изругах и влязох вътре. Мери Нуньес, която бе тръгнала да се качва по стълбите, побърза да се оттегли обратно в кухнята, като вървеше заднишком и не откъсваше от мен безумни очи. Изругах и нея и се качих горе, където бях оставил МакМан да варди пред стаята на момичето. Той избягваше да ме гледа в очите, така че включих и него в броя на изруганите.

Габриел прекара останалата част от следобеда, като пицеше, молеше и плачеше за морфин. Вечерта направи пълно признание.

– Казах ви, че не искам да съм злонамерена – започна, като мачкаше завивките в трескавите си ръце. – Обаче ви излъгах. Искам. Винаги съм искала, винаги. Искях и с вас да сторя същото, както с останалите, но вече не ми трябва – искам само морфин. Няма да ме обесят, знам. А какво друго ще направят с мен, не ме интересува, стига да получавам морфин. – Изсмя се злобно и продължи: – Прав бяхте, когато казахте, че

събуждам у мъжете най-лошото – защото го искам. Исках го и наистина го постигах – освен с доктор Рийз и Ерик. Не знам каква беше причината. Но и с двамата претърпях неуспех, а междуременно допуснах да научат твърде много за мен. Затова бяха убити. Джоузеф даде опият на доктор Рийз, а аз го убих. След това внушихме на Мини, че тя е сторила това. Убедих Джоузеф да убие Арония и щеше да го направи – би направил всичко, което поискам от него, – ако не бяхте се намесили. Накарах Харви да убие Ерик вместо мен. Бях обвързана с Ерик... по закон... свестен мъж, който искаше да направи от мен почтена жена. – Габриел се изсмя отново, облиза устни. – Ние с Харви трябваше да намерим отнякъде пари, а аз не можех – боях се да не бъда заподозряна – да поискам от Андрюс. Затова инсценирахме отвлечането ми, за да се доберем до по-голяма сума. Жалко, че убихте Харви – той беше великолепен мъж. А бомбата я имах от няколко месеца. Задигнах я от лабораторията на баща ми, когато правеше опити за една филмова компания. Не беше голяма и винаги я носех със себе си – за всеки случай. Тогавя в хотелската стая исках вас да взривя. Между нас с Оуън не е имало, нищо – и това беше лъжа. Никога не е бил влюбен в мен. Исках да ви убия, защото бяхте..., защото се боях, че се приближавате до истината. Имах температура и когато чух, че двама души излизат от стаята и вътре остава един, бях сигурна, че това сте вие. Вече беше късно, като видях, че е Оуън – бях отворила вратата и метнала бомбата. Ето, получихте каквото искахте. Дайте ми морфин. Вече няма защо да си играете с мен. Дайте ми морфин. Спечелихте играта. Можете да напишете признанието ми – аз ще го подпиша. Вече е излишно да се преструвате, че си заслужава да ме лекувате и да ме спасите. Дайте ми морфин.

Сега беше мой ред да се изсмея.

– А няма ли да си признаеш, че си взривила парахода „Мейн“?

Последва още един пристъп, който ми се стори ад – цял час, – докато тя пак се изтощи. Криво-ляво изкарахме нощта. Габриел спа малко повече от два часа – половин час повече в сравнение с предишната нощ. Аз придремвах в стола, когато имах тази възможност. Някъде на разсъмване ме разбуди нечия ръка, която шареше по сакото ми. Запазих равното си дишане и леко открянах очи, колкото да ми просветне между клепките. В стаята едва бе развиделяло, но доколкото можех да видя, Габриел си беше в леглото, макар да не можех да различа дали спи, или е будна. Главата ми беше отметната назад и почиваше на облегалката. Не виждах ръката, която пребъркваше вътрешния ми джоб, нито продължението ѝ, което се спускаше през рамото ми. Обаче усетих мириса

на кухня и предположих, че е много мургава.

Мексиканката беше зад гърба ми. Мики ме бе предупредил, че има нож. Въображението ми представи как го е вдигнала с другата си ръка. Разумът ме посъветва да не я закачам. Послушах го и пак затворих очи. Хартия изшумоля между пръстите ѝ и ръката се измъкна от джоба ми. Размърдах сънено глава и преместих единия си крак. Щом чух, че вратата зад гърба ми тихичко се затваря, изправих гръб и се огледах. Момичето спеше. Преброих пликчетата в джоба си – осем бяха изчезнали.

След малко Габриел отвори очи. За пръв път, откак бяхме започнали лечението, се събуди мълчаливо. Лицето ѝ бе измъчено, но очите не гледаха безумно.

– Няма ли да съмва вече? – попита, след като погледна към прозореца.

– Развиделява – отвърнах и ѝ дадох портокалов сок. – Днес ще хапнеш и някаква храна.

– Не искам храна. Искам морфин.

– Не ставай глупава. Ще ядеш. Морфин няма да получиш. Днес няма да е като вчера. Прехвърли кризата, изкачи баира и сега вече ще се спускаш по нанадолнището, макар че сигурно ще има тежки моменти. Но вече би било глупаво да искаш морфин. Какво ще постигнеш? Нима не искаш да видиш резултата от адските мъки, през които премина? Пребори се с морфинизма си и сега остава да затвърдиш постигнатото.

– Наистина ли... наистина ли се преборих?

– Ами да! Сега трябва само да надвиеш нервите си и спомена за това колко хубаво си се чувствала след всяка доза.

– Мога да го направя. Мога, защото вие ми го казвате.

Докъм обяд всичко мина гладко. После за час-два пак я прихванаха. Но не беше като друг път и можах да се справя. Когато Мери качи подноса с нейния обяд, ги оставих сами и слязох и аз да хапна.

Мики и МакМан вече бяха седнали на масата. По време на обяда не продумаха – нито помежду си, нито на мен. Щом като мълчаха, и аз мълчах. Когато се качих отново горе, Габриел седеше по зелен хавлиен халат в люлеещия се кожен стол, който две нощи подред ми бе служил за легло. Беше си сресала косата и напудрила лицето. Очите ѝ бяха предимно зелени, а ъгълчетата им леко се повдигаха, сякаш сдържаше някаква шега. Като ме видя, произнесе с престорена тържественост:

– Седнете. Искам да си поговорим сериозно. – Седнах. – Защо понесохте всичко това... заради мен? – Вече беше сериозна. – Нищо не ви задължаваше, а едва ли ви е било приятно. Аз бях... дори не знам колко

ужасна съм била. – Изчерви се от челото до гърдите: – Била съм гнусна, отвратителна. Представям си каква съм ви изглеждала. Защо... защо го направихте?

– Сестро, аз съм два пъти по-възрастен от теб – същински старец. Да пукна, ако се изкарам глупак, като ти призная защо съм го направил, защо всичко това не ми се видя нито гнусно, нито отвратително, защо с готовност и радост бих го сторил още веднъж.

Тя скочи от стола, очите ѝ потъмняха, станаха кръгли, устата ѝ затрепери:

– Искате да кажете?...

– Нищо не искам да кажа и нищо няма да си призная – заявих. – А ако продължиш да се развяваш с този халат, ще си спечелиш някой бронхит. Бившите наркомани трябва много да се пазят от настинка.

Тя седна отново, захлупи лице и заплака. Оставих я да се нареве. След малко се закикоти през пръстите на ръцете си и попита:

– Ще излезете ли, за да остана сама цял следобед?

– Да, ако обещаеш да стоиш на топло.

Заминах за окръжния център, отидох в болницата и се пререкавах с кого ли не, докато ме пуснаха в стаята на Фицтивън. Деветдесет процента от тялото му бе в превръзки, виждаше се само едно око, едно ухо и едно ъгълче на устата му. Окото и половината уста ми се усмигнаха през бинтовете, дочу се и глас:

– Повече никакви хотелски стаи. – Не се чуваше ясно, защото говореше странично и не можеше да си мърда челюстта, но гласът ми се стори доста жизнен. Глас на човек, който възнамерява да живее.

– Хотелски стаи не те чакат – усмигнах се аз. – Освен ако на „Сан Куентин“ му викаш хотел. Достатъчно ли си силен да издържиш на разпит с мъчения, или да изчакаме ден-два?

– Сега би трябвало да съм най-подходящ за целта – отвърна той. – Изразът на лицето няма да ме издаде.

– Добре. Ето тогава номер едно: Финк ти е подал бомбата, когато се е ръкувал с теб. Това е единственият начин да попадне в стаята, без аз да видя, защото беше с гръб към мен. Не си знаел какво ти слага в ръката, но е трябвало да го поемеш, както и сега, щеш не щеш, трябва да отричаш, за да не се издадеш, че си свързан с бандата от Храма и Финк е имал причини да иска да те убие.

– Невероятни неща приказваш – рече Фицтивън. – Но все пак се радвам, че е имал причини.

– Убийството на Рийз е било организирано от теб. Останалите са

били просто съучастници. След смъртта на Джоузеф цялата вина бе стоварена на негов гръб – предполагаемия луд. Това е напълно достатъчно, за да се оневинят останалите, или поне би трябвало да е достатъчно. Но ето че убиваш и Колинсън и замисляш още един господ знае какво. Финк разбира, че ако продължаваш в същия дух, рано или късно истината за убийството в Храма ще изплува на бял свят и той ще ти прави компания на въжето. Затова, изплашен и паникьосан, решава да сложи край на деянията ти.

– Става все по-интересно. Значи аз съм убил Колинсън?

– Организирай си убийството му – наел си Уидън а след това не си му платил. Тогава той отвлякъл Габриел и поискал откуп – защото е знаел, че всъщност се домогваш до нея. Когато го спихахме, куршумът му профуча най-близо до теб.

– Възклицанията ми се изчерпват. Значи съм се домогвал до нея? Много се питах какъв ли е бил мотивът ми.

– Изглежда, поведението ти спрямо нея е било твърде некоректно. Андрюс, че дори и Ерик са ѝ досаждали с ухажванията си, но не ѝ тежеше да ми говори за тях. Когато обаче се опитах да науча нещо повече за твоето задиряне, тя потрепера и млъкна. Предполагам, че ти е отрязала квитанцията много категорично, а ти си от егоистите, които след такова изритване няма да се спрат пред нищо.

– Предполагам. Знаеш ли, през цялото време хранех едно почти осезателно подозрение, че тайно мътиш някаква изумително идиотска теория.

– И защо не? Ти беше в непосредствена близост до мисис Легет, когато тя внезапно се обзаведе с пистолет. Откъде го е докопала? Преследването ѝ от лабораторията надолу по стълбите съвсем не бе постъпка, която да се връзва с твой характер. Ръката ти стискаше нейния пистолет, когато куршумът пробви гърлото ѝ. Нима очакваш да бъда глух, ням и спял? Ти сам се съгласи с мен, че всички неприятности на Габриел се дирижират от един човек, чиято връзка с всеки епизод може да се проследи и който има необходимия мотив. Мотивът именно ме забави – не бях сигурен в него, докато не разпитах Габриел след експлозията. Второто, което ме задържа, бе липсата на връзка между теб и бандата от Храма, но Финк и Арония Холдорн ми я набавиха.

– А, значи Арония ме е натопила? Какви ги е вършила? – разсеяно попита той, а единственото му сиво око, което се виждаше от превръзките, бе присвито, сякаш мисълта му бе заета с нещо друго.

– Постара се да те прикрие, като обърка нещата, създаде хаос,

пусна ни по следите на Андриус, дори се опита да ме застреля. Споменах Колинсън веднага след като я осведомих, че номерът с фалшивата следа „Андриус“ не минава. Тя ахна и изхълца – просто за всеки случай, да не пропусне нито една възможност, дано се хвана и се заблудя. Харесвам тази жена, много е находчива.

– Вироглава е – рече той нехайно, без да е чул и половината от думите ми, все така зает със собствените си мисли. Обърна глава и присвитото му, вгълбено око се впери в тавана.

– И с това слагаме край на Голямото Проклятие на рода Дейн.

Тогавата той се изсмя, доколкото беше възможно с етно око и част от устата, и рече:

– Ами ако ти кажа, момчето ми, че и аз съм от рода Дейн.

– Ъ? – хлъцнах аз.

– Майка ми и дядото на Габриел по майчина линия бяха сестра и брат.

– Не може да бъде!

– А сега трябва да си отидеш, за да мога да обмисля всичко – продължи той. – Още не съм решил каква линия на поведение ще предприема. Да сме наясно обаче – за момента нищо не признавам. Много вероятно е да се придържам твърдо към проклятието, да го използвам, за да спася скъпото си вратле. В такъв случай, синко, ще станеш свидетел на най-забележителната защита, на един цирк, от който вестниците в цялата страна ще се затърчат от удоволствие. Ще бъде един Дейн, в чиито жили тече прокълнатата кръв, и ще привлече за свидетели в моя полза злодеянията на братовчедката Алис, братовчедката Лили, племенницата Габриел и още кой знае колко престъпни Дейновци. Броят на собствените ми престъпления също ще говори в моя полза, защото ще развием теорията, че само един луд е в състояние да извърши толкова много убийства. А че ще бъдат много, не се и съмнявай. Ще изнамеря колкото си искаш, като се започне от бебешката люлка. Ще помогнат и собствените ми литературни творения. Та нали повечето критици бяха единодушни, че „Бледият египтянин“ е дело на малоумен тип. А доколкото си спомням, мнението на критиката гласеше, че „Осемнайсет инча“ съдържа всички симптоми на писателско израждане. Това са все доказателства в моя полза, които ще отърват драгоценното ми вратле. На всичкото отгоре ще размахвам пред очите им обезобразеното си тяло – без ръка, без крак, без част от трупа и от лицето, – една развалина, чиито злодеяния са били достатъчно сурово наказани от всевишния. А може бомбената експлозия да е предизвикала у мен частично нормализиране на

психиката или поне да е издухала престъпната лудост. Дали пък да не се обърна и към религията? Ах, какъв цирк ще бъде! Направо се изкушавам. Но преди да предприема такъв курс на действие, трябва да обмисля всичко добре.

Той дишаше тежко през откритата частица на устата си, изтощен от дългата реч, вперил в мен ликуващо сиво око.

– Сигурно ще го предприемеш – рекох аз и станах да си вървя. – И ако го направиш, лично аз ще бъда доволен. Достатъчно пострада. Пък и от гледна точка на закона, ако някой има юридически основания да си отърве кожата, това си само ти.

– Юридически основания ли? – повтори той и окото му престана да тържествува. Извърна се, сетне пак ме загледа – тревожно. – Кажи ми истината. Луд ли съм? – Аз кимнах. – По дяволите, това разваля всичко! – оплака се Фицтивън, като с все сили се стараше да премахне тревогата от погледа си, да запази обичайния си ленив, духовит, весел маниер, и бих казал, че му се удаваше. – Изобщо не е забавно, яко дъската наистина ми хлопа.

Когато се върнах в къщата при заливчето, Мики и МакМан седяха отпред на стъпалата!

– Здравсти – поздрави МакМан.

– Да си си набавил пресни белези от жени? – полюбопитствува Мики. – Твоята приятелка питаше къде си.

От думите им и от това, че отново ме допускаха в кръга на човещите, си направих извода, че Габриел е прекарала лек следобед.

Беше седнала в леглото, облегната на възглавниците, все така – или наново – с напудрено лице, с щастливо грейнали очи.

– Като ви казах да си вървите, няхах предвид да си отидете завинаги – смъмри ме тя. – Постъпихте много зле. Имам изненада за вас и шях да се пръсна от нетърпение, докато чаках.

– Ето ме. Каква е изненадата?

– Затворете очи. – Затворих ги. – Сега ги отворете. – Отворих ги. В протегнатата си ръка държеше осемте пликчета, които Мери Нуньес бе измъкнала от джоба ми. – От обяд са у мен – гордо поясни тя. – По тях ще намерите следи от нокти и размазани сълзи, но нито едно не е отворено. И да си кажа честно, не ми беше чак толкоз трудно.

– Знаех, че за човек като теб няма да е трудно – съгласих се аз. – Затова не си ги взех от Мери.

– Вие знаехте?! Нима ми имахте такова доверие – да излезете и да ме оставите с тях?! – Само идиот би си признал на мое място, че от два

дни в пликчетата вместо морфин имаше пудра захар, – Вие сте най-прекрасният човек на този свят! – Хвана едната ми ръка, потърка бузата си о нея, бързо я пусна и направи сърдита физиономия. – Обаче! Днес по обяд умишлено се опитвахте да се изкарате влюбен в мен!

– Е и? – попитах, като се опитвах да запазя сериозна физиономия.

– Вие сте лицемер. Измамник на млади момичета, Направо си заслужавате да ви накарам да се ожените за мен или да ви дам под съд за нарушено обещание за брак. Аз най-искрено ви вярвах цял следобед – и това много ми помогна. Вярвах ви, докато не влязохте преди малко. Защото изведнъж видях... – Тя млъкна.

– Какво видя?

– Едно чудовище. Наистина добро, чудовище, което може много да ти помогне, когато си в беда, но все пак лишено от всякакви човешки слабости, като способността да се влюби и... Какво има? Да не би да казах нещо нередно?

– Каза. Никак не съм убеден, че не бих си сменил сега мястото с Фицстивън – ако в сделката влезе и жената с големите очи и топлия глас, която ми говореше преди малко.

– О, боже! – рече тя.

23. ЦИРКЪТ

Оуън Фицстивън никога вече не ми проговори. Отказваше да се види с мен, а когато – в качеството му на затворник – това не зависеше от него, затваряше уста и нищо не бе в състояние да го накара да я отвори. Тази внезапна ненавист към мен – защото това си беше именно ненавист – се бе породила, както предположих, от убеждението му, че го имам за луд. Много му се искаше останалата част от човечеството или поне дванайсетте съдебни заседатели, които щяха да представляват човечеството в залата на съда, да го мислят за луд – и успя да ги убеди в това, – но не желаше аз да съм на същото мнение. Като напълно нормален мъж, който се преструва на луд, вършил е, каквото му хрумне и е избегнал наказанието, той си правеше хубава шега – ако това може да се нарече така – с целия свят. Но ако бе луд, който не знае това, а си въобразява, че се прави на луд, тогава шегата – ако може да се нарече така – беше за негова сметка. А да си правя такава шега на негов гръб, беше твърде много за себичната му натура, макар че едва ли бе признавал някога пред самия себе си, че е или може да е психически болен. Но

каквото и да си мислеше, той така и не ми проговори повече след разговора ни в болницата, когато му казах, че има всички юридически основания да отърве бесилото. Когато се съвзе достатъчно, за да може да се яви в съда, делото му наистина се превърна в обещания от него цирк и вестниците се гърчиха от удоволствие. Беше подведен под отговорност за убийството на мисис Котън и делото се гледа в залата на Окръжния съд. Намериха се още двама свидетели, които го бяха видели да излиза онази сутрин от задната врата на дома на Котън, и трети, който бе видял колата му паркирана на четири преки от къщата през цялата нощ или поне през по-голямата ѝ част. Прокурорът на Сан Франциско и окръжният прокурор бяха единодушни, че тези улики са предостатъчни. Защитата на Фицтивън пледира „Невинен поради невменяемост“, или както там се казва на юридически език. Тъй като убийството на мисис Котън бе последното негово престъпление, адвокатите му можеха – и така и сториха – да представят като доказателство за невменяемостта му участието му във всички предишни злодеяния. Те се справиха неимоверно добре със задачата си, с което доказаха първоначалната му идея, че най-добрият начин да се докаже колко е луд е, като се демонстрира, че е извършил далеч повече престъпления, отколкото е по силите на нормален човек. А в това нямаше никакво съмнение.

Запознал се с братовчедка си Алис Дейн в Ню Йорк, когато живеела там заедно с Габриел – тогава още дете. Самата Габриел не можеше да потвърди това, така че разполагахме единствено с неговото твърдение. Но сигурно не лъжеше. Криели познанството си от всички, защото не искали бащата на момичето – когото Алис тогава търсела – да разбере, че тя влачи със себе си някаква връзка с опасното минало. Фицтивън заяви, че Алис му била любовница в Ню Йорк. Може и да беше вярно но нямаше никакво значение. След като двете с Габриел заминали за Сан Франциско, двамата с Фицтивън си пишели от време на време, но без определена цел. По това време Фицтивън се запознал с Холдорнови. Култът бил негова идея – той го организирал, финансирал и пренесъл в Сан Франциско, но запазил в тайна връзката си с него, защото всички знаели колко скептично се отнасял към подобни явления и интересът му към него само щял да издаде фалшивото му естество. Култът представлявал за него, поне така твърдеше, комбинация от интересна игра и източник на доходи – той обичаше да оказва влияние върху хората, особено по неведоми пътища, а никой не купуваше охотно книгите му. Арония Холдорн му била любовница. Джоузеф бил марионетка както в семейството си, така и в Храма.

В Сан Франциско Фицтивън и Алис уредили той да се запознае с мъжа ѝ и Габриел у приятели на семейството. Момичето било пораснало, превърнало се било в млада жена. Физическите ѝ особености, които изтъквал приблизително по същия начин, както ги бе изтъквала тя самата, силно го привлекли и той си опитал късмета. Но не сполучил. Това го амбицирало и решил на всяка цена да я има. В лицето на Алис намерил съучастничка. Тя добре го познавала, мразела момичето и искала той да го прелъсти. Била му разказала историята на рода си. Бащата на Габриел не знаел още как ѝ е било внушено, че той е убиецът на майка ѝ. Разбирал само, че Габриел дълбоко го ненавижда, но не проумявал причината. Решил, че преживяното в затвора и след това го е направило отблъскващ за едно младо момиче, което въпреки роднинската им връзка го познава съвсем отскоро. Научил истината, когато сварил Фицтивън да се опитва да вразуми Габриел – както той самият се изрази, – и се скарал жестоко с жена си и госта си. Едва тогава на Легет му станало ясно какъв човек е жена му. Престанал да кани Фицтивън в къщата си, но писателят продължил да се чува и вижда с Алис и да дебне подходящ момент.

Моментът настъпил, когато пристигнал Ъптън и започнал изнудваческата си дейност. Алис се обърнала за съвет към Фицтивън. И той ѝ го дал – най-коварно. Настоял тя сама да се справи с Ъптън, като скрие от Легет искането му за пари и факта, че е запознат с миналото му. Казал ѝ, че трябва да прави, да струва, но да продължи да пази в тайна от мъжа си какво ѝ е известно за престоя му в Централна Америка и Мексико – това бил важен коз за нея сега, когато той я мразел заради отровата, която била вляла в душата на момичето. По предложение на Фицтивън диамантите били дадени на Ъптън и бил инсцениран грабежът. Бедната Алис нищо не значела за него – изобщо не го интересувало какво може да ѝ се случи, стига той да погуби Легет и да получи Габриел. Успял в първото от тези две начинания: напътствана от него, Алис унищожила семейство Легет, като до последния момент – когато той хукнал след нея по стълбите, след като ѝ пхнал пистолета в ръката – си въобразявала, че е намислил някакъв хитър план как да се спасят – тоест как да се спасят те двамата, защото мъжът ѝ значел за нея не повече, отколкото тя за Фицтивън. Писателят трябвало да я убие, то се знае, за да не го издаде, когато научи, че хитрият му план е капан за нея.

Фицтивън заяви, че той лично бил убил Легет. Когато Габриел избягала от къщи, след като станала свидетелка на убийството на Рупърт, тя оставила писмо, че повече няма да се върне. Това слагало край на

условностите, поне що се отнасяло до Легет. Казал на Алис, че повече не може, че ще се махне, и сам предложил да напише изявление, с което да поеме вината за нейните престъпления. Фицтивън се опитал да я убеди да го убие, но тя отказала. Затова той свършил тази работа. Искал да получи Габриел, а едва ли живият Легет, макар и беглец от закона, е щял да допусне това. Лесно постигнатият успех – а именно отървяването от Легет и последвалото убийство на Алис, замаскирало първото престъпление – много го насърчил. Той безгрижно продължил да осъществява плана си спрямо момичето. Няколко месеца преди това Холдорнови били представени на семейство Легет и Габриел била захапала въдицата. Когато избягала от къщи, отишла в Храма. Този път те пак я убедили да отиде при тях. Холдорнови не знаели какво е намислил Фицтивън и как е постъпил спрямо семейство Легет. Мислели, че момичето е само поредната риба, която той им изпраща. Обаче доктор Рийз, който търсел Джоузеф в другия край на къщата същия ден, когато аз отидох там, отворил една врата, която трябвало да бъде заключена, и сварил Фицтивън и Холдорнови на съвместно съвещание. Това било опасно – нямало начин да му наредят да си мълчи, а разчуело ли се за връзката на писателя с Храма, нищо чудно да изплува на бял свят и участието му в драмата на семейство Легет. Имал подръка две послушни оръдия – Джоузеф и Мини. Така че се отървал и от Рийз. Но това пък от своя страна отворило очите на Арония относно естеството на интереса му към Габриел. В ревността си тя настояла да се откаже от момичето – в противен случай щяла да го издаде. Тогава той внушил на Джоузеф, че никой от тях не е застрахован от бесилката, докато Арония е жива. Когато съм спасил Арония от ножа на мъжа ѝ, аз временно съм спасил и самия Фицтивън: Арония и Финк трябвало да си траят за смъртта на Рийз, за да не бъдат обвинени в съучастие. Междувременно Фицтивън бил набрал скорост. Гледал на Габриел като на своя собственост, купена с цената на причинената от него смърт. Когато Ерик я отмъкнал и се оженил за нея, писателят изобщо не се поколебал. Ерик трябвало да бъде убит.

Близко година преди това имал нужда от тихо, спокойно местенце, където да довърши романа си. Мисис Финк, моят селски ковач, му препоръчала Кесада. Тя била родом оттам, в Кесада живеел и синът ѝ от предишен брак, Харви Уидън. Фицтивън поживял два месеца в Кесада и доста добре опознал Уидън. Сега, когато трябвало да бъде извършено още едно убийство, той се сетил, че Уидън би го извършил – за пари. Като чул от Колинсън, че търси тихо местенце, където жена му да си отпочине и да се съвземе, докато чакат да се гледа делото на Холдорнови,

той препоръчал Кесада. Че било тихо, в това нямало съмнение – може би най-тихото градче в цяла Калифорния. След това Фицтивън предложил на Уидън хиляда долара за убийството на Ерик. Отначало Уидън отказал, но умът му не бил особено пъргав, а Фицтивън умеел да убеждава, така че сделката била сключена.

В четвъртък вечерта Уидън направил един опит, но не успял, а само уплашил Ерик и той ми пратил телеграма. Зърнал телеграмата в пощата и разбрал, че за да отърве кожата си, трябва да доведе започнатото дело докрай. Подкрепил се в петък вечерта с уиски, последвал Колинсън и го бутнал от скалата. Сетне пил още и пристигнал в Сан Франциско, убеден, че е голям смелчага. Обадил се на работодателя си и казал: „Готово – убих го. По-мъртъв от него няма да намериш. А сега си искам парите.“

Разговорите на Фицтивън минавали през телефонната централа на къщата и той не знаел дали телефонистката не е чула. Затова решил да не рискува. Престорил се, че не знае с кого разговаря и какво искат от него. Уидън от своя страна решил, че писателят си е наумил да го измами, и като знаел до какво всъщност се домогвал, решил да отмъкне момичето и да иска като откуп не първоначалните хиляда долара, а десет хиляди. Макар и пьян, умът му стигнал да замаскира почерка си, когато писал бележката на Фицтивън, да не я подпише и така да я формулира, че Фицтивън да не може да каже на полицията кой я е изпратил, без да обясни откъде му е известно това.

Положението на Фицтивън доста се напекло. Като получил бележката на Уидън, решил да си изиграе картите смело и да изпробва докрай късмета си, който до този момент не го бил подвел. Казва ми за обаждането по телефона и ми дава писмото. Това му позволява да се появи в Кесада и да има всички основания да бъде там. Пристигнал обаче доста по-рано – през нощта, преди да дойде при мен в хотела – и отишъл в къщата на полицейския началник да попита мисис Котън – за чиято връзка с Уидън знаел – къде да го намери. Уидън бил в къщата – криел се от началника на полицията. И понеже мисълта му не се отличавала с особена пъргавина – а Фицтивън умеел да убеждава, когато иска – писателят му обяснил как безразсъдството му го било принудило да се престори, че не разбира за какво става дума по телефона. Сега Фицтивън имал чудесен план, който щял да позволи на Уидън безпрепятствено да си получи десетте хиляди, или поне успял да внуши това на съучастника си.

Уидън се върнал в скривалището. Фицтивън останал при мисис Котън. Горката жена знаела твърде много – което никак не му допадало,

– така че била обречена. Единствения сигурен начин да затвори нечия уста бил, като убие човека – това го доказвал целият му опит. А примерът с Легет го бил научил, че ако жертвата остави след себе си писмо, в което приемливо – ако не съвсем правдиво – се изясняват някои тайнствени моменти, то положението му би било още по-розово. Мисис Котън се усъмнила в намеренията му и отказала да му помогне да ги изпълни. Най-сетне приела да напише под диктовка изявлението, но чак на разсъмване. Описанието, което даде на начина, по който я убедил да остави след себе си писмо, не беше никак приятно, но важното било, че най-после разполагал с него, удушил я и едва свършил тази работа, когато мъжът ѝ се върнал у дома след гонитбата, продължила цяла нощ. Фицтивън избягал през задната врата – свидетелите, които го видели да излиза от къщата, отишли да съобщят едва след като снимката му във вестниците освежила паметта им – и дошъл при мен и Върнън в хотела. Заедно с нас отива в скривалището на Уидън под Дъл Поинт. Тъй като си познавал човека, знаел и каква ще е реакцията на не особено интелигентния Уидън на това второ предателство. Знаел също така, че нито Котън, нито Фийни ще съжаляват ужасно, ако му теглят куршума. Затова решил, че ще се остави в ръцете на късмета си и на онова, което комарджиите наричат шанс. Ако номерът не минел, намерението му било да се препъне на слизане от лодката и да застреля уж без да иска Уидън (помнел как хитро се бил отървал от мисис Легет). Може би шели да го държат виновен за това или дори да го заподозрат, но едва ли е щяло да се стигне до съд и присъда. Късметът отново издържал на изпитанието. Като видя Фицтивън с нас, Уидън пламна от яд, опита се да го застреля и бе повален на място от Котън.

Това бе историята, с която този умопобъркан, убеден, че е напълно нормален, се опита да докаже невменяемостта си и успя. Останалите, обвинения срещу него бяха отменени. Изпратиха го в щатската лудница в град Нейпа. Година по-късно го пуснаха. Едва ли управата на лудницата бе преценила, че се е излекувал – просто го имаха за прекалено осакатен, за да представлява някаква опасност. Доколкото разбрах, Арония Холдорн го взела със себе на някакъв тихоокеански остров. В съда тя беше една от свидетелките на защитата, но нея самата не съдиха. Опитът на мъжа ѝ и Фицтивън да я убият ѝ свърши полезна работа – премахна я от списъка на обвиняемите. А мисис Финк така и не открихме.

Том Финк получи присъда от пет години, които да излежи в „Сан Куентин“, заради агентата срещу Фицтивън. Никой от тях не хвърляше вина върху другия, дори, напротив – опитваха се да замазват нещата,

когато се явяваха свидетели. Финк заяви, че мотивът му бил отмъщение за смъртта на заварения си син, но никой не му повярва. Всъщност е искал да сложи край на дейността на Фицтивън, преди писателят да прекали и да развали цялата работа. Когато го пуснали от затвора и разбрал, че го следят, в преследвача си видял повод за страх, но и за сигурно алиби. Онази нощ наистина надхитрил Мики, като се измъкнал през задния вход на хотела, за да си набави материали за бомбата. Новината, която ми донесе, трябвало да оправдае присъствието му в Кесада. Бомбата била съвсем малка, сложена в алуминиева сапунерка, увита в бяла хартия, и за двамата с Фицтивън не било никак трудно да я скрият от погледа ми, когато си я разменили по време на ръкуването. Фицтивън помислил, че Арония му изпраща нещо достатъчно важно, за да оправдае риска на самото изпращане. Не можел да откаже да я поеме, без да привлече вниманието ми и без да издаде познанството си с Финк. Скрил я от мен и я отворил, след като сме излезли – за да дойде на себе си чак в болницата. Том Финк си мислел, че е в безопасност, защото Мики можел да свидетелства, че не го е изпускарал от поглед, откак бил излязъл от затвора, а аз бях очевидец на поведението му в хотела по време на експлозията.

Според Фицтивън разказът на Алис Легет за това как е била убита сестра ѝ едва ли отговарял на истината. Той смятал, че убийството е било извършено от самата Алис, а след това е излъгала, за да навреди на Габриел. Всички взели думите ѝ за чиста монета, дори и Габриел, макар че Фицтивън нямаше никакви доказателства в подкрепа на тази своя теория. По едно време се изкуших да телеграфирам на представителя на агенцията в Париж да се поразрови из онази история, но реших, че няма нужда. На никого не влизаше в работата освен на Габриел, а тя, изглежда, бе напълно доволна от досегашните разкрития. За нея вече се грижеха Колинсънови. Дойдоха да я вземат от Кесада веднага след като вестниците отпечатаха първите съобщения за вината на Фицтивън за убийството на Ерик. Колинсънови нямаше защо да си признават, че са я подозирали, и веднага след като Андрюс предаде пълномощното си и бе назначен негов приемник – Уолтър Фийлдинг, – те просто я поеа като най-близки нейни роднини.

Два месена на планина завършиха успешно лечението ѝ и тя се върна в Сан Франциско нов човек. Разликата не беше само във външния ѝ вид.

– Направо не мога да повярвам, че всичко това се е случило с мен – каза ми по време на обяда, който имах с нея и Лорънс Колинсън между

сутрешното и следобедното заседание на съда. – Как смятате, дали съм била толкова безчувствена, защото прекалено много ми се бе струпало?

– Не. Не забравяй, че почти през цялото време беше под въздействието на морфина. Той те спаси от най-лошото. Може да се каже, че имаше късмет в това отношение. Ако отсега нататък не се поддадеш на изкушението да започнеш пак, всичко станало ще ти се струва като съмътен сън. Но ако пожелаеш да си възвърнеш спомена ясно и отчетливо, вземи морфин.

– Няма, няма, никога – обеща тя. – Дори и само за да не ви доставя удоволствието да изкарам повторно лечение. Той ужасно се забавляваше – обърна се към Лорънс Колинсън. – Ругаеше ме, подиграваше ми се, заплашваше ме с най-страшни неща, а накрая дори се опита да ме прелъсти. Така че, ако от време на време съм недодялана и груба, Лорънс, да знаеш, че вината е негова – въздействието му трудно може да се нарече облагородяващо.

Изглежда, доста се беше оправила.

Лорънс Колинсън се присъедини към смеха ни, но само от устата надолу. Имах чувството, че според него въздействието ми наистина трудно би могло да се нарече облагородяващо.

КРАЙ

© 1929 Дашиъл Хамет
© 1985 Жечка Георгиева, превод от английски

Dashiell Hammett
The Dain Curse, 1929

Сканиране и разпознаване: Борис Борисов, 2008
Редакция: pqgolova, 2008

Публикация

Дашиъл Хамет

Големият удар. Сто и шест хиляди долара възнаграждение за предаване на убиец.
Прокълната кръв. Малтийският сокол. Кльошавият. Опърленото лице
Разкази. Американска. Първо издание
Народна култура, София, 1985

Превела от английски Жечка Георгиева
Рецензент Мариана Неделчева
Редактор Мариана Неделчева
Художник Стефан Десподов
Художник-редактор Николай Пекарев
Технически редактор Езекил Лападатов
Коректор Евелина Тодорова

Литературна група – XII. 04 9536612711/5637-211-85
Дадена за набор април 1985 г. Подписана за печат юни 1985 г. Излязла от печат юли
1985 г. Формат 84×108/32 Печатни коли 46,50. Издателски коли 39,06. УИК 40,77
Цена 5,28 лв.
Печат: ДП „Димитър Благоев“, София

Dashiell Hammett. The Dain Curse
Penguin Books Ltd, Hammondsworth, Middlesex, England, 1966

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8185>]